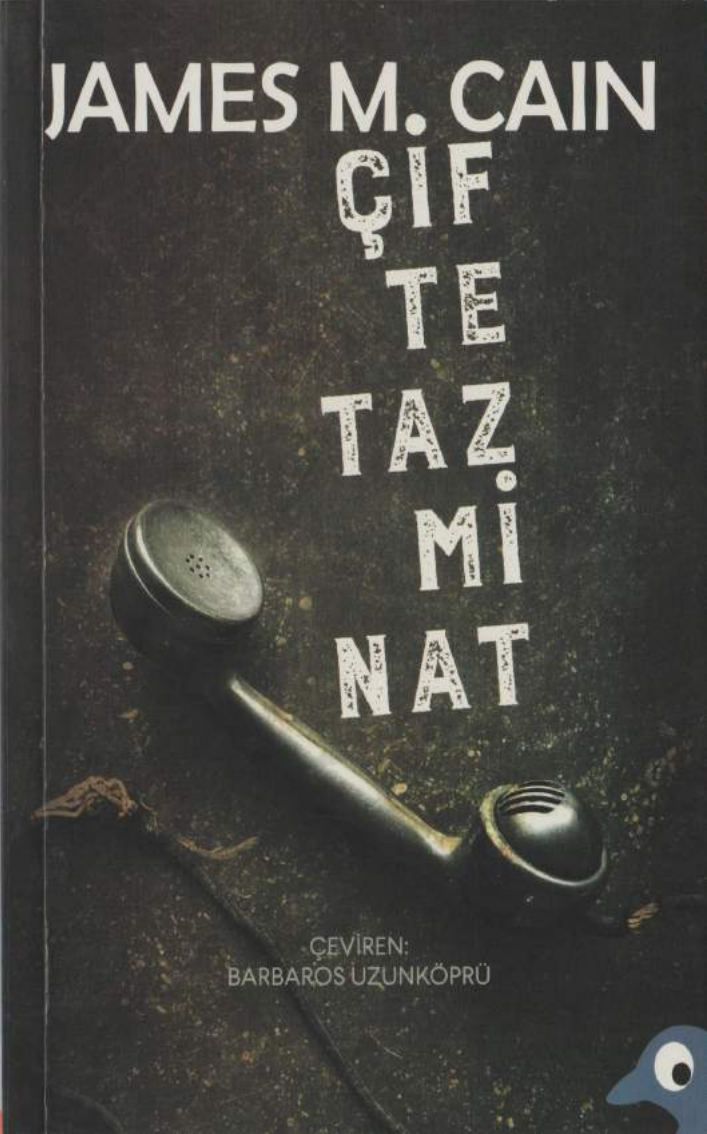
JAMES M. CAIN

ÇİFTE TAZMİNAT

ÇEVİREN:
BARBAROS UZUNKÖPRÜ

Alakarga 113
Edebiyat 094
Çifte Tazminat
Özgün Adı: *Double Indemnity*
© Alakarga Yayıncılık, 2015
ISBN: 978-605-9315-12-8
Sertifika No: 24365
Tüm hakları saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. Basım: Mayıs 2016, İstanbul
Kapak Resmi: www.pixabay.com

Arı Matbaacılık Serkan Arı: 0212 612 33 34
Matbaa Sertifika No: 31900

Alakarga Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. Ltd. Şti.
Mürver Çiçeği Sokak Fikri Erkmen Apt. No: 10/A Daire: 4
Rasimpaşa/Kadıköy
Tel: 0216 450 20 29
oz
alakargakitap@gmail.com
www.alakarga.com.tr
https://www.facebook.com/alakargayayinevi
https://twitter.com/alakargakitap

JAMES M. CAIN

çifte tazminat

ÇEVİREN: BARBAROS UZUNKÖPRÜ

roman

alakarga

JAMES M. CAIN, (1 Temmuz 1892 – 27 Ekim 1977) Amerikalı yazar ve gazeteci. Amerikan suç edebiyatının köşe taşlarından birisi olarak çağdaş romanın yaratıcıları arasında gösterilir. Romanları pek çok sinema filmine de esin kaynağı olmuştur. Cain İrlandalı Katolik bir ailenin çocuğu olarak Annapolis, Maryland'de doğdu. Saygın bir eğitimci ve bir opera şarkıcısının çocuğuydu, müziğe karşı duyduğu sevginin kaynağında annesi yer alıyordu ama şarkıcı olma düşleri, annesi ona sesinin yeterince iyi olmadığını söylediğinde sona erdi. 1914 yılında yazar olmaya karar verdi. *Baltimore American*'da muhabirliğe başladı ve *Baltimore Sun*'da devam etti. Cain, Birinci Dünya Savaşı'nın son yılını Fransa'da ordu dergisine yazarak geçirdi. ABD'ye döndükten sonra muhabirliğe devam etti ve *New York World* için yazılar yazdı. Kısa bir süre *The New Yorker* idari editörlüğü yaptıktan sonra senaryo ve romanlar üzerinde çalıştı.

BÖLÜM 1

Üç kamyon şoförünün bir bira şirketi ile ilgili senet işlerini halletmek için Glendale'e yönelmiştim ki Hollywoodland'deki kasko yenileme işini hatırladım. Oraya gitmeye karar verdim. Çok sonraları gazetede okuyacağım "Ölüm Evi"ne gelişim bu şekilde olmuştu. O zamanlar pek de Ölüm Evi'ne benzemiyordu. Beyaz duvarları, kırmızı kiremitle döşenmiş çatısı ve iç avlusu ile California'daki diğer tüm evler gibi sıradan bir İspanyol eviydi. Evin iç avlusu üst tarafından aşağıya doğru eğimli olarak inşa edilmişti. Garaj evin altındaydı; birinci kat garajın üstünde ve evin geri kalan kısmı ise tepeye yaslanmış bir şekilde yükseliyordu. Ön kapıya ulaşmak için birkaç taş basamağı adımlamak gerekiyordu. Arabamı park ettim ve eve doğru yöneldim. Bir hizmetçi kapı aralığından başını uzattı. "Bay Nirdlinger evde mi?"

"Bilemiyorum, efendim. Kim görmek istiyor?

"Bay Huff."

"Peki, ziyaret amacınız nedir?

"Kişisel bir mesele."

Eve girebilmek işimin zor kısmıydı ve uygun zaman gelene kadar neden orada olduğum hakkında herhangi bir ipucu vermemem gerekiyordu.

"Özür dilerim efendim, ancak geliş nedenlerini belirtmemeleri halinde kimseyi içeri almamam söylendi."

İşin en önemli kısmı burasıydı. Eğer "kişisel bir mesele" diyerek diretirsem, kendimle ilgili gizemli bir hava yaratmış olurdum ve bu hiç de iyi bir izlenim yaratmazdı. Eğer neden orada olduğumu söylersem niyetimi açık bir şekilde belirtmiş olurdum ki bu her sigortacının yapmaktan kaçındığı bir şeydi ve bunun üzerine hizmetçi de beni içeri alamayacağını söylerdi. Eğer bekleyeceğimi söylersem kendimi bir parça küçük düşürmüş olurdum; sigorta satışları açısından bunun hiçbir zaman yararı olmamıştır. İşimi yapabilmem için içeri girmem gerekiyordu. Bir kere içeri girdiğiniz anda sizi dinlemek zorunda kalırlar ve acente temsilcisinin ne kadar iyi olduğunu, bir yanında şapkası ve bir elinde de döküm kâğıtları ile salon koltuğuna ne kadar hızlı yerleşebildiğinden anlayabilirsiniz.

"Anlıyorum. Bay Nirdlinger'a müsait bir anında yanına uğrayacağımı söylemiştim, ancak -önemi yok. Başka zaman tekrar uğramaya çalışırım."

Söylediğim yalan sayılmazdı. Araba kaskosu meselesinde sigortanın bitiş tarihine yakın bir zamanda arabanın sahibine hatırlatmada bulunacağınızı söylersiniz; ancak bu uzun süreli bir kasko olduğu için adamı görmeyeli yıllar olmuştu. Kendime, maruz kaldığı karşılamadan pek de hoşnut kalmayan eski bir dost havası verdim. İşe yaramıştı. Hizmetçinin yüzünden bir endişe dalgası geçti ve nihayet "Peki, lütfen buyurun," diyerek beni içeri davet etti.

Bu şekilde devam edersem sonuca ulaşabileceğimi hissediyordum.

Şapkamı koltuğa koydum. Özellikle kan kırmızısı perdeleri ile bir salonu salon yapan her şey mevcuttu. Tüm gördüğüm, California'daki diğer oturma odaları gibi sıradan bir oturma odasıydı. Belki biraz lüks döşenmişti ancak lüks bir mobilyacıdan alınıp da bir günde teslim edilemeyecek hiçbir şey yoktu. Mobilyalara İspanyol havası hâkimdi; zarif ve lüks görünümlüydüler. Halılar 12x15 ölçülerindeydi ve California, Oakland'de yapılmış olmasalar Meksika'ya özgü olacağını düşündüğüm türdendi. Kan kırmızısı perdeler orada süzülüyordu ancak o anda bana hiçbir şey ifade etmiyorlardı. Bu İspanyol evlerinin tümünde mızrak şeklinde bir şeritte süzülen kırmızı kadifeden kesilme perdeler ve genellikle de perdelerle uyumlu kırmızı kadifeden duvar halıları olurdu. Şöminenin üzerindeki armalı duvar halısı ile sedirin üzerindeki kale desenli duvar halısı aynı malzemeden yapılmıştı. Odanın geriye kalan taraflarından birinde pencere vardı; diğer taraf ise salona açılıyordu.

"Evet?"

Tam karşımda dikilip beni izleyen kadını o anda fark ettim. Onu daha önce gördüğümü hatırlamıyorum. Otuzlu yaşlarının başında görünüyordu. Mavi gözleri ve koyu sarı saçlarının süslediği güzel bir yüzü vardı. Minyon tipli biriydi ve üzerinde mavi pijamaları vardı. Görünüşüne bakılırsa duştan yeni çıkmıştı.

"Bay Nirdlinger'ı görmek istiyordum."

"Bay Nirdlinger şu anda evde değil ancak ben eşiyim. Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?".

Artık niyetimi açıkça belirtmekten başka çarem yoktu. "Merhabalar, Bayan Nirdlinger; gerçekten te-

şekkür ederim. İsmim Huff, Walter Huff. California General Fidelity Sigorta Şirketi'nde çalışıyorum. Bay Nirdlinger'ın otomobil kaskosunun süresi birkaç hafta içinde dolacak ve ben de ona bu konuda bir hatırlatma yapacağıma dair söz vermiştim. Buraya gelme amacım bu. Umarım varlığımla sizleri rahatsız etmiyorumdur."

"Kasko?"

"Otomobil sigortası. Aslında gündüz vakti gelmeyi planlıyordum ancak buralardaydım ve gelişimin sizleri rahatsız etmeyeceğini düşündüm. Bay Nirdlinger ile görüşmem ne zaman mümkün olur? Akşam yemeğinden hemen sonra bana birkaç dakika ayırması mümkün mü? Böylece akşamınızı da bölmemiş olurum.

"Ne tür bir sigorta olduğundan bahsedebilir misiniz? Aslında bilmem gereken bir konu ancak pek takip ettiğim söylenemez."

"Pek çoğumuz başımıza bir şey gelene kadar bu tür şeyleri takip etmeyiz. Bu sadece sıradan bir prosedür. Kaza, yangın, hırsızlık ve mali sorumluluk alanlarını kapsayan bir sigorta."

"Ah evet, anlıyorum."

"Oldukça sıradan bir süreç ancak yine de Bay Nirdlinger bir an önce kaskosunu yenilese iyi olur. Böylece bu tür olaylar başına geldiğinde mağdur olmamış olur.

"Evet, elbette fakat bu tek başıma karar verebileceğim bir konu değil. Ancak aklında *Otomobil Kulübü*'nün olduğunu biliyorum. Kasko yaptırmak için o şirketi düşünüyor."

"Kendisi *Otomobil Kulübü*'ne üye mi?"

"Hayır, üye değil. Hep üye olmak istemiştir ancak her nasılsa bir türlü üye olma fırsatı bulamadı. Ancak kulüp temsilcileri geçenlerde buradaydı ve kaskodan bahsedildiğini duydum.

"*Otomobil Kulübü*, işinde oldukça iyi bir şirkettir. Pratik, talep ettikleri fiyat açısından makul ve süreç boyunca oldukça naziktirler. Onlara karşı söyleyecek tek bir kötü sözüm bile yok."

Bu nokta çok önemlidir. Müşterilerin yanında rakiplerini asla kötülememelisin.

"Fiyatları da oldukça ucuz."

"Ancak sadece üyeleri için."

"Ben üyelerin sadece kasko yaptırabildiğini zannediyordum."

"Ben de tam bunu kastediyordum. Eğer *Otomobil Kulübü*'ne katılmanızın amacı, aracınız arıza yaptığında ilgilenmeleri, trafik cezalarını halletmeleri ve bunlara ek olarak kasko yapmaları ise oldukça mantıklı bir seçimdir. Ancak sadece kasko yaptırmak için Kulüp'e katılırsanız, ayrıcalıklı seviyeye ilave olarak on altı dolarlık üyelik ücretini de ödemeniz gerekir ki bu durumda daha fazla para ödemiş olursunuz. Bunu etraflıca düşünmenizi istiyorum çünkü Bay Nirdlinger bizimle çalışırsa daha makul bir fiyata anlaşmış olacağız."

Konuşmaya başladığında bir müddet onu dinledim. Söylediklerini onaylamaktan başka bir şey yapmıyordum. Pek çok kere bunu yaşamıştım ve genellikle müşteri olarak gördüğünüz kişi konuşurken söylediklerini sadece onaylarsınız. Olayın nereye doğru gittiğini hissedersiniz. Bir müddet sonra kadının *Otomobil*

Kulübü'nü hiç önemsemediğini fark ettim. Belki kocası önemsiyordu ancak o kesinlikle önemsemiyordu. Sanki başka bir şey vardı ve bana öyle geliyor ki zaman kazanmaya ve beni orada daha fazla tutmaya çalışıyordu. Belki de komisyon fiyatında indirim yapma teklifinde bulunmalıydım, böylece eşine söylemeden paranın bir kısmını verebilirdi. Zaman ilerliyordu. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Böyle durumlarda tecrübeli temsilcilerin kafaları genellikle karışmaz ancak Bayan Nirdlinger salonda yavaş adımlarla yürümeye başlayınca, daha önce fark etmediğim bir şey fark ettim. O mavi pijamanın altından belli olan kıvrımlar bir erkeği fazlasıyla tahrik etmeye yeterdi. Sigorta sektörünün etik değerlerini açıklamaya kalksam ne kadar başarılı olabileceğimi düşündüm.

Ancak bir anda gözlerini bana dikti ve sırtımda başlayan bir ürperme ayakuçlarımdan saç diplerime kadar beni etkisi altına aldı. "Kaza sigortası da yapıyor musunuz?"

Belki de bu cümlenin altında yatan anlamı anlayamamış olabilirsiniz ancak ben anlamıştım. İlk olarak, kaza sigortası satın alınmaz, verilir. Yangın, hırsızlık ve hatta hayat sigortasını satın alabilirsiniz ancak kaza sigortası farklı bir durumdur. Sigorta tekliflerini ise genellikle temsilciler yapar ancak sigorta yaptırma gibi bir teklif böyle bir durumda tuhaf olmuştu. İkinci olarak ise, işler kötüye gittiğinde kaza sigortası insanların aklına gelen ilk şeydir. Kuruşu kuruşuna ödeme yapılır ve kaza sigortası diğer tüm sigortalardan daha fazla getiri sağlar. Aynı zamanda sigorta yaptıran kişinin haberi olmadan yapılan tek sigortadır. Kaza durumlarında fizik-

sel inceleme yürütülmez. Böyle durumlarda insanların tek istediği paradır ve şu anda sevdikleri kişi tarafından canlı olmaktansa ölmesi yeğlenen onlarca insan vardır ancak bundan hiç haberleri yoktur.

"Her türlü sigorta hizmeti sunmaktayız."

Bayan Nirdlinger konuyu tekrar Otomobil Kulübü'ne getirdi. Gözlerimi ondan kaçırmaya çalışıyordum ancak başaramıyordum. Bir süre sonra tekrar yanıma oturdu. "Bu konuyu eşimle konuşmamı ister misiniz, Bay Huff?"

Ben dururken sigorta meselesini eşiyle neden o konuşsundu ki? "Elbette olur, Bayan Nirdlinger."

"Bu bize zaman kazandırmış olur."

"Vakit nakittir. Kaskosunu bir an önce yaptırırsa kendine iyilik etmiş olur..."

Ancak sözümü keserek "Biz bu meseleyi konuştuktan sonra onunla görüşebilirsiniz. Yarın akşam sizin için uygun olur mu? Eğer uygunsa yedi buçukta sizi bekleyeceğiz. O zamana kadar akşam yemeğimizi de yemiş oluruz."

"O halde yarın akşam görüşmek üzere."

"Sizi bekleyeceğiz."

Evden çıktım ve bir kadının sadece birkaç bakışından dolayı kendimi aptal durumuna düşürdüğüm için arabama ulaşana kadar kendi kendime kızdım. Ofise vardığımda Keyes'in beni aradığını gördüm. Keyes, Hasar Departmanı'nın başıydı ve bu dünyada birlikte çalışacağınız en can sıkıcı insanlardan biriydi. Keyes takvime bakmadan, doğru yılın takvimine baktığını kontrol etmeden, takvimi hangi şirketin bastırdığını

incelemeden ve takvimin Dünya Almanak Takvimi ile uyumlu olduğuna emin olmadan bugünün günlerden salı olduğuna asla ikna olmayan ve titizlik sınırlarını zorlayan biriydi. Bu gereksiz işlerin onu bir deri bir kemik bırakmasını beklerdiniz ancak hiç de öyle değildi. Her yıl biraz daha kilo alıyor, daha da hırçınlaşıyordu. Diğer departmanda çalışan kişilerle sürekli bir düşmanlık içindeydi. Eğer aynı odadaysanız, yakası açık, terlemiş bir vaziyette oturup tüm gün başınız dönene kadar sizinle tartışmaktan başka bir iş yapmazdı. Ancak sahte hasar düzenleme konusunda ondan daha iyisi yoktu.

Odasına vardığımda bir anda ayaklandı ve kükremeye başladı. Mesele, altı ay önce yazmış olduğum bir kamyon poliçesiydi ve sigorta yaptığımız kişi arabasını ateşe vererek para koparmaya çalışıyordu. Hemen sözünü keserek:

"Ne diye bana kızıyorsun? Ben olayı hatırlıyorum. Riski kabul etmeden önce adamın iyice incelenmesi gerektiğini bildiren bir not yazdığımı da gayet iyi hatırlıyorum. Adamın bakışları hiç hoşuma gitmemişti ve ayrıca..."

"Walter, sana kızdığım falan yok. Adamı araştırmamız gerektiğini söylemiştin. İşte yazdığın not da masamda duruyor. Sana söylemeye çalıştığım şey de tam olarak bu. Diğer departmanlarda çalışan kişiler senin gösterdiğin özenin yarısını gösterseler..."

"Ah."

İşte Keyes böyle biriydi. İyi bir şey söyleyeceği zaman bile bunu anlamanız oldukça zaman alırdı.

"Ah Walter. Yazmış olduğun uyarı notunu dikkate almadan adama poliçeyi sundular ve hatta not, kamyonun yanmasından bir gün önceye kadar burunlarının dibindeydi. Eğer kamyonu çekmesi için dün akşamüzeri olay yerine çekici göndermeseydim ve motorun alt kısmında bir tutam yanmış talaş bulunmasaydı - ki bu, yangını adamın çıkardığını kanıtlar nitelikteydi - parayı ödemek zorunda kalacaktık.

"Onun yaptığından kesinlikle emin misiniz?"

"Ah, itiraf etti bile. Yarın sabah ifade verecek ve bu mesele de böylece kapanmış olacak. Ancak benim asıl takıldığım nokta şu; sen bir bakışta adamdan şüpheleniyorken onlar nasıl bunu!.. Aman ne önemi var ki? Ben sadece bilmeni istedim. Bu konuda Norton'a da bir not yazdım. Tüm bu olanlar, şirketin başkanı tarafından incelenmesi gereken bir durum. Ancak eğer istersen ve elbette eğer başkanın birazcık daha kudreti..."

Bir an durdu; konuşması için onu zorlamaya çalışmadım. Keyes, şirketin kurucusu olan baba Norton zamanından beri burada çalışanlardan biriydi ve babası öldükten sonra genç Norton'un şirketi idare edemediğini düşünmüyordu. Keyes'e göre, genç Norton hiçbir şeyi doğru yapmıyordu ve tüm şirket, genç Norton'un inadı uğruna yok olup gidecekti. Ancak şirketin başında Norton olduğu sürece onunla çalışmak durumundaydılar. Keyes'in bu tutumuna bir türlü anlam veremiyordum. Bazen ne söylediğiyle ilgili hiçbir fikrim olmuyordu.

Ofisime geçtiğimde, sekreterim Nettie'nin ayrılmak üzere olduğunu gördüm. "İyi akşamlar, Bay Huff."

"İyi akşamlar, Nettie."

"Ah... masanıza Bayan Nirdlinger ile ilgili bir not bıraktım. Yaklaşık on dakika önce aradı ve kasko yenilemesi konusunda yarın akşam müsait olamayacaklarını belirtti. Gelmenizi istediği zaman size haber verecekmiş."

"Ah, teşekkür ederim."

Kapıyı kapatıp çıktı ve gözlerimi nota dikerek orada tek başıma duruyordum. Kaza sigortasıyla ilgili mesele kafamı kurcalıyordu. Bu konuda diğer departmanlara ne gibi bir uyarı yazacağımı bilmiyordum. Ne zaman yazacağımı da bilmiyordum.

Uyarı yazacak mıydım?

BÖLÜM 2

Üç gün sonra aradı ve saat üç buçukta gelmemi bildiren bir not bıraktı. Beni içeriye kendisi aldı. Bu kez üzerinde mavi pijamaları yoktu. Onun yerine kalçalarına kadar uzanan ve kalçalarından sıkıca saran bir elbise giymişti. Elbisenin yakaları balıkçı yaka, ayakkabıları ise beyazdı. Vücut hatlarının dikkat çekici olduğunun gayet farkındaydı. Oturma odasına geçtiğimizde masanın üzerinde bir tepsi olduğunu gördüm. "Belle bugün izinli. Kendime soğuk çay yapacaktım. Bana katılır mısınız?"

"Teşekkür ederim ancak almasam daha iyi olur Bayan Nirdlinger çünkü yalnızca birkaç dakikalığına uğradım. Bay Nirdlinger kontrat yenilemeyi kabul ettiler mi? Beni arayıp çağırdığınıza göre etmiş olmalılar."

Nedense Belle'in izinli olduğuna şaşırmadım. Bayan Nirdlinger soğuk çayını yapmayı henüz bitirmişti ki bir an önce orayı terk etmek istedim. Salonda bıraktığım belgeleri alıp almamak umurumda değildi.

"Ah, lütfen siz de için. Ben çayı çok severim. Özellikle öğleden sonraları üzerimde dinlendirici bir etkisi olur."

"İngiliz olmalısınız."

"Hayır, California'da doğup büyüdüm."

"Daha önce hiç Californialı birine rastlamamıştım."

"Californialılar'ın büyük bir kısmı Iowa'dan gelmedir."

"Bendeniz de öyleyim."

"Çay içmeyecek misiniz?"

Üzerindeki elbise beni iyiden iyiye etkisi altına almaya başlamıştı. Oturdum.

"Limon?"

"Hayır, teşekkürler."

"İki şeker yeterli mi?"

"Şeker kullanmıyorum. Sade tercih ederim.

"Şeker yemekten çürüyen dişleriniz yok öyleyse."

Yüzüne, neredeyse tüm dişlerini görmemi sağlayacak bir gülümseme oturdu. Dişleri iri ve beyazdı. Belki de bir parça dişlek olabilirdi.

"Çinlilerle sık sık alışveriş yaparım. Bu durum, çayı Amerikan tarzında içme alışkanlığımı değiştirdi."

"Çinlileri ben de severim. Makarnayı ne zaman Çin usulünde yapacak olsam, malzemeleri daima Bay Ling'in köşedeki dükkânından alırım. Onu tanıyor musunuz?"

"Yıllardır tanıyorum."

"Gerçekten mi?"

Kaşları hafifçe yukarı kalktı. Bu şekilde hiç de fena görünmüyordu. Yüzüne güzellik katan bir başka özelliği ise alnına yayılmış küçük çillerdi. Bakışlarımı yakalayınca "Sanırım çillerime bakıyorsunuz" dedi.

"Evet. Yüzünüzdeki çiller size farklı bir güzellik katıyor."

"Katılmıyorum."

"Bence kesinlikle öyle."

"Önceleri çillerimi gizlemek için alnımı eşarp ile sarardım. Ancak insanlar yolda durdurup onlara fal bakmamı isteyince bundan da vazgeçtim."

"Öyleyse fal bakmıyorsunuz."

"Hayır, Californialıların sıklıkla yapabildiği ancak benim hiçbir zaman başaramadığım bir şey."

"Gene de çillerinizi sevdiğimi söylemek zorundayım."

Yanıma oturdu ve tekrar Bay Ling hakkında sohbet etmeye başladık. Aslına bakılırsa, Bay Ling, şehrin aşağı yakasında manavı olan ve yıllık iki bin beş yüz dolara sigorta hizmeti verdiğimiz sıradan bir kişiydi ancak Bayan Nirdlinger ile konuşurken bu konu bile oldukça ilgi çekici bir hal aldı. Ancak bir süre sonra konuyu tekrar sigorta meselesine getirdim. "Peki, ya şu sigorta poliçeleri?"

"Eşimin aklında hâlâ *Otomobil Kulübü* var, ancak sizinle sözleşme yenileyeceğini de düşünüyorum."

"Bizimle çalışmaya devam ederse çok memnun olurum."

Bir dakika kadar öylece oturdu ve sadece elbisesinin eteklerini katlayıp açmakla meşgul oldu.

"Daha önce bahsettiğimiz bu kaza sigortasından eşime henüz söz etmedim."

"Etmediniz mi?"

"Ona bu konuyu açmayı hiç istemiyorum."

"Anlıyorum."

"Bir kaza sigortası edinmesi fikrini ona açmak bana korkunç görünüyor. Ancak yine de... anlıyorsunuz ya eşim Western Boru ve Tedarik Şirketi'nin Los Angeles temsilcisi."

"Petrol Birimi'nde öyle değil mi?"

"Ofisinin olduğu yer orası. Ancak zamanının çoğunu petrol alanında geçiriyor."

"Oldukça tehlikeli ve kazaya elverişli bir alan."

"Bunu düşündükçe kötü hissediyorum."

"Şirkete dair herhangi bir yükümlülüğü var mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Bu tür işlerle uğraşan kişilerin ciddi sorumluluk almamaları gerekir."

Yüzündeki çiller dikkatimi dağıtsa da konudan uzaklaşmamalıydım. "Peki ya Bay Nirdlinger'a bu konuyu ben açsam? İstemezseniz bu fikri sizin belirttiğinizi söylemem ve o an aklıma gelmiş gibi davranırım."

"Bu konuyu açmayı hiç istemiyorum."

"Dediğim gibi, isterseniz ben konuşurum."

"Sonra da bana ne düşündüğümü soracak ve ben de öylece kalacağım. Bu düşünce beni mahvediyor.

Bir kez daha düşüncelere dalarak eteğini katlamakla meşgul oldu. Neden sonra aklına parlak bir fikir gelmiş gibi, "Bay Huff, onun haberi olmadan kaza sigortasını benim ödemem mümkün mü? Birikmiş biraz param var. Sigortanın parasını ben öderim. Hem haberi olmamış olur hem de bunca sıkıntıya katlanmamış oluruz."

Sigorta sektöründe geçirdiğim on beş yılın ardından bu düşüncesinin altında yatan gerçek anlamı kesinlikle anlamıştım. Oradan bir an önce gidebilmek için henüz yarısına gelmiş sigaramı kültablasına bastım. Oradan bir an önce çıkıp gidecek ve başıma çorap örmeden sözleşmeleri ve bu aileye ilişkin belgelerin tümünü yırtıp atacaktım. Ancak gidemedim. Sanki şaşırmış gibi gözlerini bana dikti. Yüzü, benim yüzümün neredeyse yarım karış ötesindeydi. Bir anda kollarımı boynuna doladım ve bir elimle belinden tutarak biçimli dudaklarından ateşli bir şekilde öptüm. Evet öptüm. Heyecandan ya da salgıladığım hormonlardan dolayı yaprak gibi titriyordum. Dudaklarımı çekince yüzündeki soğuk bakışı fark ettim. Ancak bir an sonra gözlerini kapatarak kollarını boynuma doladı ve aynı şehvetle beni öptü.

"Sana, ilk gördüğüm andan beri âşığım."

"Buna inanmıyorum."

"Seni, neden Belle'in izinli olduğu gün çağırdım sanıyorsun? Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum. Şirketin hakkında konuşurken takındığın o vakur tavır... O yüzden *Otomobil Kulübü*'nden bahsederek seni rahatsız edip kendi şirketini anlatmanı sağlamaya çalışıyordum."

"Sahi mi?"

"Evet, artık biliyorsun."

İstemsiz bir şekilde elim saçlarına uzandı ve saçlarını okşamaya başladım. Olayın heyecanından olsa gerek, birlikte dalgın bir şekilde eteğini katlıyorduk. "Doğru yapmıyorsunuz, Bay Huff"

"Sanırım doğru yapamıyorum."

"Katların alt kısmı daima daha kalın olur. Her katta daha fazla kumaşı katlarsınız ve böylece düzgün katlar ortaya çıkar. Bakın işte böyle."

Ateşler çıkan gözlerimi onunkilere dikerek "Daha yukarılara katlamayı isterdim" dedim.

"Şimdi olmaz, Bay Huff. Şimdi gitmeniz gerekiyor."

"Tekrar görüşecek miyiz?"

"Belki."

"Bakın, ben..."

"..."

"Bell her gün izinli değil, bu yüzden ben size haber vereceğim."

"Pekâlâ. O halde beni öpün."

Dudaklarımız tekrar dans etmeye başladı.

"Hoşça kalın."

***

Los Feliz tepelerindeki tek katlı evlerden birinde yaşıyordum. Evde Filipinli genç bir yardımcım vardı. Gündüzleri gelir ve evle ilgilenir, akşamları da yatıya kalmadan giderdi. O gece hava yağmurluydu ve dışarı çıkıp ıslanmaya hiç niyetim yoktu. Şöminemi yakarak önüne uzandım. Ne yapıyordum, neredeydim? Elbette fiziksel olarak nerede olduğumu biliyordum ancak kafamın içinde uçurumdan aşağıya bakıyor ve atlamamak için kendimi zor tutuyordum. "Git buradan," dedim kendi kendime, "Git ve bir daha geri dönme." Bu düşünce kafamda bir süre dolaştı durdu. İçsel olarak uçurumun kenarına sürüklenmiş hissediyor ve oradan

uzaklaşmakta oldukça güçlük çekiyordum. Sanki düşeceğimi bile bile uçurumun en derin noktasını görmeyi umut ediyordum.

Saat dokuza gelmek üzereyken kapı çaldı. Kapı zilini duyar duymaz sanki kimin geldiğinden emin gibiydim. Evet oydu. Yağmurluğu ve başında şapkasıyla öylece duruyordu. Yüzünden sızan yağmur damlaları çillerinin yansımasına yol açıyor ve yüzüne parlak bir görüntü veriyordu. Ceketini çıkarmasına yardım ettim. Kumaş pantolonu ve ince kazağı ile ucuz bir Hollywood oyuncusuna benzemesi gerekirken gözümde bambaşka bir görüntü çiziyordu. Onu şöminenin önüne doğru götürdüm ve yavaşça oturduk.

"Adresimi nereden buldun?" Bir anda aklıma bu takılmıştı. Sonuçta ofisi arayarak benimle ilgili sorular sormasını hiç istemezdim.

"Telefon rehberinden öğrendim."

"Ah."

"Şaşırdın mı?"

"Hayır."

"Zaten başka nereden bulabilirdim ki?"

"Bay Nirdlinger şehir dışında mı?"

"Long Beach'te. Bir barajın yıkım işi ile ilgileniyorlar. Üç gün boyunca gelmeyecek. Kalmak zorundaymış. Ben de atladım otobüse ve geldim. Beni görmek isteyeceğini düşündüm."

"Long Beach oldukça güzel bir yerdir."

"Lola'ya bir resim sergisine gideceğimi söyledim."

"Lola da kim?"

"Üvey kızım."

"Kaç yaşında?"

"On dokuz yaşında. Şey... beni gördüğüne sevindin mi?"

"Evet, elbette. Sadece geldiğine biraz şaşırdım o kadar."

Bir süre yağmurun ne kadar şiddetli olduğundan bahsettik. 1934 yılının ilk gecesi tıpkı böyle yağmur yağıyordu ve tıpkı o geceki gibi ortalığı sel basmasından korkuyorduk. Onu evine arabamla bırakacaktım. Gözlerini bir süre şömineye dikti ve bir süre sonra "Gündüz kendimi kaybetmiş gibiydim," dedi.

"Pek de öyle sayılmazdı."

"Belki bir parça."

"Peki, pişman mısın?"

"Pek sayılmam. Ancak daha önce böyle bir şeyi hiç yapmamıştım. Çünkü evli bir kadınım. Ancak bu gece nedense kendimi durduramadım ve buraya geldim."

"Aramızda çok ciddi şeyler geçmiş gibi konuşuyorsun."

"Elbette ciddiydi. Kendimi kaybettim. Bu yetmez mi?"

"Anlıyorum, ancak oldu bir kere. Ne yapabiliriz ki?"

"Ben sadece..."

"Onu kast etmediğini biliyorum."

"Hayır kesinlikle onu kastediyorum. Eğer bugün yaşananlar olmasaydı buraya gelmezdim. Ve böyle bir şeyin bir kere daha yaşanacağını düşünmüyorum."

"Bundan emin misin?"

"Kesinlikle eminim."

"Öyleyse bekleyip görelim."

"Hayır... lütfen... görüyorsun ya, eşimi seviyorum. Özellikle de tam bu anda ve burada her zamankinden çok seviyorum."

Bu kez gözlerini şömineye diken bendim. Bu durumdan sıyrılmalıydım. Olması gereken buydu biliyordum. Ancak içimde hissettiğim o duygu beni bir kez daha uçurumun kenarına itiyordu. Tam o an Bayan Nirdlinger'ın aslında hissettiği şeyleri söylemediğine dair o tuhaf hissi tekrar yaşadım. Kaza sigortasını sorduğunda hissettiğim tuhaf duygunun aynısıydı. Söylemeye çekindiği başka şeyler var gibiydi. Bunu öğrenmeli ve hissettiği şeyleri söylemeye teşvik etmeliydim."Neden 'tam bu anda ve burada'?"

"Ben... bilmiyorum... bilemiyorum."

"Tam şu anda petrol alanında, bu yağmurlu günde başına büyük bir beton bloğunun düşme ihtimali olduğu için mi?"

"Hayır, lütfen bu şekilde konuşma."

"Ancak aklından geçen bu değil mi?"

"Evet."

"Anlayabiliyorum. Bu tuzak kurmaktan başka bir şey değil."

"...Ben... tam olarak neyi kastettiğini bilmiyorum. Ne tuzağı?"

"Aklından geçeni bir beton bloğu yapabilir."

"Neyi yapabilir."

"Onun üstüne düşer ve onu öldürür."

"Lütfen, Huff, böyle konuşma. Hiç komik değil. Şu anda oldukça huzursuz hissediyorum... Neden böyle şeyler söylüyorsunuz?"

"Başına beton bir bloğun düşmesini sağlayacaksın."

"Ne yapacağım!?"

"Bilirsin işte, büyük bir beton parçasının eşinin başına düşmesini sağlayacaksın. Ancak bu farklı olacak. Beton bir blok eşinin başına "kazayla" düşecek ve hemen oracıkta onu öldürecek."

Söylediklerim karşısında gözleri büyümüş ve kaşları şaşkınlıktan alnına kadar yükselmişti. Ağzından kelimelerin dökülmesi birkaç dakikasını aldı. Söylediklerim karşısında adeta gafil avlanmış, ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilmiyor gibiydi.

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır."

"Şaka yapıyor olsan iyi olur. Aksi takdirde aklını kaçırdığını düşünmeye başlayacağım. Ben - ben hayatımda böyle çılgınca şeyler duymadım."

"Hayır aklımı kaçırmadım. Şaka da yapmıyorum. Böyle çılgınca şeyleri hayatında ilk defa duyduğunu da düşünmüyorum. Beni gördüğün andan itibaren aklından geçenleri söylüyorum. Bu gece de bu yüzden burada değil misin?"

"Burada durup söylediğin çılgınca şeyleri dinlemeyeceğim."

"Nasıl istersen."

"Gidiyorum."

"Nasıl istersen."

"Hemen şu dakikada gidiyorum."

"Nasıl istersen."

İçimde giderek yükselen uçurumdan kaçmış ve uçurumun kenarına onu sürüklemiştim. Benim hissettiklerimi hissetsin, yaşadıklarımı yaşasın istiyordum. Ancak hiç de öyle olmadı. Hissetmek istediklerimi tam olarak hissedemiyordum ve bir noktada tekrar boşluğa düşüyordum. Gitmek için ayağa kalktığında kıpırdamadım bile. Eşyalarını toplamasına yardım etmedim ya da arabamla bırakma teklifinde bulunmadım. Ona tıpkı bir sokak kedisine davrandığım gibi davranıyordum. Ertesi gün, oldukça uzun bir süre geçmesine rağmen yağmur henüz şiddetini azaltmamıştı. Bay Nirdlinger muhtemelen Long Beach'teki işine devam ediyordu. Şöminemi tekrar yaktım ve tıpkı dün gece gibi önüne bir güzel yerleştim. Saat dokuza gelmeden kapı çaldı. Gelen yine oydu. İçeri girerken tek kelime etmedi. İkimiz de tek kelime etmeden yaklaşık beş dakika boyunca şöminenin başında oturduk. Neden sonra konuşmaya başladı. "Dün sarf ettiğin sözleri aklımdan çıkaramıyorum. Nasıl böyle şeyler söylersin."

"Söyledim. Çünkü sen de benim gibi düşünüyordun. Tıpkı düşüncelerimi sözlere aktardığım gibi sen de bu sözleri gerçeğe dönüştüreceksin."

"Ne? Bana söylediğin onca şeyden sonra mı?"

"Evet, sana söylediğim onca şeyden sonra."

"Walter - dinle, bu akşam buraya bu yüzden geldim. Bu konuyu enine boyuna düşündüm. Sonra, söylediğim birkaç şeyin sana oldukça yanlış izlenimler vermiş olabileceği sonucuna vardım. Beni bu konuda uyarmış

olduğuna da oldukça memnunum çünkü bilinçsiz konuşmalarımı sen değil başkası dinlemiş olsa sonuçları çok daha kötü olabilirdi ancak şimdi anlıyorum ki aklımdaki en küçük karanlık düşünceyi bile silip atmalıyım. Sonsuza kadar çıkarmalıyım."

Belli ki dün akşam eşini uyaracağım korkusu yüzünden ecel terleri dökmüş ve aslında Bay Nirdlinger'ı uyararak Phyllis'in bu tür düşünceler beslediğini ona söyleyeceğimi zannetmişti. Bu kez sözü ben aldım. "Bana Walter demeni istiyorum."

"Öyleyse sen de bana Phyllis de."

"Phyllis, aklındakileri çıkarmak istediğini söylüyorsun ancak konuştuklarımızı gerçekleştireceksin. Gerçekleştireceksin ve bunu yaparken ben de sana yardım edeceğim."

"Sen mi!?"

"Evet, ben."

Onu yine gafil avlamıştım ancak bu kez ilk seferki kadar şaşırmadı. "Ancak kimseden bu konuda bana yardım etmesini isteyemem! Bu benim için mümkün değil."

"Kimseden yardım isteyemez misin? O halde sana şunu söyleyeyim. Böyle bir işe tek başına kalkışmak çılgınlık olur. Elbette kimseden yardım istememekle bu fikri kimseye söylemek zorunda kalmamış olursun. Bu durumda planlayacağın şeyi senden başka kimsenin bilmiyor olması seni rahatlatacak. Ancak başarılı olman imkânsız. Özellikle de karşında bir sigorta şirketi varken tek başına başarılı olman mümkün değil. Mutlaka yardım alman gerekir. Yardımı da bu işlerin içinde olan birinden alman, işin başarıya ulaşması için şart.

"Bana neden yardım edesin ki?"

"Sebebini biliyorsun. Yalnızca senin için."

"Tek sebebi bu mu?"

"Elbette paranın da etkisi var. Birlikte sahip olacağımız para..."

"Eğer yanlış anlamıyorsam, hem paraya hem de bana sahip olmak için çalıştığın şirkete ihanet edeceğini mi kastediyorsun?"

"Tam olarak bunu kastediyorum. Ve her şeyi açık seçik konuşmalıyız çünkü bu işe başladığımızda artık geri dönüşü olmayacak ve sonuna kadar devam etmek zorundayız. Ancak her şeyi açık seçik ortaya dökmeliyiz. Durduğumuz noktayı belirlemeliyiz. Bu işten geri dönüş yok."

Gözlerini kapadı ve bir süre o şekilde durduktan sonra gözyaşları gözlerinden yanaklarına doğru süzülmeye başladı. Kollarımı boynuna doladım ve teselli eder gibi sırtını sıvazladım. Bunca konuşmanın ardından oyuncağını kaybetmiş bir çocuğu teselli eder gibiydim. "Lütfen, Walter, bunu yapmayalım. Yapamayız. Tam anlamıyla - çılgınlık."

"Evet, çılgınlık."

"Ancak yapacağız. Ne hissedersem hissedeyim yapacağız."

"Evet, yapacağız."

"Bunu yapmak için hiçbir sebebim yok. Bana karşı hep çok iyi oldu. Ona âşık değilim ancak bana hiçbir zaman kötü davranmadı."

"Her şeye rağmen yapacaksın."

"Tanrı aşkına, evet, yapacağım."

Ağlamayı kesti ve tek kelime etmeden kendini kollarıma bıraktı. Konuşmaya başladığında sesi neredeyse fısıltıya dönmüştü.

"Eşim mutlu değil. Ölmeyi isteyecek kadar... mutsuz."

"Öyle mi?"

"Ölmeyi isteyecek kadar mutsuz değildir, değil mi?"

"Belki de öyledir. Belki de ölmeyi isteyecek kadar mutsuzdur."

"Sanırım artık kararımı verdim. Doğru şeyi yapmadığımız konusunda içim içimi yiyor ancak içimde bir şey var ve ne olduğunu bilmiyorum. Belki de yavaş yavaş aklımı kaçırmaya başlamıştım. Ancak içimdeki bu şey ölümü çılgınca arzuluyor. Kendimi ölümün yerine koyuyorum. Zaman zaman kendimi ölüm meleği gibi hissediyorum. Gecede süzülen kırmızı bir melek gibiyim. Oldukça güzelim. Bir o kadar da mutsuz... Ve insanları, sorunlarından ve kederlerinden uzaklaştırıp içinde süzüldüğüm geceye çekerek mutlu etmek istiyorum. Tüm dünyayı mutlu etmek istiyorum ve bunun ne kadar zor olduğunun da farkındayım. Biliyorum, dışarıdan bakıldığında korkunç görünüyor. Kendime açık bir şekilde bunu itiraf edebiliyorum. Ancak benim için, yalnızca benim için, o kadar da korkunç görünmüyor. Sanki eşim için en iyisini yapıyormuşum gibi hissediyorum. Onun için en doğru olan neyse onu yapıyorum. Ah, bu güzel düşüncelerimi bir bilse! Beni anlayabiliyorsun değil mi, Walter?"

"Hayır."

"Kimse anlayamaz."

"Ancak, ne olursa olsun yapacağız."

"Evet, yapacağız."

"Sonuna kadar."

"Sonuna kadar."

Birkaç gece sonra olayın üzerinden yeniden geçtik. Ancak bu konu artık alelade bir piknik planı kadar normal gelmeye başlamıştı. Kafasından tam olarak neler geçtiğini ve nasıl yapacağını bilmem gerekiyordu. Acaba yapacağı kötü bir hamle ile tüm planı berbat edebilir miydi? "Phyllis, ona bu konuda bir şey söyledin mi? Bu kaza sigortası konusunda?"

"Hayır."

"Tek kelime bile etmedin mi?"

"Tek bir kelime bile etmedim."

"Pekala, bu işin üstesinden nasıl gelmeyi planlıyorsun?"

"İlk olarak, sigorta poliçesini satın alacağım..."

"Ona haber vermeden mi?"

"Evet."

"Aman tanrım! Daha cebine bir kuruş girmeden hapsi boylarsın. Sigorta şirketlerinin ilk kontrol ettiği nokta budur. Neyse, şimdilik bunu bir kenara bırakırsak, ondan sonrasında nasıl devam etmeyi planlıyorsun?"

"Evimize bir yüzme havuzu yaptırma planımız vardı. Bahar aylarında. Planlanan bu havuz terasa yapılacak.

"Sonra?"

"Sonrası, havuza atlarken kazayla(!) kafasını çarpacak; ya da onun gibi bir şey."

"Kesinlikle berbat. Bu öncekinden de kötü."

"Neden öyle diyorsun? Pek çok insanın bu şekilde ölmüş olabileceğine eminim."

"Kesinlikle berbat. İlk olarak, beş altı yıl önce sigorta piyasasındaki birkaç budala gazeteye verdikleri bir röportajda insanların başına gelen kazaların büyük çoğunluğunun küvetlerde ve yüzme havuzlarında yaşanan durumlardan kaynaklandığını söylediler bu nedenle de sigorta şirketlerinin akıllarına gelen ilk noktalar küvetler, yüzme havuzları ve süs havuzlarıdır. Eğer sana parayı ödememek niyetindelerse, buralardan bir ipucu yakalamaya çalışırlar. Şu anda California'da tam da bununla ilgili iki dava yürütülüyor. Şu an iki dava da pek gün yüzüne çıkmış değil ancak sigorta şirketleri kaza olmadığına dair ipucunu yakaladıkları anda o kişiler para almak şöyle dursun, kendilerini darağacında bulmazlarsa şanslıdırlar. İkinci olarak, gündüz gözü öteki tepeden seni birinin izleyip izlemediğini bilemezsin. Sonra, yüzme havuzları tenis kortları gibidir. Sahip olduğunuz anda ister istemez insanları çeker. Sen tam iş üzerindeyken, gizlice yüzmeye gelmiş olan birileri bir anda yanında belirebilir. Son olarak, eğer bu şekilde yapacaksan en doğru anı kollamalısın. En doğru anı kollayacaksan asla önceden net bir plan yapma şansın olmayacak çünkü olaylar anlık olarak gelişecek. O an neler olacağını asla kestiremezsin. Şunu anlamalısın, Phyllis. Başarılı bir cinayetin üç temel unsuru vardır..."

Kelimeler ağzımdan dökülürken kendimi dışarıdan izliyor gibiydim. Kısa bir an gözlerimiz kilitlendi. Bakışlarımın altında irkileceğini düşündüm. Ancak öyle olmadı. Hatta bir adım öne çıktı. Şöminenin alevleri

gözlerinde yansırken bir leoparla göz göze gelmiş gibi hissediyordum.

"Devam et. Dinliyorum."

"Birincisi, yardım almaktır. Bir kişi eğer işlediği cinayetin ortaya çıkmamasını istiyorsa kesinlikle yardım almalıdır. Hatta birden fazla kişiden yardım almalıdır. İkincisi, cinayet saati, yeri, şekli ve cinayet ile ilgili her şey önceden senin tarafından bilinmeli; ancak bunların hiçbiri kesinlikle öldürülecek kişi tarafından bilinmemelidir. Üçüncüsü ve en önemlisi, cesarettir. Cesaret, amatör katillerin çoğunlukla göz ardı ettiği bir özelliktir. Zaman zaman diğer iki unsuru bildiklerini zannederler ya da bilirler. Ancak üçüncüsü yalnızca profesyoneller tarafından bilinir. Cinayet anında bazen öyle zamanlar gelir ki başarabilmenin tek yolu o an içindeki cesareti dışarıya çıkarabilmektir. Planının gerçekten kusursuz olduğunu mu düşünüyorsun? Bahsettiğin şu havuz işi... Kusursuz bir cinayet olduğunu ve kimsenin kuşkulanmayacağını mı düşünüyorsun? İki dakikada anlarlar. Üçüncü dakikada cinayet olduğunu ispat ederler ve dördüncü dakikada itiraf edersin. Hayır, bu kesinlikle kusursuz bir cinayet değil. Kusursuz cinayet büyük gangsterlerin ulu orta yaptığı şekilde olur. Nasıl yaparlar bilmek ister misin? Önce öldürecekleri adamı tanırlar. Daha sonra onunla birlikte yaşaması için adamın yanına bir kadın yerleştirirler. Kadın, adamı tiyatroya gitmeye ikna eder. Daha sonra alışveriş yapar ve hazırlanır. Akşama tiyatroya gideceklerdir. Saat dokuz civarında tiyatroya varırlar. Ah, ne muhteşem bir ortamdır o öyle! Buraya kadar bahsettiğim iki unsur gerçekleştirilmiş olur. Yardım almışlardır ve cinayet

yeri ile saatini önceden bilmektedirler. Şimdi üçüncü unsura gelelim. Gangsterler arabayla tiyatroya gelirler. Arabalarını sokağın karşısına park ederler. Motoru çalışır halde bırakırlar. Arabanın yanına bir gözcü bırakırlar. Gözcü sokakta aylak aylak geziyormuş gibi davranır ve birazdan cebinden çıkardığı mendili yere düşürür. Bu, öldürülecek kişinin geldiğini belirten bir işarettir. Daha sonra arabadan çıkarlar. Tiyatroya girerler. Adamların hepsi aynı anda, tam orada, ışıkların altında ve yaklaşık iki yüz kişinin gözleri önünde adama kurşun yağdırırlar. Adamın hiç şansı yoktur. Dört beş otomatik silahtan çıkan yüz kadar mermi adamı delik deşik eder. Adam yere düşer, ekip arabaya doluşur ve kaçarlar. Sonra da polisler onları suçlamak için ellerinden geleni yapar. Ancak sadece suçlamak için. Tanınmamak için bahaneleri çoktan hazırdır. Çünkü cinayeti, korkudan ne yapacağını bilmeyen ve kaçmaktan başka bir şey düşünmeyen insanların önünde gerçekleştirmişlerdir ve her şey birkaç saniyede olup bitmiştir. Bu nedenle adamların suçlu olduklarını kanıtlamak pek de mümkün olmaz. Polis elbette olayın onlar tarafından gerçekleştirildiğini bilir. Hatta adamları tutuklatır ve mahkemeye de çıkartır. Ancak yeterli kanıt olmadığından ve başka nedenlerden dolayı adamlar salıverilir. Bu adamların suçlu oldukları bir daha asla kanıtlanamaz. Bir başka gangster grubu ise bu kez onları hedef alır. Ah, evet, elbette aynı yöntemi uygularlar. Her şey bir kısır döngüden ibarettir. İşte bu yüzden, eğer bu işi gerçekleştireceksek, tıpkı onların yaptığı gibi yapacağız. San Francisco'daki ucuz cinayetler gibi olmayacak.

"Öyleyse biz de cesur oluruz."

"Cesur olacağız." "Başka çaremiz yok."

"Eğer onu silahla öldürürsek kaza süsü veremeyiz."

"Evet doğru. Onu vurmayacağız, ancak bahsettiğim bu üç unsuru düşünmeni ve kafana iyice yerleştirmeni istiyorum. Cesur ol. Bu işin üstesinden gelmemiz için başka yol yok."

"Peki, o halde planımız nedir?"

"Şimdi o noktaya geliyorum. Senin şu havuz planındaki bir diğer önemli nokta, sigorta şirketinin bu durum için istediğimiz parayı ödemeyecek olması."

"Ancak ödemek zorundalar... "

"Elbette ödeyecekler ancak asıl mesele böyle bir durumda ne kadar para ödeyecekleri. Kaza sigortalarında en fazla miktar tren yollarında gerçekleşen kazalarda ödenir. Sigorta şirketleri, kaza sigortasını planlamaya başladıklarında, insanlara oldukça tehlikeli gibi görünen aslında o kadar da tehlikeli olmayan noktaları belirlediler. Şöyle ki, insanlar tren yollarının oldukça tehlikeli yerler olduğunu düşünürler; ancak pek de öyle değildir çünkü istatistiklere göre tren kazalarında ya da tren yollarında ölen hatta yaralanan insanların sayısı diğer kazalarla karşılaştırıldığında oldukça azdır. Böylece, bu maddeyi sigorta poliçesine eklerler ve poliçeyi satın alan kişi de bu durumdan oldukça hoşnut kalır. Ancak sigorta poliçesini satın alan kişinin bilmeyip sigorta şirketinin bildiği şey; adamın muhtemelen herhangi bir tren kazası yaşamayacağıdır. Sigorta şirketleri tren yolunda yaşanan kazalar için çifte tazminat öderler. İşte bizim vurgunu yapacağımız nokta tam olarak burası. Senin planını uygularsak büyük vurgunu kaçır-

mış ve azla yetinmiş oluruz. Eğer bu işi tren yolunda yapabilirsek elli bin dolar nakit para kaldırmış oluruz. Ancak ne olursa olsun en ufak bir hata bile yapmamalıyız."

"Elli bin dolar mı?"

"Güzel para öyle değil mi?"

"Aman Tanrım!"

"Kulağa muhteşem geldiğinin farkındayım. Sigorta şirketinde bunca yılımı boşuna geçirmiş olamam, öyle değil mi? Bak, eşin, kaza sigortası yaptırdığına dair hem hiçbir şey bilmiyor hem de her şeyi biliyor. Hem yazılı olarak başvurdu hem de başvurmadı. Hem parayı bana nakit olarak ödedi hem de ödemedi. Hem bir kazaya kurban gidecek hem de kurban gitmeyecek. Hem o trene binecek hem de binmeyecek."

"Neden bahsettiğini tam olarak anlayamıyorum."

"Şimdi anlayacaksın. İlk olarak, öncelikle ona kaza sigortasını satmak zorundayız. Ona sigortayı satacağım... ancak aynı zamanda satmamış olacağım. Yani, doğrudan ona satmamış olacağım. Sıradan prosedürü uygular gibi yapıp ona bir takım belgeler imzalatacağım. O da kaza sigortası satın aldığını fark etmeden satın almış olacak. Ancak öncelikle ona kaza sigortasından yüzeysel de olsa bahsetmek zorundayım. Bahsederken de birilerinin buna tanıklık etmesi gerekiyor. Daha sonra ona belgeleri verdiğime tanıklık edecek kişilere de ihtiyacım olacak. Bu nokta çok önemli. Ona sigortadan bahsettiğime ve sigortayı sattığıma tanıklık edecek kişiler olmalı. Ona otomobiline gelebilecek her türlü zararı karşılamak üzere sigorta yaptığımı ancak kendisine gelebilecek zararlara karşı korunmasız oldu-

ğunu söyleyeceğim. Sonra da arabasının kendisinden daha değerli olup olmadığını sorarak onu can evinden vuracağım. Bana kalırsa..."

"Öyle dersen belki de satın alabilir."

"Belki satın alır. Belki de kesinlikle almayacaktır. Onu satın alma noktasına kadar getirebilirim hatta onu ikna edebilirim bile. Yapamayacağımı asla düşünme. Unutma ben profesyonel bir satıcıyım. Ancak... gene de tanıklara ihtiyacım olacak. Aslına bakılırsa, tek bir tanık yeterli olacaktır."

"Tanık bulma işini ben ayarlarım."

"Tanık olaylara şahit olurken sen o noktada bana karşı çıkacaksın."

"Pekâlâ."

"Ben satışı yaparken, sen kasko meselesini sonuna kadar destekler gibi görüneceksin. Ancak kaza sigortasına gelince, o noktada çekinceli davranacaksın."

"Peki, söylediklerini unutmayacağım."

"Zaman konusunu bir an önce ayarlasan iyi olur. Bana telefonla bildirirsin."

"Yarın olur mu?"

"Yarın telefonla tekrar irtibat kurarız. Unutma, mutlaka bir tanığa ihtiyacımız var."

"Unutmam."

"O zaman, yarın... Telefonla tekrar görüşeceğiz."

"Walter... Çok heyecanlıyım. Korkunç bir şeye girişiyoruz."

"Evet, yapacağız."

"Öp beni."

Aklımı kaçırdığımı mı düşünüyorsunuz? Belki de bir parça kaçırmışımdır. Ancak, içinde bulunduğum sektörde siz de on beş yılınızı geçirseniz emin olun siz de aklınızı kaçırırdınız. İçinde bulunduğum sektör tıpkı diğer meslekler gibi görünüyor öyle değil mi? Zor duruma düşerlerse, dullara, yetimlere ve düşkünlere yardım ettiğimiz için hatta daha iyi bir iş gibi görünüyor bile olabilir. Hayır, hiç de öyle değil. Sigorta sektörü dünya üzerinde varlığını sürdüren en büyük kumar çarkıdır. Dışarıdan hiç de öyle görünmüyor ancak sigorta şirketleri, ihtimalleri hesaplayarak sizinle kumar masasına oturan ve kazanmaktan başka hiçbir amacı olmayan kumarbazlardan farksızdır. Siz evinizin yanacağı üzerine bahse girersiniz o ise yanmayacağı üzerine. Ancak asıl nokta, siz bahse girerken ilk aşamada evinizin yanmasını istemezsiniz ve bir noktadan sonra bunun aslında bir bahis olduğunu unutursunuz. Onlara göre ise her şey en baştan itibaren bahistir. Evin ya da arabanın üzerine girilmiş bir bahis birbirinden pek de farklı değildir. Ancak bir süre sonra alacağınız paranın evden daha değerli olduğunu anladığınız an geldiğinde, evinizin yanmasını istersiniz. Olayların patlak verdiği nokta tam da burasıdır. Evinizin yanmasını istediğinizi bilirler. İşte gerçek yüzlerini burada gösterirler. Teftişçilerini olay yerine gönderirler. Bu teftişçiler oynanan her türlü numaraya aşinadır ve onları aldatacaksanız sıkı biri olsanız iyi edersiniz. Eğer eviniz gerçekten yangına kurban gitmişse, sırtınızı sıvazlayıp gülümseyerek size paranızı takdim ederler ve siz de mutlu mesut çeker gidersiniz. Ancak eğer işin içinde parmağınız varsa, şıp diye bulurlar.

Bu olayda ise, ben bir satış temsilcisiyim. Bir diğer deyişle kumar masasında krupiyeyim. Tüm numaraları bilir, tüm gece bir numara olup olmadığını tespit etmek için gözlerimi dört açarım. Ve bir gece aklıma, paramı hile yaptığım sayıya basmak geçer. Tüm olay bundan ibaret. Phyllis ile tanıştığımda kumar masasında hile yapma fikri aklımda şimşek gibi çaktı. Eğer masadaki paraları almak için bir adamı öldürmeyi planladığımı düşünüp bunu tuhaf buluyorsanız bir de benim olduğum noktadan bakmanızı isterim. Buradan işler hiç de tuhaf görünmüyor. O kadar çok yanmış ev, hurda haline gelmiş araba ve ölmüş insan gördüm ki artık bunların hiçbirine inanmıyorum. İnsanlar sigorta şirketlerinden para koparabilmek için öyle türlü çeşitli oyunlara başvuruyorlar ki şahit olsanız şaşırırsınız. Bu sektörün içinde yıllardır çalışıyor olmam bana gerçek ile yanılgıyı ayırt etme yetisi sağladı. Eğer inanmıyorsanız Monte Carlo'ya ya da büyük bir kumarhaneye gidin, bir masaya oturun ve fildişinden yapılmış topu çeviren krupiyeyi inceleyin. Bir süre inceledikten sonra kendinize şu soruyu sorun: O an kapıdan çıksanız ve silahla beyninizi havaya uçursanız, bu onun ne kadar umurunda olur? Silah sesini duyduğu anda bir ihtimal yüzünü buruşturacaktır ancak bu, ölüp ölmediğinizle ilgilendiği için değildir elbette. O an, kumarhaneye borçlu olarak mı öldüğünüzü düşündüğü içindir. Hayır, kesinlikle umurunda değilsiniz. Bir parça bile değilsiniz.

BÖLÜM 3

"Dikkatinizi çekmek istediğim bir diğer nokta, Bay Nirdlinger, geçen yıl hizmete koyduğumuz kefalet senedi sistemidir. Merak etmeyin hiçbir şekilde fazladan para ödemeyeceksiniz. Size bir kart vereceğiz ve sorumlu tutulduğunuz herhangi bir kazada ya da polisin sizi gözaltına aldığı herhangi bir trafik kazası durumunda tek yapmanız gereken kartınızı kullanmanız olacak. Kefalet ile serbest kalmanızı kapsayacak her türlü kaza için bu kartı kullanabilirsiniz. Polis kartı alacak ve kart ile işlem yapıldığından bizim haberimiz olacak. Daha sonra mahkeme günü gelene kadar hiçbir şekilde gözaltında kalmadan özgür olacaksınız. Bu hizmet *Otomobil Kulübü*'nün üyeleri için bile sağlamadığı bir hizmettir ve aklınızın hâlâ *Otomobil Kulübü*'nde olduğunu düşünürsek..."

"*Otomobil Kulübü* işinden çoktan vazgeçtim."

"O halde, şimdi imzaları atıp durumu kesinleştirmememiz için hiçbir neden yok. Sizin için sözleşmenin taslağını çoktan hazırladım bile..."

"Evet evet, imzalayalım da bitsin şu iş."

"Şu belgeleri imzaladığınız andan itibaren tam koruma altında olacaksınız. Mevcut sigortanızın bitişine bir hafta var ancak ben yeni sigortanızı şimdiden başlatı-

yorum; bu bir haftalık süreç için hiçbir ücret ödemeniz gerekmiyor. Sigortanız, kaza, yangın, araba hırsızlığı ve mali sorumluluk alanlarını kapsıyor... ve şu iki belgeyi de imzalamanız gerekiyor çünkü bu iki belgeyi satış temsilcisi dosyama koymak zorundayım."

"Burayı mı imzalıyorum?"

"Evet, tam noktalı alanın üstüne."

Bay Nirdlinger oldukça yapılı biriydi. Burnunun üzerine bir gözlük oturtmuştu. Onu adeta avucumun içinde oynatıyordum. Belgeleri imzalar imzalamaz konuyu kaza sigortasına getirdim. Kaza sigortası ile pek ilgilenmiyordu ancak üstüne gitmeye başladım. Phyllis bir aralık sözümü keserek kaza sigortası fikrinin tüylerini ürperttiğini söyledi. Kaza sigortası satmaya çalışan satış temsilcilerinin kullandığı genelgeçer tüm nedenleri birbiri ardına sıraladım. Öyle ki, kendimden bir şeyler bile ekledim. Koltuğa iyice gömülüp parmaklarıyla ritim tutmaya başladığında gitmemi istediği oldukça açıktı.

Ancak beni rahatsız eden bu değildi. Beni asıl rahatsız eden Phyllis'in getirmiş olduğu tanıktı. Gelen tanığın tam yedi buçukta yani benim geldiğim saatte Phyllis tarafından özellikle davet edilmiş bir aile dostu olduğunu düşünüyordum. Ancak hiç de tahmin ettiğim gibi değildi durum. Lola adındaki oldukça sevimli üvey kızını getirmişti. Lola gitmek istiyordu ancak Phyllis ondan, örmekte olduğu kazak için yün yumağını tutmasını ve orada oturmasını söylüyordu. Belki konuşma aralarına espriler ve şakalar serpiştirerek onu orada tutmalıydım ve kaza sigortası meselesini konuştuğumuzu

iyice anlamasını sağlamalıydım ancak yüzüne ne kadar bakarsam kendimi o denli kötü hissediyordum. Babasına yapacağımız şeyi düşünürsek, adamın öz kızını orada kullanmak pek de hesaba katmadığım bir şeydi.

Yine de eşyalarımı toplayıp artık ayrılmak için hazırlanırken arabayla onu resim sergisine götürmeyi teklif ettim. Babası o akşam arabayla dışarı çıkacaktı ve kızın resim sergisine gitmesi için otobüse binmesi gerekiyordu. Aslında onu peşime takmak istemiyordum. Hatta onu yanıma bile yaklaştırmak istemiyordum. Ancak gideceğimi anladığında, arabamla onu bırakmamı ister gibi bir bakış atınca başka çarem kalmamıştı. Hemen üst kata çıkarak şapkasını ve paltosunu aldı. Bir dakika sonra evin önünde hazır bir şekilde beni bekliyordu.

"Bak Huff?"

"Evet?"

"Ben aslında resim sergisine tek başıma gitmeyecektim."

"Tek başına gitmeyecek miydin?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse bir arkadaşımla buluşacağım. Eczanenin önünde. Birlikte gideceğiz."

"Ah."

"İkimizi de arabayla bırakmanız mümkün mü?"

"Ah... elbette."

"Sizin için sorun olur mu?"

"Kesinlikle hayır."

"Babama da söylemezsiniz öyle değil mi? Bilmesini istemiyorum."

"Hayır, elbette tek kelime etmem."

Eczanenin önünde durduk. Lola arabadan inerek bir dakika sonra arkadaşı ile birlikte geldi. Delikanlının İtalyanlara özgü bir siması vardı. Oldukça düzgün giyimli ve yakışıklıydı. "Bay Huff, size arkadaşımı takdim edeyim. İsmi, Nino Sachetti."

"Nasılsınız, Bay Sachetti. Lütfen binin."

İkisi de arabaya bindiler. Birbirlerine muzırca sırıtışlar fırlattıktan sonra gaz pedalına yüklendim ve Beachwood'tan bulvara doğru yol almaya başladık. "Sizi nerede bırakmamı istersiniz?"

"Bulvarda herhangi bir yer olabilir."

"O halde sizi Hollywood ve Vine'a bırakayım."

"Teşekkür ederiz."

Gideceğimiz yere vardıktan sonra Lola arabadan inmeden önce elimi tutarak tekrar teşekkür etti. Gözleri ışıl ışıl parlıyordu. "Bizi arabayla bırakmanız çok nazikçeydi. Şunu söylemeden edemeyeceğim."

"Evet?"

"Eğer bizi bırakmasaydınız, buraya kadar yürümek zorunda kalacaktık."

"Peki dönüşte ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Yürüyerek dönmeyi."

"Paraya ihtiyacınız var mı?"

"Hayır teşekkür ederim. Sizden para aldığımı duyarsa babam beni öldürür. Tüm haftalığımı harcadım. Teşekkür ederim. Ancak tekrar hatırlatmak kabalık olmayacaksa... babamın tüm bunlardan haberi olmasın."

"Hadi acele et, sergiyi kaçıracaksın."

Tekrar gaz pedalına yüklendim ve eve doğru yöneldim. Phyllis benden yarım saat kadar önce evime gelmişti bile. Vardığımda Nelson Eddy'nin bir şarkısını mırıldanıyordu. "Kazağımı beğendin mi?".

"Ah... evet, kesinlikle."

"Rengi de çok hoş değil mi? Gülkurusu rengini daha önce hiç giymemiştim. Sanırım içsel bir değişim yaşıyorum."

"Bu renk sana çok yakışmış."

"Lola'yı nereye bıraktın?"

"Bulvarda bıraktım."

"Nereye gittiğini söyledi mi?"

"Hatırladığım kadarıyla, söylemedi."

"Onu bekleyen biri var mıydı?"

"Gördüğüm kadarıyla yoktu. Neden sordun?"

"Hiç, sadece meraktan... Sachetti adında bir serseriyle takılıyor. Çocuk tam anlamıyla korkunç biri. Onunla görüşmesini yasakladık."

"Arabadan indiğinde etrafta öyle birileri gözüme çarpmadı. Neyse, pek de dikkat ettiğimi söyleyemem zaten. Bana daha önce Lola'nın orada olacağını neden söylemedin?"

"Şey... Bir tanığa ihtiyacımız vardı."

"Evet, vardı ancak adamın öz kızını kastetmemiştim."

"Tanık olarak düşünürsek onun neden uygun olmadığını anlayamıyorum."

"Bunda anlamayacak ne var. Adamın öz kızını göz göre göre kullandık. Yapacağımız şeye onu da alet etmiş olduk."

Phyllis'in yüzünden korkunç bir gölge geçti ve konuşmaya başladığında sesi ona ait değilmiş gibiydi. "Ne fark eder ki? Yoksa gözün korkmaya mı başladı?"

"Elbette hayır, ancak başkasını da bulabilirdin. Onu bulvara kadar arabayla götürdüm ve tüm yol boyunca cebimdeki şu belgelerin beni ne kadar rahatsız ettiğini tahmin bile edemezsin." Belgeleri çıkardım ve yüzüne çarparcasına ona gösterdim. Sözde "temsilci dosyasına" konacak olan kopyalardan birini alıp incelemeye koyuldu. Belge, yirmi beş bin dolar değerinde bir kaza sigortasıydı ve tren yolunda gerçekleşecek herhangi bir yaralanma ya da ölüm durumunda iki kat para ödemeyi taahhüt ediyordu.

Planın bir parçası olarak, Bay Nirdlinger'in ofisine iki ya da üç kez uğramam gerekiyordu. İlk uğrayışımda kefalet senetlerini verdim, senetleri arabasına koymasını söyledim, beş dakika kadar oyalandıktan sonra ayrıldım. Sonraki seferde ona üzerinde şekilli bir şekilde isminin yazılı olduğu deriden küçük bir ajanda verdim. Bu şirketimizin vermiş olduğu küçük bir promosyondu. Üçüncü kez, kasko poliçesini vermeye gittim ve 79.52 dolar değerindeki çeki alarak ayrıldım. O gün ofise döndüğümde, Nettie, ofisimde birilerinin beni beklediğini söyledi.

"Kim?"

"İsimleri, Lola Nirdlinger ve Bay Sachetti. Erkek olanın ilk ismini hatırlayamıyorum."

İçeri adımımı attığım anda ofisimde gülen yüzlerle beni beklediklerini gördüm. Gördüğüm kadarıyla Lola'nın bana kanı ısınmıştı. "Bizi tekrar gördüğünüze şaşırdınız mı?"

"Ah, pek sayılmaz. Sizin için ne yapabilirim?"

"Buraya sizden bir iyilik istemek için geldik."

"Öyle mi? Hay hay, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Geçen gece babama, ihtiyacı olduğunda arabasını ipotek edebileceğini söylemiştiniz. Şu anda bir miktar paraya ihtiyacımız var. Daha doğrusu Nino'nun ihtiyacı var. O yüzden buradayız."

Söyledikleri doğruydu. Çalıştığım sigorta şirketinden bağımsız olarak böyle bir hizmet veriyordum. Bu sektörde var olabilmek için, tıpkı *Otomobil Kulübü*'nün üyelerine sağladığı bu hizmeti ben de sağlamalıydım. Bu sebeple, kendi üzerime küçük bir finans şirketi kurdum. Yöneticisi bendim ve haftada bir günümü buraya ayırıyordum. Şirket tamamen benim sorumluluğumda olan bir birimdi ve her seferinde karşılaştığım o klişe soruya da tatmin edici bir yanıt sunmamı sağlıyordu: "Gerektiğinde arabamızı ipotek alıyor musunuz?" Araba ve kaza sigortası satışları sırasında Bay Nirdlinger'a böyle bir şeyden bahsetmiştim ancak Lola'nın konuşmalarımıza aldırış ettiğini hiç düşünmemiştim. Gözlerimi Sachetti'ye çevirdim. "Arabanı ipotek ettirmek mi istiyorsun?"

"Evet, efendim."

"Ne tür bir araba?"

Bana, ucuz yollu bir araba olduğunu söyledi.

"Aile arabası mı?"

"Hayır, spor araba."

"Senin adına mı kayıtlı ve ödemeleri tamamlandı mı?"

"Evet, efendim."

Yüzümün ifadesini ilk anda fark etmiş olmalılar ki Lola hafifçe kıkırdadı. "Artık yarından itibaren araba bana ait olacak. İçindeki benzin dahil."

"Ah."

Aslında arabayı ya da onlara ait herhangi bir şeyi ipotek almak istemiyordum. Hatta Sachetti ya da Lola ile hiçbir şekil ve ad altında ilişki kurmak istemiyordum. Sigaramın ucunu parlattım ve sandalyeme yerleştim. "Arabanı ipotek etmek istediğinden emin misin? Çünkü ödeme konusunda sıkıntı çekeceğini düşünüyorsan ya da geleceğe dair kafanda herhangi bir ödeme planı yoksa arabana veda edersin. İkinci el araba piyasasının büyük bir kısmı, küçük borçlarını ödeyebileceğini düşünen ancak ödeyemeyen insanların arabaları ile dönüyor.

Lola ciddi bir yüz ifadesiyle beni süzüyordu. Daha sonra söze girerek: "Nino öyle değildir. Şu anda çalışmıyor ama ipotek üzerinden alacağı parayı da boş yere harcamayacak. Doktora tezini bitirmek üzere ve..."

"Hangi üniversitede?"

"Güney California Üniversitesi."

"Ne üzerine?"

"Kimya."

Eğer doktora tezini bitirmek üzereyse şu anda işsiz olması çok normaldi; ancak gelecek vadediyordu ve sırf doktorasını bitirmek üzere olduğu için güzel iş fırsatlarını değerlendiremiyor olması çok normaldi. Görünüşe göre, ipotekten alacağı para ile tezini yayımlatacaktı. Parayı bunun için istediği çok açıktı. Geçimini sağlamak için istiyor olamazdı. Geçimini sağlayacak kadar

parayı arabasını ipoteğe vermeye gerek görmeden arkadaşlarından da halledebilirdi.

Düşünmeliydim. Şundan kesinlikle emindim. Eğer Lola'ya yakın olması beni bu kadar rahatsız etmeseydi kesinlikle ona bu parayı vermezdim ancak şu anda tek istediğim olayı sonuca bağlayıp bir an önce onları buradan uzaklaştırmaktı. "Araba karşılığında ne kadar para istiyorsun?"

"İki yüz elli doların yeterli olacağını düşünüyor" diye söze karıştı Lola.

"Anlıyorum... Anlıyorum."

Kafamda bir hesaplama yaptım. Vergilerle birlikte bu miktar iki yüz seksen beş dolar kadar olacaktı ve böyle bir araba için oldukça yüksek bir meblağdı. "Bana... bana bir, iki gün verin. Sanırım bu işi olumlu şekilde halledeceğiz."

Kapıyı arkalarından çekip çıkmışlardı ki Lola tekrar içeriye girdi. "Bize fazlasıyla iyi davrandınız. Sizden sürekli iyilik istiyorum ve sizi rahatsız ettiğimi biliyorum."

"Böyle bir şey kesinlikle söz konusu değil Bayan Nirdlinger. Size yardım etmekten büyük - "

"Bana Lola diyebilirsiniz."

"Teşekkür ederim. Dilediğiniz zaman size yardımcı olmak için burada olacağım."

"Bu olay da aramızda sır olarak kalırsa çok memnun olurum."

"Kesinlikle aramızda."

"Size minnettarım, Bay Huff."

"Önemli değil -Lola."

Kaza sigortası birkaç gün sonra sonuca bağlanmıştı. Bu da bir an önce Bay Nirdlinger'dan çeki almam gerektiği anlamına geliyordu ve tarihlerin uyuşması için bunu bir an önce yapmalıydım. Anladığınız gibi, kaza sigortasını Bay Nirdlinger'a iletmeyecektim. Kaza sigortası Phyllis'e gidecekti ve Phyllis de sigorta poliçesini Bay Nirdlinger'ın kasasına yerleştirecekti. Bay Nirdlinger'ın bu konuya dair hiçbir bilgisi olmayacaktı. Aynı şekilde, tam sigorta ücretini yazmış olduğu çeki de bir şekilde temin etmeliydim. Olay tamamen sona erdiğinde soruşturma esnasında ekipler çek koçanlarını kontrol ettiğinde böylece bizzat kendi ödediği ortaya çıkmış olacaktı. Bu yolla dosyadaki başvuru işlemleri ve onun ofisine yaptığım ziyaretler de eşleşmiş olacaktı. Tüm bunları başarıyla halledebilirsek kimsenin benden şüphelenmesine imkân yoktu.

Biraz endişe ile ofisine gitmeye karar verdim. Ofise girer girmez lafı hiç dolandırmadan para meselesine getirdim. "Bay Nirdlinger, bana yardım edeceğinizi düşünerek buraya geldim."

"Ben... bilmiyorum. Bilemiyorum. Mesele nedir?" Oturmamı işaret etti ve ben de hemen oturdum. "Durum oldukça kötü."

"Buyurun, lütfen anlatın."

"Araba sigortası için sizden fazla miktarda para aldığımı fark ettim."

Kahkahasını tutamadı.

"Mesele bu muydu yani? Ben de borç para isteyeceksiniz sandım."

"Ah. Elbette hayır. Ancak durum benim açımdan göründüğünden de kötü."

"Peki, paramı geri alabiliyor muyum?"

"Elbette."

"O halde durum benim açımdan göründüğünden de iyi."

"Ancak durum maalesef bu kadar basit değil. Mesele de zaten bu, Bay Nirdlinger. Sigorta şirketlerini denetleyen bir kurul mevcut ve bu kurul sigorta poliçesi satın alan insanları korumak adına şirketlerin makul fiyatlarda hizmet sunmasını temin ediyor. Ancak koymuş oldukları bir takım kurallara göre, fazla ücretlendirildiği söylenen bir sigorta poliçesini derin bir şekilde inceliyorlar ve söz konusu mesele incelendiğinde benim sizi aldattığım sonucuna ulaşacaklardır. Sadece beni değil, herhangi bir sahteciliğe karşı sizi de araştıracaklar ve sorgulayacaklardır. Evinize geldiğim akşam sırf sigorta poliçesinin fiyatını karıştırdığım ve sizden fazla ücret aldığım için sizi sürekli telefonla arayacaklar ve rahatsız edeceklerdir. Bu sabah hesap defterini karıştırırken yanlışı fark eder etmez yanınıza geldim çünkü ne sizi ne kendimi böyle bir duruma düşürmek istemem."

"Peki, bu durumda ne yapabiliriz?"

"Bunu düzeltmenin tek yolu var. Çekiniz bankaya verildi ve tahsil edildi bile. Çek konusunda yapabileceğimiz bir şey yok. Ancak hemen şu anda çekin karşılığı olan 79.52 doları size ödememe izin verirseniz ve onun yerine 58.60 dolarlık yeni bir çek yazarsanız böylece durum dengelenmiş olur. Araştırılacak ya da sorgulanacak herhangi bir durum doğmaz.

"Dengelenmek derken neyi kastediyorsunuz?"

"Bildiğiniz gibi, muhasebeciler, çoklu sayımlarda... yani... Tanrım! Öyle karışık şeyler ki ben bile tam olarak anlayıp anlamadığıma emin değilim. Her neyse, muhasebecimizin bana söylediği tam olarak böyle bir şeydi: Veri girişlerini yapmakla ilgili olduğunu düşünüyorum.

"Anlıyorum."

Pencereden dışarıyı izlemeye koyuldu. Yüzünde çarpık bir gülümseme vardı. "O halde... halledelim şu işi. Bir an önce çözmüş olalım.

Ona parayı verdim ve yeni yazmış olduğu çeki aldım. Söylediğim her şey uydurmaydı. Hepsini ben uydurmuştum. Elbette denetleyici bir kurul vardı ancak satış temsilcilerinin hataları ile uğraşmazlardı. Onların işi oranlarlaydı. Muhasebecimizle konuşmamıştım. Hatta çoklu sayım gibi bir şeyin olup olmadığından bile haberim yoktu. Tek doğru olan, eğer bir kişiye fazladan yirmi dolar vermeyi öneriyorsanız genellikle çok fazla soru sormadan kabul etmeleriydi. Bankaya gittim. Çeki tahsil ettim. Çek koçanına ne yazdığını bile tahmin edebiliyordum. "Sigorta poliçesi" yazıyordu. İstediğimi elde etmiştim.

Lola ve Sachetti'nin geldiği günün üzerinden bir gün geçmişti. Tekrar ofisime geldiklerinde onlara istedikleri miktarın yazılı olduğu çeki uzattım. Lola'nın odanın ortasında dans edişi görülmeye değerdi. "Nino'nun yazdığı tezin bir kopyasını da size vermemi ister misiniz?"

"Ah, elbette, çok sevinirim."

"'Düşük Kaliteli Altın Madenlerinin Azaltılmasında Koloit Problem'i' üzerine bir tez."

"Merakla bekliyorum."

"Çok hınzırsınız. Okuyacağınızı düşünmüyorum."

"Anladığım kadarıyla okurum elbette."

"Neyse, sizin için imzalı bir kopyasını getiririm."

"Teşekkürler."

"Hoşça kalın. Bu arada, bizden çok sıkılmadınız öyle değil mi?"

"Belki biraz."

BÖLÜM 4

Tüm bunların kış mevsiminin sonunda yani şubat ayının ortalarında geçtiğini söylüyorum. Ancak California'da şubat ayı ülkenin diğer bölgelerindeki kadar sert geçmez. İster inanın ister inanmayın, şubat ayından itibaren tüm ilkbahar boyunca yalnızca hayatsal faaliyetlerime yetecek kadar uyuduğumu söyleyebilirim. Eğer siz de böyle bir işe girişmişseniz ve uyurken rüyanızda hesaba katmadığınız bir durumdan dolayı sizi sürekli enselediklerini görüyorsanız ve hâlâ geceleri uyuyabiliyorsanız kesinlikle benden daha sağlam sinirleriniz var demektir.

Kafama takılan önemli meselelerden ilki, Bay Nirdlinger'ı o trene nasıl bindireceğimdi. Bu oldukça zor olacaktı ve bu konuyu halledebilmek için şanstan fazlasına ihtiyacımız olacaktı. Bu bölgede insanların çoğu trene hayatları boyunca adımını atmamış ve genellikle kara yolunu tercih etmişlerdi. Her yere arabalarıyla giderlerdi. Bay Nirdlinger da bunlardan biriydi ve ne zaman seyahat edecek olsa arabasını kullanırdı. Bu işin üstesinden nasıl gelecek, onu trene nasıl bindirecektik? Geceleri soğuk soğuk terlememe sebep olan ikinci mesele ise çeki aldığım gün yüzüne yerleşen o çarpık gülümsemeydi... Her şey bir yana, eğer ben ofisini terk

ettikten sonra sekreterine havadan gelen bir yirmi dolardan bahsetmişse her şey sona erdiğinde, ne hikâye uydurursam uydurayım bu durum başımı ağrıtabilirdi. Ama mesele sanki bu da değildi. Meselenin ne olduğunu netleştiren Phyllis oldu. Bay Nirdlinger araba sigortasını, şirket masrafları üzerinden ödemişti ve sekreteri de sigorta ücretini kayıtlara geçmişti. Eski çek kaydedilmişti ancak eğer Bay Nirdlinger yeni çekten sekreterine söz etmişse o da kayıtlara geçmiş olurdu ki bu, her şey sona erdiğinde olayı ortaya çıkarabilecek kadar tehlikeli bir duruma yol açabilirdi. Tek yapması gereken yeni çekten sekreterine söz etmemek ve yirmi doları cebine atarak olayı kapatmaktı. Öyle de yaptı. Çek-nakit değişiminden kimseye söz etmemişti. Hatta Lola'ya bile. Ancak sözde havadan gelen para hikâyesini birilerine anlatarak eğlenmesi gerekiyordu ki bu kişi Phyllis oldu.

Kafamdaki son ve en önemli mesele ise bendim. Şirketin işi bitince ofiste neden bir anda ortadan kaybolduğumla ilgili atıp tutacaklardı. Bu benim açımdan hiç iyi olmayacaktı. İnsanlar sebebini merak edip duracaklardı. Bu işi hallederken bir yandan da başkalarına sigorta satmalıydım. Çılgınca çalıştım. Sigorta satabilmek için en küçük ihtimalin bile üzerine gittim. En küçük ihtimalden bile bir şeyler çıkarmaya çalıştım. İnanın ya da inanmayın, mart ayında satış başarım %12 artış göstermişti. Nisan ayında %2 ve mayısta ise %7 daha arttı. Tüm bunların yanında, küçük finans şirketimi, ikinci el satıcılar sendikası ile yaptığım anlaşmalar ile daha da büyüttüm. Kayıtlar benim tarafımdaydı. Her şey sona erdiğinde benden şüphelenmemeleri için her şeyi yapıyordum. Bahar ayında ofisin gözbebeği olmuştum. Beni gören, şapkasını çıkarıp selam verir olmuştu.

"Eski okulundan arkadaşları ile buluşmaya gidecek. Palo Alto'ya."

"Ne zaman?"

"Haziran'da. Altı hafta sonra."

"İşte güzel haber diye buna derim!Tam da aradığımız türden bir fırsat."

"Ancak bir problemimiz var. Kendi arabası ile gitmek istiyor ve benim de onunla gitmemi istiyor. Eğer onunla gitmezsem çok sinirlenecektir."

"Ya, öyle mi? Dinle, hiç telaşlanma. Bir adam eski arkadaşları ile buluşacak da olsa, markete de gitse eşini yanında ister. Sen sadece sakin olacaksın. Eski arkadaşları ile pek ilgilenmediğini belli edeceksin ve o da muhtemelen bir süre sonra ikna olacaktır. Göreceksin, öyle kolay ikna olacak ki sen bile şaşıracaksın."

"Umarım dediğin gibi olur."

"Hiç merak etme, göreceksin."

Aynen konuştuğumuz gibi olmuştu ancak Phyllis tüm haftayı eşini arabayla gitmemesi için ikna etmekle harcadı.

"Arabayla gitmesi gerektiğini söylüyor. Arabaya ihtiyacı olacakmış çünkü piknik yapmayı planlıyorlarmış ve kendi arabasıyla gitmese bile araba kiralayacağını söylüyor. Öte yandan, trenden de nefret ediyor. Trende midesi bulanıyormuş."

"İkna etmek için elinden geleni yaptın mı?"

"Elbette. Ne dediysem ikna olmadı. İkna etmeye o kadar uğraştım ki Lola hareketlerime anlam veremeye başladı. Bencilce davrandığımı düşünüyor. Ancak ben şansımı tekrar deneyeceğim..."

"Yüce Tanrım! Sakın!"

"Yapabilirim. Gitmeden bir önceki gün arabasını kullanırım ve bilerek kaza yaparım. Arabanın marşını bozarım ya da başka bir şey yaparım. Böylece arabayı servise vermek zorunda kalır. Ve trenle gitmek zorunda kalır."

"Böyle bir şey yapmayacağız. Kesinlikle ama kesinlikle böyle bir şey yapmayacağız. İlk olarak, eğer ikna etmek için elinden geleni yaptıysan, böyle bir durumda şüphelenmeye başlarlar ve emin ol Lola seni bu konuda sorgulamaya kalkar. İkinci olarak ise, o arabaya ihtiyacımız var."

"Arabaya ihtiyacımız mı var?"

"Evet, hem de çok ihtiyacımız var."

"Arabayla ne yapacağımızı anlamadım."

"Göreceksin. Zamanı gelince göreceksin. Ancak şu anda sadece, arabaya ihtiyacımız olduğunu bil, yeter. Sadece o arabaya değil benim arabama da ihtiyacımız var. Ne yaparsan yap ama sakın arabaya zarar gelmesin. Zamanı geldiğinde araba çalışıyor olmalı. Hem de üzerinde tek bir çizik bile olmamalı."

"Tren fikrinden vazgeçsek nasıl olur?"

"Bak, bu işi ya trenle yaparız ya da komple iptal ederiz."

"Tamam, peki, azarlamak zorunda değildin."

"Bu işi amatörler gibi yapıp, elimize geçen az bir parayla yetinecek değilim. Bu işi yapacaksam en kârlı şekilde olsun istiyorum. Kendimi ve diğer her şeyi sadece bu yüzden riske atabilirim."

"Ben sadece meraktan sormuştum."

"Merak etmeyi bırak o zaman."

İki üç gün sonra şansımız yaver gitmeye başlamıştı. Phyllis, akşamüzeri beni ofisten aradı.

"Walter?"

"Evet."

"Yalnız mısın?"

"Önemli bir konu mu?"

"Evet, oldukça önemli bir gelişme oldu."

"Şimdi eve geçiyorum. Yarım saat kadar sonra beni evden ara."

Yalnız olmasına yalnızdım ancak şirketteki bağlantılı telefonları kullanma riskini göze alacak kadar ihtiyatsız değildim. Eve geçtim, kapıdan girdiğimde telefon çalıyordu. Ahizeyi elime aldım. "Palo Alto gezisi iptal oldu. Ayağını kırdı."

"Ne!"

"Ayağını nasıl oldu da kırdı anlamadım. Komşunun köpeğini gezdiriyordu. Köpek bahçede tavşan görmüş ve bir anda atılınca o da kontrolünü kaybedip düşmüş. Ayağı kırılmış. Şu anda hastanede. Başında Lola bekliyor. Birkaç dakika içinde eve getirirler."

"Kafasını da vurmuş olabilir."

"Umarım vurmamıştır."

Bu kazanın aslında bizim için bir şans olduğunu anlamam yemekten sonrayı buldu. O akşam Phyllis'in ge-

lip gelmeyeceğini düşünerek salonda adım atmadık yer bırakmadım. Nihayet kapının çalınışı tüm merakımı giderdi.

"Sadece birkaç dakikam var. Bulvara gidip ona okuması için birkaç kitap almak için dışarı çıktım. Şu anda oturup sinirden ağlayabilirim. Şansımızın böylesine dönmesi ne büyük talihsizlik."

"Bak Phyllis, düşünme şimdi bunları. Ayağının durumu nasıl? Çok ciddi bir sakatlanma mı?"

"Bileğinin hemen üstünden kırılmış. Pek de ciddi bir kırık sayılmaz ancak gene de..."

"Alçıya alındı mı?"

"Hayır. Kırık bölgenin üzeri iyice sarıldı. Ancak yürüyebilecek durumda değil. Alçıda idare etmesi gerekecek. Uzun bir süre."

"Yürüyecek."

"Peki ama nasıl?"

"Onu sen yürüteceksin."

"Ne demek istiyorsun, Walter?"

"Ona yardım edersen koltuk değnekleri ile yürüyebilir. Ancak bacağı alçıda olduğu için araba kullanamaz ve trenle seyahat etmek zorunda kalır. Phyllis, beklediğimiz fırsat ayağımıza geldi."

"Peki, ama nasıl?"

"Aynen söylediğim gibi. Trene binecek ancak aslında trene binmiş olan, o olmayacak. Ancak trendeki diğer insanlar Bay Nirdlinger'ı trende zannedecek. Hatta zamanı geldiğinde, trende olduğu yönünde ifade verecekler. Koltuk değnekleri ve bacağındaki alçıdan baş-

ka bir şey, bir kişiyi tanımlamada daha etkili olamaz. Bu durum, bizim için biçilmiş kaftan olacak. Evet evet. Kesinlikle. Eğer onu yatağından kaldırıp bir şekilde o seyahate çıkması gerektiğine ikna edebilirsen başarırız. Bunu içimde hissedebiliyorum. Başarırız."

"Oldukça riskli."

"Riskli olan nedir?"

"Bacağı henüz kırılmış birinin yataktan bu kadar çabuk çıkması. Eskiden hemşireydim, biliyorum. İyileşme süresini etkileyeceğini kesinlikle söyleyebilirim. Hatta kalıcı bir sakatlık bile ortaya çıkabilir."

"Kafandaki mesele bu muydu yani? Yakın zamanda ölecek biri için fazla endişeleniyorsun."

Amerikan İç Savaşı'nda Ölenleri Anma Günü'nde ülke genelinde posta hizmeti verilmezdi, ancak çalıştığım sigorta şirketi olan General Fidelity Sigorta Şirketi'ne o gün bir paket gelmişti. Adıma gönderilmiş olan büyük bir zarf karşımda duruyordu. Beklemeden zarfı açtım ve zarftan bir kitap çıktığını gördüm. Kitabın üzerinde "Altın Madenleri'ndeki Koloitler. Problemle Başa Çıkma Yöntemleri Üzerine Bir İnceleme." yazıyordu. Kitabın ilk sayfasını çevirdiğimde ise bir not çiziktirildiğini fark ettim. Notta şunlar yazıyordu: "Sayın Walter Huff'a, yaptığı iyiliklere karşı bir teşekkür. Beniamino Sachetti."

BÖLÜM 5

Bay Nirdlinger'ın treni akşam saat 9:45'te hareket edecekti. Saat dört civarı San Pedro Sokağı'na giderek çalışanlarla şarap şirketinin yöneticisine olan sadakatleri konusunda biraz sohbet ettim. Daha sonra ofise geçerek Nettie'ye, elimdeki yağlı bir müşteri için bir kefaret senedi kartı hazırlamasını istedim. Kart otomatik olarak ilk telefon konuşmasının tarihini kaydedecekti ve benim de tam olarak istediğim buydu. Ofisteki birkaç mektubu imzaladım ve saat beş buçuğa doğru ofisten çıktım.

Eve altıya doğru vardım ve geldiğimde Filipinli yardımcım akşam yemeğini hazırlamıştı bile. Bu arada aklıma gelmişti. Haziran ayının üçünde ona parasını ödemeliydim ancak gelirken bankaya uğramayı unutmuş gibi davranıp meseleyi ertelemiştim. Ancak bugün öğle yemeği için eve uğrayarak parasını ödedim. Geldiği günler, çıkmadan önce parasını almak istiyordu; böylece aldığı parayı dışarıda harcayabilirdi. "Peki." dedim. Benim için sorun değildi.

Akşamları bana yemek hazırlardı ve o da hazırladığı yemekten yerdi. O gün yiyebildiğim kadar yedim. Biftek kızartmış, patates, bezelye ve havuç haşlamış, üstüne de meyve salatası yapmıştı. Hepsini bitirebileceğim-

den emin değildim ama yemeye başladığımda arkası geldi. O bulaşıkları yıkayıp masayı da çoktan topladığında kahvemi henüz bitirmiştim. Birazdan krem rengi pantolonunu, beyaz çoraplarını giymiş, kahverengi şapkasını takmıştı. Beyaz gömleğinin yakalarını da hafifçe açmıştı. Bir kızla buluşmak üzere dışarı çıkıyordu. Önceleri, Hollywood aktörlerinin kıyafetlerini de giyse üzerine hiçbir şeyi bir türlü yakıştıramazdım ancak şimdi bana sorarsanız Clark Gable'a bile taş çıkarırdı.

Saat yediyi çeyrek geçe evden ayrıldı. Başka bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sorduğunda yatmak üzere kıyafetlerimi değiştiriyordum. Teşekkür edip onu gönderdim. Birazdan pijamalarımla yatağa uzanmış, elimde kalem kâğıt ve gelişigüzel yazılmış birkaç not kâğıdı ile ilgilenmeye başlamıştım. Bu akşamüzeri konuştuğum adamların mali sorumluluk sigortası üzerine çalışacaktım. Tam işimin adamıydım ve bana kalırsa her şirkete benim gibi biri lazımdı. Notların arasında birkaç tarih yazılı olduğunu gördüm.

Daha sonra rahat yerimden kalkarak ofisi aradım. Telefonu açan, gece görevlisi Joe Pete'ydi. "Joe Pete, ben Walter Huff." Senden bir iyilik yapmanı isteyecektim. Şimdi ofisime gidip masanın üzerindeki kayıt defterimi bulabilir misin? Sayfaları çıkarılıp takılabilen, yumuşak deri kaplı ve üzerinde altın rengi harflerle ismimin yazılı olduğu bir defter. İsmimin altında da "kayıtlar" yazıyor. Gelirken eve getirmeyi unutmuşum ve şu anda bana lazım oldu. Orada olup olmadığını kontrol edebilir misin?"

"Elbette, Bay Huff. Derhal bakıyorum."

On beş dakika ya geçmiş, ya geçmemişti. Telefon çaldı ve Pete defteri bulamadığını söyledi. "Her yere baktım Bay Huff ama nereyi aradıysam ofisinizde böyle bir deftere rastlayamadım."

"Tamam. Nettie kasaya kilitlemiş olmalı."

"İsterseniz arayıp nereye koyduğunu öğreneyim."

"Hayır, teşekkür ederim. O kadar da acil bir durum değil."

"Kusura bakmayın, Bay Huff."

"Önemli değil."

Defteri onun hiçbir şekilde bulamayacağı bir yere koymuştum. İşte planım da buydu. Bu gece birisi beni aramıştı ve işte evdeydim. Çalışıyordum. Başkaları da arayabilirdi. Pete'ye konuştuğumuz zamanı kaydetmesi ile ilgili bir şey söylememe gerek yoktu. Gece boyunca yaptığı her şeyi tarihi ve aynı zamanda saati ile kaydederdi. Saatimi kontrol ettim. Tam olarak 7:38'di.

Sekize çeyrek kala telefon tekrar çaldı. Bu kez arayan Phyllis'ti. "Mavi."

"Evet, mavi."

Bu kısa konuşma Bay Nirdlinger'ın ne renk takım elbise giydiğini belirtiyordu. Mavi takım elbise giyeceğinden neredeyse emindik ancak gene de kesinleştirmeliydik. Phyllis de diş macunu alma bahanesi ile evden çıkıp beni durumdan haberdar etmek için aramıştı. Telefonların kayıt özelliği olmadığından izlenme tehlikesi yaşamıyorduk. Telefonu kapatır kapatmaz kıyafetlerimi değiştirmeye başladım. Üzerime mavi takım elbise-

mi giydim. Ancak takımımı giymeden önce ayağımı sıkıca sardım. Alçılıymış görüntüsü vermek için kalınca bandajlamıştım. Bandajın üzerine de tıbbi bantlardan yapıştırdım. Sanki ayağımı bilekten kırmışım izlenimi veriyordum. Oldukça da başarılı olduğunu düşündüm. Hazır olduğumda da keserek ayağımdan on saniyede çıkarabilirdim. Kıyafetim tamam olunca ayakkabılarımı da giydim. Alçılı görünen ayağın bağcıkları tam olarak bağlanmıyordu ancak benim de istediğim buydu zaten. Bay Nirdlinger'ın taktığı kemik çerçeveli gözlüklerden ben de edinmiştim. Gözlüklerin cebimde olup olmadığını kontrol ettim. Bir buçuk metre uzunluğunda iyice katlanmış halat da yanımdaydı. Kendi yapmış olduğum kanca benzeri tutacağın da yanımda olduğundan emin olduktan sonra hazırdım. Ceketim yanımdakilerle birlikte biraz ağırlaşmıştı ancak umursamadım.

Saat dokuza yirmi varken Nettie'yi aradım. "Çıkarken kayıt defterimi gördün mü?"

"Malesef görmedim, Bay Huff."

"Şu anda lazım ve nereye koyduğumu bulamıyorum."

"Kaybolmuş olabilir mi?"

"Bilmiyorum. Az önce Joe Pete'yi aradım, ofisi aramasına rağmen o da bulamadı. Nereye koymuş olabilirim acaba?"

"İsterseniz ofise gidip sizin için ara..."

"Yo, hayır, o kadar acil değil."

"Pekâlâ, Bay Huff."

Nettie Burbank'ta oturuyordu ve az önce yaptığımız görüşme şehirlerarası bir telefon görüşmesi sayılıyordu. Kayıtlara göre onu 8:40'ta aramış oluyordum. Telefonu kapatır kapatmaz telefon zilinin arasına kâğıt sıkıştırdım. Ben yokken biri ararsa kâğıt düşecekti ve ben de böylece birinin arayıp aramadığını öğrenmiş olacaktım. Aynı şeyi kapı zili ve mutfak zili için de uyguladım. Yaklaşık olarak bir buçuk saat dışarıda olacaktım ve birinin kapıyı çalıp çalmadığını ya da telefonla arayıp aramadığını bilmem gerekiyordu. Eğer biri arayıp bulamazsa kafamda söyleyeceğim şeyi de kurgulamıştım. Banyoda olduğumu ve duymadığımı söyleyecektim. Ancak bilmek zorundaydım.

Kendimce gerekli gördüğüm önlemleri aldıktan sonra arabama atlayıp Hollywoodland'e sürdüm. Evimden çok da uzakta değildi. Arabamı ana caddeye, evden birkaç dakikalık yürüme mesafesine park ettim. Arabanın çok dikkat çekmeyen bir noktada bulunması ve aynı zamanda evden çok uzun mesafe yürümeyeceğim bir noktada olması gerekiyordu. Hele bu ayakla zaten çok uzun mesafe yürüyemezdim.

Evden çıkıp hemen köşeyi dönünce büyükçe bir ağaç görülüyordu. Bu noktadan sonra görünürde herhangi bir ev bulunmuyordu. Ağacın arkasına çöktüm ve beklemeye başladım. Yaklaşık iki dakika beklememe rağmen bu süre bana iki saat gibi gelmişti. Vücudumdaki adrenalin seviyesi normalin çok üstündeydi. Birazdan, bir arabanın farlarını yaktığını gördüm. Araba köşeye geldi. Direksiyonda Phyllis vardı ve Bay Nirdlinger da yanında oturuyordu. Koltuk değnekleri arabanın pen-

ceresinden görülebiliyordu. Araba, ağacı biraz geçtikten sonra durdu. İşte başlıyorduk. Planımızın en önemli noktası burasıydı. Bu noktada Bay Nirdlinger'ı arabadan bir iki dakikalığına çıkarmalıydık. Çantaları ve diğer eşyaları arka koltukta kalmalıydı ve gizlice arabanın arka koltuğuna saklanmalıydım. Eğer ayakları sağlam olsaydı bu pek de sorun olmayacaktı ancak bacakları sağlam olmayan birini koltuğundan kaldırıp arabadan çıkarmak, arabadan fil çıkarmak kadar zor olacaktı.

Tıpkı daha önce tarif ettiğim gibi Phyllis arabadan çıktı. "Cüzdanımı evde unutmuşum," dedi.

"Yanına almamış mıydın?"

"Aldığımı zannediyordum. Arka koltuğa bir bakabilir misin?"

"Hayır, arka koltukta yalnızca benim eşyalarım var."

"Hay aksi, nerede unuttum ki?"

"Neyse, geç kalmayalım, bir an önce gidelim. Al, bende nakit para var. Eve dönene kadar işini görür."

"Koltuğun üzerinde unuttum galiba. Salonda."

"Tamam tamam; neyse koltuğun üzerinde unutmuşsun işte. Hadi gidelim."

Sıra Phyllis'e defalarca anlattığım kısma geliyordu.

Tüm yapması gereken onu bir şekilde arabadan dışarı çıkarmasıydı. Bir şekilde onu arabadan çıkarması ve ikisinin de arabanın dışında olması gerekiyordu. Bunu yapması için tek yolun saçma şeylerden bahsetmesi, arabayı bir türlü çalıştırmak istememesi ve Bay Nirdlinger'ı bunaltıp nihayet dışarı çıkmak zorunda bırakması olduğunu en sonunda anlatabilmiştim. Aynen dediğimi yapıyor gibiydi.

"Ancak cüzdanıma ihtiyacım var."

"Nedenmiş o? İşte para veriyorum. Bu kadar para yetmez mi?"

"Hayır, mesele sadece para değil. Rujum da cüzdanda kaldı."

"Bak, o kalın kafan treni kaçırmak üzere olduğumuzu anlayamıyor mu? Arabayla gezmeye çıkmadık. İstediğimiz zaman durup istediğimiz zaman yola devam edemeyiz. Tren yolculuğu bu. Saat dokuz kırk beşi vurduğunda kalkar. Hadi. Çalıştır şu arabayı."

"Eğer böyle konuşacaksan..."

"Nasıl?"

"Tek istediğim gidip cüzda..."

Bay Nirdlinger ağız dolusu birkaç hakaret savurduktan sonra dayanamadı ve koltuk değnekleri ile arabadan çıkmaya yeltendi. Eve doğru yöneldiği anda hızla atıldım. Ön kapıdan girip arka koltuğa oradan geçmeliydim. Çünkü Bay Nirdlinger'ın arka kapının açılıp kapanma sesini duymaması gerekiyordu. Karanlıkta yavaşça süzüldüm. Valizi ve el çantası koltukta duruyordu.

"Yapabildim mi Walter?"

"Şimdiye kadar her şey iyi gitti. Lola'dan nasıl kurtuldun?"

Uğraşmama bile gerek kalmadı. Resim galerisi gibi bir etkinliğe davet edilmişti ve ben de onu saat yedi gibi otobüs durağına bıraktım."

"Tamamdır. Sen şimdi ona yardımcı ol. Onunla konuş ve sakinleştir."

"Pekâlâ."

Phyllis kapıyı tuttu ve Bay Nirdlinger tekrar arabaya bindi. Bu kez hep birlikte yola koyulduk. Bir kadını, kocasını rahatlatırken dinlemeyi, inanın bana, hiç istemezsiniz. Phyllis, Bay Nirdlinger'ı biraz olsun sakinleştirmeyi başarmıştı ve az sonra Bay Nirdlinger hizmetçileri Belle'in akşam yemeği servisinden yakınmaya başladı. Phyllis de ona uyarak Belle'in ne kadar sakar olduğundan ve sürekli bir şeyleri kırdığından bahsetti. Daha sonra Hobey adında birinden ve Hobey'nin eşi olan Ethel'den bahsetmeye başladılar. Bay Nirdlinger, Ethel'in, Hobey ile olan tüm ilişkisini sonlandırdığını ve Hobey'nin de bunu bildiğini söyledi. Phyllis, Ethel'in eskiden Hobey'yi sevdiğini biliyordu ancak belli ki Ethel'in burnu havada tavırları Hobey'nin canını iyiden iyiye sıkmıştı. Hobby ve Ethel'i yemeğe davet edip etmemeleri üzerine konuşmaya başladılar; belki de onları tek tek yemeğe çağırmalıydılar. Sonuçta ayrılmak üzere olan bir çiftti. Havadan sudan konuşmaları bitince, Phyllis, fiyatlar yüksek de olsa Bay Nirdlinger'a Palo Alto'da nereye giderse gitsin taksiye binmesini söyledi. Her yere yürüyerek giderse geziden hiç keyif almazdı; kaldı ki ayağı da sakattı. Phyllis sanki gerçekten de Palo Alto'ya gidecekmiş gibi konuşuyordu Bay Nirdlinger ile. Kadınlar ne kadar da tuhaf varlıklardı.

Arka koltukta gizlenmiş bir şekilde otururken bir yandan bunu düşünüyor bir yandan da nerede olduğumuzu kestirmeye çalışıyordum. Beni duyar korkusu ile nefes almaya bile korkuyordum. Phyllis arabayı kullanırken, Bay Nirdlinger'ın bir şekilde arkasına dönüp beni fark etmesini engellemek için, ne ani duruşlar ya-

pıyor, ne de trafiğe takılıyordu. Adam arkasını dönmedi. Koltuğuna iyice yerleşmiş purosunu tüttürüyordu. Bir süre sonra Phyllis kesik kesik iki kez kornaya bastı. Bu, bizim istasyona beş yüz metre kala karanlık bir sokağa geldiğimizin işaretiydi.

Yavaşça yerimden doğruldum, elimle ağzını kapatıp koltuğuna iyice bastırdım. Kerpeten gibi kilitlediğim ellerimden kurtulmaya çalışıyordu. Purosu hâlâ parmaklarının arasındaydı. Boştaki elimle adamın elinden puroyu alıp Phyllis'e verdim. O puroyu tutuyordu; bense koltuk değneklerinden birine uzanmayı başardım ve çenesinin altından bastırmaya başladım. Zaman çok yavaş ilerliyordu. Ancak iki saniye sonra boynu kırılmış vaziyette koltuğunda yığılmıştı ve koltuk değneğinin derisinde bıraktığı buruşukluktan başka görünürde hiçbir iz yoktu.

BÖLÜM 6

Her şey planladığımız gibi gidiyordu, başarılı bir cinayetin en önemli bölümü olan cesareti sergileyebilmiştik. Sonraki yirmi dakika boyunca ölümün gölgesini üzerimizde hissettik. Bunun sebebi az önce yaptığımız şey değil, bundan sonra her şeyin nasıl ilerleyeceğiydi. Phyllis tam elindeki puroyu dışarı atıyordu ki onu durdurdum. Adam purosunu evde yakmıştı ve istasyona giderken o puroyu içiyor olmalıydım. Bir yandan o puroyu tutarken ben de halatı çözmeye giriştim. Halatı ölü adamın sırtından boynunun aşağısına doğru ellerinin bitişine kadar sarkıttım. Kancayı halatların ucunda birleştirip sıkıca bağlamış oldum. İşin en güç kısmı ölü bedeni hareket ettirmekti ancak bu işi kancaya bağladığım halattan tutarak yapacaktım.

"Geldik sayılır, Walter. Arabayı buraya mı park edeyim yoksa şu bloğun etrafından mı dolaşayım?"

"Buraya park et. Hazırız."

Kadın arabayı durdurdu. Ara sokakta istasyondan bir blok ötedeydik. Tam olarak nereye park edeceğimize karar vermeye çalışıyordum. Eğer istasyonun otoparkına girersek, çok yüksek ihtimalle görevlilerden biri kapıyı açarak çantaları almaya çalışırken cesedi görüp her şeyi ortaya çıkaracaktı. Arabayı burada bırakırsak

sorun yaşamayacağımızı düşündüm. Eğer birileri tarafından görülürsek, şüpheleri üstümüze çekmemek için Phyllis'e arabayı istasyondan uzak bir yere park ettiği ve beni bir blok boyunca yürüttüğü için kızıyor numarası yapabilirdim.

Phyllis arabadan çıkıp bavulu ve el çantasını aldı. Koltuk değneklerinden destek alıyormuş gibi arabadan yavaşça çıktım. Phyllis arabayı kilitledi. Ölü adamı, halatları koşum takımı gibi bağlanmış bir vaziyette olduğu yerde bıraktık.

Phyllis bavul ve el çantasını taşırken ben de ayağımı aksatarak koltuk değnekleri ile yürüyordum. Dışarıdan bakıldığında bacağı sakat biri ve ona yardım eden bir kadın izlenimi veriyor olmalıydık. Muhtemelen birazdan görevlilerden biri çantalarımızı taşımak için yardım teklifinde bulunacaktı. Öyle de oldu. Köşeyi döner dönmez görevlilerden biri koşarak yanımıza geldi. Hafifçe selam vererek çantalarımıza uzandı. Çantaları alır almaz da beklemeden gözden kayboldu.

"San Francisco, 9:45 treni, bölüm 8, kompartıman C."

"Bölüm 8, kompartıman C, efendim. Trende görüşmek üzere."

İstasyona doğru ilerlemeye başladık. Arada bir arkamı kontrol ediyordum. Eğer birini görürsem hemen Phyllis'e beni bu kadar yolu yürüttüğü için kızıyor numarası yapacaktım. Gözlükler gözümdeydi. Şapkamı da yüzümü hafifçe kapatacak şekilde takmıştım. Koltuk değneklerini yere iyi bastığımdan emin olmaya çalışıyormuş gibi bakışlarımı aşağıda tutuyordum. Ağzımdaki dumanı tüten puro yüzümün bir parçasını

gizliyordu. Kafamı hafifçe bükerek dumanın gözüme kaçmasını engellemeye çalışıyordum.

Trenimiz yan hatta bekliyordu. Trene yaklaşırken hızlıca kaç görevli olduğunu saymaya çalıştım. "Hay aksi şeytan, üç tane var," diye söylendim. Kondüktör, bahşiş bekleyen taşıyıcı ve çantalarımızı taşıyan görevli, üç kişi ediyordu. Eğer hemen bir şeyler yapmazsak bizi iyice gözlemlemiş olacaklardı ve belki de bu esnada başkaları da bizi gözlemleme fırsatı bulacaktı. Phyllis hemen harekete geçti. Çantalarımızı taşıyan görevliye bahşişi verip gönderdi. Adam başka yöne doğru gitti. İstasyonun sonunda park alanının olduğu yere doğru uzaklaştığını gördüm. Daha sonra yük taşıyıcısı yanıma yaklaştı ve yardım etmek istedi. Phyllis onu da kolundan tutup yardıma ihtiyacım olmadığına ikna etti. "Yardım edilmesini istemiyor."

Yük taşıyıcısı yardım teklifinde ısrarcıydı. Neyse ki bu sırada kondüktör devreye girdi.

"Hey!"

Yük taşıyıcısı seslenildiği yöne baktı ve mesajı almış gibi yardım etmekten vazgeçti. Sırtları bize dönük vaziyette konuşmaya başladılar. Kompartıman merdivenlerini tırmanmaya başladım. En üst merdivene geldim ve durdum. Bu bizim işaretimizdi. Phyllis hâlâ aşağıda bekliyordu. Kondüktörün duyabileceği kadar yüksek sesle, "Hayatım," dedi.

Hafifçe ona döndüm. "Seyir platformuna gelir misin? Tekrar merdivenleri inmek zorunda kalmazsın ve ben de sana son kez veda etmiş olurum. Trenin kalkmasına biraz daha zaman var. Gitmeden son kez konuşmuş oluruz."

"Pekâlâ."

Kompartımanın gerisine doğru ilerlemeye başladım. Phyllis de dışarıdan seyir kompartımanının önüne doğru ilerliyordu.

Üç kompartıman da doluydu ve insanlar bavul ve çantalarını yerleştirmekle meşguldü. Yük taşıyıcıları orada değildi. Dışarıda eşyalarla uğraşıyorlardı. Bakışlarımı aşağıya eğmiş, puromu dişlerimin arasına kilitlemiştim. Başım öne eğikti. Kimsenin yüzümü inceleme fırsatı yakalayamadığından emindim. İnsanlar koltuk değneklerinin sesini duyunca hemen koridordan çekilerek bana yer açıyorlardı. Ben de kafamı hafifçe sallayarak teşekkür ediyordum.

Phyllis'in yüzünü görünce ters giden bir şeyler olduğunu anladım. Seyir platformuna çıkınca ne olduğunu gördüm. Seyir kompartımanının karanlık köşesinde birisi sigara içiyordu. Onun karşı tarafına geçtim. Phyllis aşağıdan bana elini uzattı. El ele tutuştuk. Ne yapması gerektiğini bir şekilde belirtmemi bekliyordu. Dudaklarımı "park yeri... park yeri... park yeri..." diyormuş gibi hareket ettiriyordum. Birkaç saniye sonra nihayet anlayabildi.

"Hayatım" dedi.

"Evet?"

"Bana kızgınlığın geçti öyle değil mi? Arabayı istasyondan bu kadar uzağa park ettiğim için özür dilerim."

"Unut gitsin."

"Gerçekten istasyona yakın olduğunu düşünüyordum. Ancak bir an kafam karıştı. Seni bu kadar yürüteceğimi bilsem..."

"Önemli değil dedim, unut gitsin."

"Çok özür dilerim."

"Öp beni."

Phyllis'e doğru eğilmişken saatime bir göz attım. Trenin kalkmasına hâlâ yedi dakika vardı. Phyllis'in bir sonraki hamlesi için altı dakikaya ihtiyacı vardı. "Dinle, Phyllis, burada beklemeni istemiyorum. Boşuna vakit kaybetme."

"Şey... emin misin?"

"Kesinlikle eminim. İşte trene bindim, boşu boşuna beklemene gerek yok."

"O halde, hoşça kal."

"Hoşça kal."

"Güzel vakit geçir. Leland Stanford'a selamlarımı ilet."

"Elbette."

"Kendine dikkat et olur mu?"

"Ederim, hoşça kal."

Phyllis ile vedalaştıktan sonra, çaktırmadan etrafı kolaçan ettim. Seyir kompartımanının köşesinde bir adam oturmuş sigarasını tüttürüyordu. Harekete geçmek içinse köşede sigara içen adamın gitmesi gerekiyordu. Hem de bir an önce. Burada birinin olacağını hiç hesaba katmamıştım. Tren kalkmaya hazırlanırken genelde burada kimse olmazdı. Adama sırtım dönük

bir şekilde oturdum ve ne yapabileceğimi düşündüm. Sigarasını bitirince içeri gireceğini düşünüyordum ama hâlâ girmemişti. Sigarasını atıp benimle sohbet etmeye başladı.

"Kadınlar tuhaf varlıklar, ha?"

"Evet, öyle sayılır."

Az önce karınızla yaptığınız konuşmaya istemeden kulak misafiri oldum. Şu, arabayı yanlış yere park etme meseleniz... San Diego'dan gelirken aynı durumu karımla ben de yaşamıştım."

Şimdi de San Diego anısını anlatmaya başlamıştı. Adamı süzmeye çalıştım. Yüzünü göremiyordum. O da benimkini göremiyordu. Daha sonra konuşmayı kesti. Bir şeyler söylemeliydim.

"Evet, evet, kadınlar tuhaf varlıklar. Özellikle de arabayı onlar kullanıyorlarsa."

"Hepsi aynı."

Trenin hareket saati gelmişti. Tekerlekler dönmeye başladı. Los Angeles'ın kenar mahallerini izlerken adam konuşmasını sürdürdü. Tam o sırada aklıma parlak bir fikir geldi. Hemen biletimi arıyormuş gibi yaptım.

"Bir şey mi kaybettiniz?"

"Biletim. Biletimi bulamıyorum."

"Biletinizi aldığınıza emin misiniz? Umarım yanınızdadır."

"Karımın bunu yaptığına inanamıyorum. Bileti çantaya koymamasını üstüne basa basa söylemiştim. Sanırım bileti oraya koydu ve şimdi de oraya gidip..."

"Ah, sizi epey uğraştıracak gibi."

"Hay aksi şeytan! Gidip tüm o kompartımanları geçip çantamı arayayım..."

"Ah, lütfen izin verin size yardımcı olayım. Siz hiç kendinizi yormayın."

"Yo, hayır sizi zahmete sokmaya..."

"Lütfen, ne zahmeti! Siz kendinizi hiç yormayın. Ben gider alır gelirim. Bölümünüz neydi?

"Çok teşekkür ederim. Bölüm 8, kompartıman C.

"Hemen alır gelirim."

Planımız biraz hızlanmak zorundaydı. Trenden atlayacağım yer ise, kalkıştan yaklaşık çeyrek mil sonra yol kenarında bulunan süt ürünleri tabelasıydı. İleride tabelayı görür görmez puromu yaktım. Koltuk değneklerimi elimde tutarak bir bacağımı demirden arka tarafa attım ve iyice eğildim. Koltuk değnekleri yere sürttü ve dengemi kaybetmeme neden oldu ve neredeyse kötü şekilde düşüyordum. Tutundum. Tam tabelanın hizasına gelince kendimi aşağı bıraktım.

BÖLÜM 7

Hava karardıktan sonra demiryolundan daha siyah bir şey varsa o da karanlığın kendisinden başka bir şey değildir. Tren ilerlemeye devam ediyordu. Eğilerek ayağımdaki uyuşukluğun geçmesini bekledim. Trenin sol tarafından atlamıştım. Otoyol tarafından atlamayarak olası görülme riskini de ortadan kaldırmıştım. Phyllis'i görmem gereken nokta iki yüz metre kadar uzaktaydı. Eğilip ellerimi dizime bastırarak karanlıkta yolun diğer tarafını görmeye çalışıyordum. İleride birkaç köhne fabrikaya uzanan toprak bir patika vardı. Onların dışında etrafa geniş bir düzlük hâkimdi ve karanlık, gökyüzünü iyice sarıp sarmalamıştı. Phyllis şimdiye kadar oraya varmış olmalıydı. Tren hareket etmeden zaten yedi dakikası vardı. Trenin hareketinden altı dakika sonra atladığıma göre toprak yola varmak için on bir dakikası vardı. Saati kaç defa kontrol ettiğimi hatırlamıyorum. Durup arabayı görebilmek için gözlerimi iyice kıstım. Görünürde kimse yoktu.

Orada bana yıl gibi gelen bir süre boyunca bekledim. Belki de başına bir şey gelmişti ya da polis tarafından durdurulmuştu. Umudumu kaybetmeye başlamıştım ki, bir ses işittim. Nefes alıp verme sesine benziyordu. Sonra ayak sesleri duydum. Bir iki saniye boyunca

sesler iyice yaklaştı ve bir an sonra durdu. O an benim için tam bir kâbustu. Birinin hemen benim ardımdan trenden atladığını düşündüm. Tanrım! Ne büyük bir korkuydu. Ve sonra nihayet görebildim. Phyllis'ti. Ölü adamın bedeni doksan kilo kadar vardı ve Phyllis onu bağladığımız ipten tutarak sırtında güçlükle getirebilmişti. Adamın başı kadının omzunun üzerinden sarkıyordu. Bu halleriyle korku filminden fırlamış gibiydiler.

Hemen koşup ölü adamın ayaklarından yakaladım ve kadının yükünü biraz olsun hafifletebildim. Birkaç adım boyunca birlikte taşıdık. Tam yere bırakacaktı ki makasla ayrılmış olan diğer yola koyduğunu fark edip onu durdurdum. "Oraya değil! Şuraya koyacağız!"

Ölü adamı trenin geçtiği demir yoluna koydum. İpleri kesip cebime attım. Ucu hâlâ yanmakta olan puroyu adamdan bir iki adım öteye bıraktım. Koltuk değneklerinden birini adamın yanına diğerini de biraz öteye koydum.

"Araba nerede?"

"Hemen şuraya park ettim. Görebiliyor musun?"

Evet araba tam da olması gerektiği yerde toprak yolda park edilmiş şekilde duruyordu.

"Buraya kadar her şey güzeldi. Hadi gidelim."

Hemen arabaya geçtik ve Phyllis motoru çalıştırdı. "Hay aksi... şapkasını unuttuk!"

Şapkayı alıp açık pencereden raylara doğru fırlattım. "Şapkası savrulmuş zannederler, ...hadi bas gaza!"

Yola koyulduk. Köhne fabrikaları geçtik. Sokağa geldik.

Sunset'te kırmızı ışıkta geçtik. "Bir dahaki sefere ışıklara dikkat et, Phyllis. Eğer arabada benimle birlikte yakalanırsan mahvoluruz."

"Şunu açabilir miyim?"

Radyoyu açmak istiyordu. Açtım. Aklıma çalışıyor olduğum zamanlar geldi. Zaman zaman işe gitmez kendimi radyo dinlerken bulurdum. Bu gece her şey kontrolüm altında olmalıydı. Gazetelerde çıkan haberlerden daha fazlasını bilmem gerekiyordu. "Her şeyi bilmeliyiz, her detayı..."

"Evet, ancak şimdi bunu düşünecek durumda değilim!"

Phyllis bir yan yola girdi; yetmiş kilometre hızla ilerliyordu. Çenemi tutup sessiz kalmaya karar verdim. Boş bir alana gelince cebimdeki ipi çıkarıp fırlattım. Yarım mil kadar sonra da kancayı attım. Bir çöp tenekesinin önünden geçerken gözlükleri attım. Tam da o anda ensemden aşağıya doğru derin bir ürperme hissettim. Phyllis'in ayakları tren yolundaki çakıllardan dolayı yaralanmıştı.

"Ne diye kendi başına taşımaya kalktın ki? Bıraksaydın da ben yap..."

"Ben taşırken sen neredeydin? Neredeydin ha?

"Oradaydım. Senin gelmeni bekli..."

"Bunu nereden bilebilirdim? Orada, o -şeyle- oturup senin gelmeni mi bekleyecektim?"

"Nerede olduğunu görmeye çalışıyordum. Ama maalesef göremedim..."

"Tamam, lütfen bırak da arabayı kullanayım!"

"Ayakların..."

Tekrar sessizliğe gömüldüm. Birkaç saniye sonra yola tekrar koyulmuştuk. Phyllis çılgına dönmüş gibiydi. Aklına gelen her şeyle ilgili çılgınca şeyler söylüyordu. Ölü adamla, benimle ve aklına gelen her şeyle ilgili çılgınlar gibi yakınıyordu. Benim de sabrım yavaş yavaş tükeniyordu. En sonunda ben de patladım. Her şey olup bittikten sonra insanlıktan çıkıp birbirimize ağzımıza geleni söylemeye başladık. Sanki vücudumuz tartışmayı körüklemek için aniden fazladan enerji salgılamaya başlamış gibiydi. "Phyllis, yeter artık! Şu meseleyi konuşarak halledelim yoksa hiçbir yere varamayacağız."

"Konuş o zaman! Kimse sana engel olmuyor!"

"İlk olarak, sigortacılık sektörü ile ilgili zerre kadar bilgin yok. Sen..."

"Şu cümleyi daha kaç kez kuracaksın?"

"Demek istediğim şey..."

"O kadar çok söyledin ki..."

"İkinci olarak, soruşturma konusuna gelelim. Yanında..."

"Yanımda bir rahip getireceğim, biliyorum, rahip getireceğim ve rahip de ölü bedeni son kez kutsayacak; daha kaç kez söylemen gerekiyor? Şimdi izninle arabayı kullanabilir miyim?

"Tamam, peki. Kullan."

"Belle evde mi?"

"Nereden bileyim!? Galiba değil."

"Lola da dışarıdaydı değil mi?"

"Söyledim ya dışarıda diye!"

"O zaman şimdi köşedeki pastanede dur. Dondurma falan al. İstasyondan direkt eve gittiğine tanıklık edecek birileri olur. Tarihle ya da saatle ilgili bir şeyler söylemeyi de unutma ki insanların aklında kalsın. Sen..."

"Defol! Defol, çık arabadan! Çıldıracağım artık!"

"Nereye gideyim? Arabama ulaşmam lazım! O kadar zamanı yolda harcarsam mutlaka bir aksilik çıkar. Cinayet anında başka yerde olduğumu kanıtlamam güçleşir! Bana kalırsa..."

"Defol diyorum!.."

"Defol yoksa elimden bir kaza çıkacak."

Neyse ki arabama yakın bir yerde durmuştu da en azından yürüyerek kimseye görünmek zorunda kalmadım. Bu kez öpmedi de. Birbirimize hoşça kal da demedik. Arabadan indim, kendi arabama bindim ve eve doğru yola koyuldum.

Eve vardığımda hemen saati kontrol ettim. Tam olarak 10:25'di. Telefonun zilini kontrol ettim. Koyduğum kâğıt hâlâ oradaydı. Demek ki arayan olmamıştı. Kâğıdı çıkarıp cebime attım. Mutfağı ve yine kapı zilinin arasına koyduğum kartı kontrol ettim. Onlar da tamamdı. Kapıyı kimse çalmamıştı. Oradaki kartları da çıkarıp cebime attım. Üst kata çıkıp üstümü değiştirmeliydim. Pijamalarımı ve terliklerimi giydim. Ayağımdaki bandajı kesip çıkardım. Sonra aşağı inerek bandajı ve kartları şömineye attım; bir parça gazete kâğıdı ile tutuşturup yaktım. Yanışlarını izliyordum. Alevler gözbebeğimde büyüyordu. Daha sonra telefonun ahizesini kaldırıp numaraları çevirmeye koyuldum. Cinayet

saatinde başka yerde olduğumu kanıtlamam için son kez bir yeri aramam gerekiyordu. Boğazımda bir yumru hissettim. Yutkunamıyor, kendimi kötü hissediyordum. Ahizeyi yerine bıraktım. Vücudum normalden farklı tepkiler veriyordu. Kendimi bir şekilde kontrol altına almalıydım. Bir iki kez öksürdüm; boğazımı temizledim. Sesimin tamamen normal olduğundan emin olmam gerekiyordu. Belki de sesimin normal olup olmadığını kontrol etmek için şarkı söylemeliydim. Isle of Capri adındaki şarkıyı söylemeye başladım. Birkaç dakika kendi kendime şarkıyı söyledikten sonra dahi sesim kulağıma normal gelmiyordu.

Belki de mutfağa gidip bir iki kadeh bir şey içmeliydim. İçtim; tekrar içtim ve tekrar içtim. Kendi kendime mırıldanıyor, konuşmaya çalışıyordum. Mırıldanacak bir şeyler arıyordum kafamda. Lord's Prayer'ı mırıldanmaya başladım. Birkaç dakika da onu mırıldandım. Biraz daha mırıldandım ve sonra hafızam bulanıklaştı ve neler olduğunu hatırlayamadım.

***

Tekrar konuşabildiğime kanaat getirince, numaraları tekrar çevirmeye başladım. Tam olarak 10:48'di. Schwartz'ı arıyordum, şirketteki bir başka satış temsilcisiydi.

"Merhaba Ike, sana işle ilgili sormak istediğim bir soru var ve yardım edebileceğini umdum. Yarına bir şarap şirketi için mali sorumluluk sigortası teklifi hazırlıyorum ancak işin içinden bir türlü çıkamadım. Çünkü kayıt defterimi ofiste unutmuşum. Joe Pete'ten bulma-

sını rica ettim ancak bulamadı. Eğer konuyla ilgili senin kayıt defterinde bir şeyler yazılıysa yardımcı olabilir misin? Öyle mi? Elbette, çok teşekkür ederim yardımın için."

Onu, bu saatlerde işle ilgileniyor olduğuma ikna etmek için bu telefon konuşmasını yapmam gerekiyordu. On beş dakika içinde beni geri arayacağını söylemişti.

Evin içinde volta atmaya başladım. Tırnaklarımı istemsiz bir biçimde avuç içime saplıyordum. Sakinliğimi korumam gerekiyordu. Az önceki lanet yumru boğazıma tekrar saplanmıştı. Tekrar mırıldanmaya başladım; sesimi normalleştirmeye çalışıyordum. Telefon çaldı. Hemen açtım. Kayıtlarında bu konuyla ilgili bir şeylerin olduğunu söyledi ve anlatmaya başladı. Böyle bir durum için üç seçeneğim olduğunu söyledi. Her bir seçeneği tek tek anlattı. Yaklaşık yirmi dakika boyunca telefonda konuşmuş olduk. Söylediklerini hafızamda tutmaya çalışıyordum. Ancak bir yandan da tuhaf bir ürpertinin sırtımdan yukarı doğru çıktığını, soğuk bir ter damlasının da alnımdan burnuma doğru aktığını hissediyordum. Neden sonra telefonu kapattık.

"Pekala Ike, bilmem gereken her şeyi anlattın. Söylediklerini harfiyen uygulayacağım. Ne kadar teşekkür etsem azdır."

Telefonu kapatır kapatmaz vücudumdaki tüm enerjinin çekildiğini hissettim. Hemen banyoya koştum. Hayatımda hiç bu kadar halsiz ve hasta hissetmemiştim. Kendimi bir parça iyi hissedene kadar duştan çıkmadım. Çıkar çıkmaz da yatağıma girdim. Gözlerimi karanlığa dikmiş öylece uzanıyordum. Ara ara titremeler ya da ürpertiler vücudumu sarıyordu. Birazdan

bu titreme ve ürperme nöbetleri seyrekleşti ve yatakta öylece yattım. Sonra düşünmeye başladım. Düşünceler aklıma üşüşüyor, bir kâbus gibi zihnimi işgal etmeye çalışıyordu. İşte o an nasıl bir işe bulaştığımı fark etmeye başladım. Bir adamı öldürmüştüm. Karısına sahip olabilmek için bir adamı öldürmüştüm. Her şeyi, uğruna ölmeye hazır olduğum bir kadın için yapmıştım. Yalnızca onun için yapmıştım ve şu an tuhaf bir şekilde yaşadığım müddetçe onu görmek istemiyordum.

Zihnimi işgal etmeye çalışan bir parça korkunun neler yapabildiğine inanamıyordum. Bir parça korku içimdeki tüm aşkı bir anda nefrete dönüştürmüştü.

BÖLÜM 8

Uyanınca kapıma bırakılmış gazetemi aldım. Mutfaktan taze sıkılmış portakal suyumu da alıp yatak odasına geri döndüm. Gazeteyi Filipinli yardımcımın yanında açmaya korkuyordum. Elbette haber birinci sayfada manşette yer alıyordu:

PETROL ZENGİNİ
TREN YOLUNDA ÖLÜ BULUNDU

Petrol Zengini İş Adamı, H. S. Nirdlinger,
Leland Stanford'a Giden Tren Yolunda Ölü Bulundu.

Western Pipe&Supply Şirketi'nin Los Angeles Temsilcisi ve petrol endüstrisinin önde gelen isimlerinden H.S. Nirdlinger, gece yarısından hemen önce şehrin iki mil kuzeyinde tren yolunda ölü bulundu. Cesedin boyun ve baş bölgesinde yaralanmalar tespit edildi. Bay Nirdlinger, akşam saatlerinde Stanford Üniversitesi'nde arkadaşları ile görüşmeye gitmek üzere trenle yola çıkmıştı. İlk gelen bilgilere göre trenden düştüğüne inanılıyor. Polisin yaptığı ilk açıklamaya göre, Bay

Nirdlinger birkaç hafta önce ayağını kırmıştı. Koltuk değneklerine alışık olmadığı düşünülen Bay Nirdlinger'ın son görüldüğü yer olan seyir platformundan, dengesini kaybedip düştüğü ihtimali üzerinde duruluyor.

Bay Nirdlinger kırk dört yaşındaydı. Fresno'da doğan Nirdlinger, Leland Stanford'a başladı. Mezuniyetinin ardından petrol sektörüne atıldı ve Long Beach'teki petrol sektörünün önde gelen isimlerinden oldu. Daha sonra Signal Hill'de de boy gösterdi. Son üç yıldır Western Pipe&Supply Şirketi'nin yerel temsilciliğini yapıyordu.

Geride, acılı eşi Mannerheimlı Bayan Phyllis Nirdlinger ve kızı Lola Nirdlinger kaldı. Bayan Nirdlinger, evlenmeden önce Verdugo Sağlık Kuruluşunda başhemşireydi.

Saat dokuza yirmi varken Nettie aradı. Bay Norton'un mümkün olan en kısa zamanda beni görmek istediğini iletti. Bu demek oluyordu ki haberi çoktan okumuşlardı. Bu yüzden hiç bilmiyor gibi davranmamalı aksine ofise girer girmez ölen kişinin geçen kış sigorta poliçesi sattığım kişi olduğunu söylemeliydim. Nettie'ye telefonda Bay Norton'un beni neden çağırdığını bildiğimi ve hemen yola çıkacağımı söyledim.

İşte olaydan sonraki ilk güne başlıyorduk. Size Norton ve Keyes'ten daha önce bahsetmiştim. Tekrar hatırlatmak gerekirse, Norton şirketin başkanıydı. Kısa boylu, otuz beş yaşlarında, tıknaz biriydi. Babası ölünce işlerin başına o geçmişti. O kadar çok babası gibi davranmaya çalışıyordu ki başka hiçbir şeye zaman ayıramıyordu. Keyes, hasar departmanının başıydı. Baba

Norton döneminden beri çalışıyordu ve oğlunun şirketle ilgili hiçbir şeyi doğru yapmadığını düşünüyordu. İri yarı, kilolu ve çabuk öfkelenen biriydi. İyi bir gözlemci olduğunu düşünürdü ve onun etrafında dolaşmanız başının ağrımasına neden olurdu. Ancak kim ne derse desin, bölgedeki hasar tespiti konusunda ondan daha iyisi yoktu. Bir olayın kaza mı yoksa hile mi olduğunu anında anlayabiliyordu. Korktuğum tek adam Keyes'ti.

İlk olarak Norton ile görüşmem gerekiyordu. Ona bildiklerimi anlatacak ve tahminlerimi sunuyormuş gibi yapacaktım. Norton'a ilk olarak Bay Nirdlinger'ın evine gidip kaza sigortası teklifinde bulunduğumu, daha sonra eşi ve kızının buna şiddetle karşı çıktığını, bu yüzden de o akşamlık bu durumu iptal ettiğimi ve iki gün sonra ofise giderek poliçeyi sattığımı söyledim. Bay Nirdlinger'ın sekreteri de iki gün sonra oraya gittiğimi onaylayacaktı. İki gün sonra ofisinde yalnızca kızı ve eşinin duymamasını garanti altına alırsam poliçeyi satın almaya yanaşacağını söylediğini aktardım. Ondan sonra başvurusunu aldığımı ve poliçe geldiğinde ona ilettiğimi ve çeki aldığımı söyledim.

Daha sonra birlikte Keyes'in ofisine geçtik ve tüm detayları bu kez üçümüz gözden geçirmeye başladık. Tüm bunlar bütün günümüzü aldı. Olayın detaylarını incelerken bir yandan da telefonlarımız durmuyor, ofisimize sürekli telgraf çekiliyordu. San Francisco polisi, Keyes'in trendeki yolcularla konuşması için gönderdiği araştırma ekibi, sekreter ve hatta Lola, Phyllis'e ulaşmaya çalışıyorlardı ancak ona kesinlikle telefonda kimseyle konuşmaması talimatını verdiğim için telefonlara çıkmıyordu. Adli tıptan otopsi için randevu

aldık. Sigorta şirketleri ile adli tıp doktorlarının araları çok iyidir; bu nedenle şirketler istedikleri zaman otopsi yapmaları için ricada bulunabilirler. Sigorta şirketleri otopsi talebini resmi olarak da yapabilirler ancak şüpheli ölüm durumu sigorta poliçesinde yer almalıdır; daha sonra mahkemeye gidilir, mahkemede maktulün sigortalı olduğu kanıtlanır ve böylece resmi talepte bulunulmuş olur. Tüm bu süreçler zahmetli ve hem maktulün ailesi hem de sigorta şirketi için kötüdür. Otopsi, hızlı bir şekilde gerçekleştirildi. Eğer Bay Nirdlinger beyin kanaması ya da kalp krizi geçirip trenden düşmüşse bu sigorta kapsamına girmez, doğal sebeplerden bir ölüm kabul edilirdi. Böylece sigorta şirketi sorumluluğu ve mali yükü üzerinden atmış olurdu. Ancak ölüm nedeni doğrudan trenden düşme ile alakalıysa bu kez şirketin başı mali anlamda büyük sıkıntıdaydı. Öğleden sonra otopsi raporu geldi. Bay Nirdlinger'ın ölüm nedeni boynunun kırılmasıydı. Şirkettekiler durumu kavrayınca soruşturmayı iki gün erteleddiler.

Saat dörde doğru Keyes'in masasının üstü telgraf ve not kâğıtlarından görünmüyordu. Dağ gibi üst üste yığılmış kâğıtlar yıkılmasın diye Keyes'in onları tutması gerekiyordu. Adamın yüzü patlamak üzere olan bir volkan gibiydi. Kimsenin şu anda onunla konuşmaya cesaret edememesi oldukça normaldi. Birkaç dakika sonra ise Norton'un yüzü aydınlandı. Neşesi yerine gelir gibi oldu. San Francisco'dan bir telefon almıştı ve arayan kişi seyir platformunda başımdan savmaya çalıştığım adamdı. Telefonu kapatınca bir başka not kâğıdına bir şeyler yazıp diğerlerinin yanına bıraktı ve Keyes'e döndü. "Tam anlamıyla bir intihar vakası."

Eğer bu bir intihar olsaydı, şirket ödeme yapmak zorunda kalmazdı. Sigorta poliçesi yalnızca kazayı kapsıyordu.

"Öyle mi?"

"Elbette, bak anlatayım da dinle. Adamımız ilk olarak poliçeyi satın alıyor. Hem de gizlice alıyor. Ne karısına, ne kızına, ne sekreterine ne de bir başkasına kaza sigortası yaptırdığını söylemiyor. Eğer Huff daha dikkatli olsaydı..."

"Ne demek daha dikkatli olsaydı?"

"Sakin ol Huff. Ama itiraf edelim tuhaf bir durum."

"Hiç de tuhaf değil. Her gün karşılaşabileceğimiz bir durum. Eğer kadın ve kızı adamın haberi olmadan onu sigortalatmaya çalışsaydı işte o zaman tuhaf bir durum olurdu."

"Evet doğru. Neyse, Huff'ı bu işe karıştırmayalım şimdi."

"Ancak, Keyes, demek istediğim..."

"Eğer şüpheli bir durum olsaydı Huff bunu kayıtlarında kesinlikle belirtirdi. Benim temsilcilerim yerine kendininkileri eleştirsen iyi edersin."

"Peki, peki bu noktayı geçelim. Adamımız sigortayı gizlice yaptırıyor. Neden? Çünkü, ailesi bunu bilirse neyin peşinde olduğunu da anlayacak. Ailesi aklında ne olduğunu biliyordu. Bu noktaya sıkı sıkıya sarılmalıyız. Notlarını ve kitaplarını iyice araştırırsak belki intihar nedenini bile öğrenebiliriz. Şimdi, ikinci nokta, adamımızın ayağını kırması ancak sigorta gereğince para talep etmemesi. Peki neden? Sizce de tuhaf değil mi? Adam kaza sigortası yaptırıyor ancak ayağını kırınca

para talep etmiyor. Çünkü biliyordu. Eğer para talep etseydi, ailesi kaza sigortası yaptırdığını anlayacaktı ve aklındakini gerçekleştirmesine engel olmaya çalışacaktı."

"Peki ama nasıl?"

"Çok basit. Eğer telefon etselerdi, kaza sigortasını iptal ederdik, değil mi? Evet, ederdik. Kullanmadığı miktarı da iade ederdik ve dosya kapanmış olurdu. Oh hayır, ayağını doktorumuza kontrol ettirmekten kaçındı ve bizi olayın dışında tuttu. En önemli nokta burası."

"Devam et."

"Hatta ayağının kırılmasını trene binmek için bir bahane olarak kullandı. Karısıyla birlikte istasyona geldi. Trene bindi ve kadını da eve geri gönderdi. Kadın da gitti. Artık tüm şartlar hazırdı. Ancak bir sorunla karşılaştı. Seyir bölümünde birisi vardı ve intihar ederken kimsenin onu izlemiyor olması gerekiyordu. Kesinlikle kimse olmamalıydı. Ee peki o ne yaptı? Biletini çantasında unuttuğu yalanını uydurup onu gönderdi ve sonra da kendini tren yolunun kucağına bıraktı. Az önce telefonda konuştuğum herif oydu. Jackson adında biri. Frisco'ya iş için gidiyormuş. Yarın geri dönecek. Çantasını getirmesini teklif ettiğinde bile Bay Nirdlinger'ın onu başından savmaya çalışır gibi bir hali olduğunu söylüyor. Bir şeylerden şüphelenmiş ancak bir şey de diyememiş. Bence olay tam olarak bu şekilde. Tam bir intihar vakası. Su götürmez bir biçimde..."

"Ee peki ya şimdi?"

"Bir sonraki adımımız soruşturma yürütmek. Elbette olay mahallinde bulunamayız. Eğer jüriden biri adamın sigortalı olduğunu anlarsa ipimizi çekerler. Belki bir ya da iki gözlemci gönderip yalnızca izlemelerini

söyleriz. Şimdilik bundan daha ileriye gidemeyiz. Telefonla konuştuğum adam seve seve gidip ifade verebileceğini ve olayın intihar olma ihtimalinden bahsedebileceğini söyledi. Belki o şekilde olay intihar kararı ile sonuçlanabilir. Eğer intihar olarak sonuçlanırsa bizim açımızdan iyi olur. Ancak istediğimiz şekilde sonuçlanmazsa ne yapabileceğimizi düşünürüz. Önce bir gözlem yapılsın. Polisin ne gibi kanıtlara ulaşacağını bilemeyiz. Belki de olayı ilk celsede halletmiş oluruz.

Keyes'in dökülmeye yüz tutmuş saçları terden sırılsıklamdı. Öyle kiloluydu ki yaz ayları onun can düşmanıydı. Cebinden bir sigara çıkarıp ucunu parlattı. Oturduğu yerden öne doğru eğilmiş ve bakışlarını Norton'dan başka yöne çevirmişti. Sanki Norton okul çağında bir çocuktu ve Keyes de nefretini saklamaya çalışıyordu. Nihayet ağzını açıp bir iki kelime etti. "Bu bir intihar vakası değil."

"Sen neden bahsediyorsun. Apaçık intihar işte."

"Bu bir intihar vakası değil."

Daha sonra kitaplığından oldukça kalın kitapları çıkarıp masaya fırlatmaya başladı. "Bak Norton, aktüerlerin intiharla ilgili yazıp çizdiği her şey bu kitaplarda. Eğer bunlara okuma zahmetine girerseniz sigortacılıkla ile ilgili bir fikriniz olur."

"Ben sigorta şirketinin içinde büyüdüm, Keyes."

"Siz özel okullarda büyüdünüz; Groton'da, Harvard'da... Siz orada zengin öğrencilerin eğlencesi olan kürek çekmekle meşgulken ben bu kitapları hatmediyordum. Şunlara bir göz atın. Bu kitapta ırklara, renge, mesleğe, cinsiyete, bölgelere, mevsimlere ve hatta günün saatlerine kadar intiharla ilgili her şey var. Burada

intihar yöntemleri anlatılıyor. Bu kitapta yöntemler alt kategorilere ayrılarak inceleniyor ve zehirle, silahla, gazla, boğularak ve bir yerden atlayarak intihar etmekle ilgili her şey yazılı. Bu kitapta zehir ile intihar eden insanlar cinsiyete, ırka, yaşa göre gruplandırılıyor. Burada zehir ile intihar yöntemi, kullanılan araca göre sınıflandırılıyor. Siyanürden cıvaya kadar otuz sekiz farklı zehirden bahsediliyor ve bunların on altısı artık doktorlar tarafından reçetelere yazılmayan maddeler. Ve burada Bay Norton, burada bir yerden atlayarak yapılan intihar yöntemi, yüksek yerden atlama, hareket halindeki bir trenin önüne atlama, bir kamyonun önüne atlama ve gemiden atlama gibi çeşitlere ayrılıyor. Ancak burada, milyonlarca ihtimal arasında, yeni hareket etmiş bir trenin arka tarafından atlamakla ilgili bir durumdan söz edilmiyor.

"Ama böyle bir ihtimal var."

"Öyle mi dersiniz? Cesedin bulunduğu noktada trenin hızı en fazla saatte otuz kilometreydi. İntihar etmeye karar vermiş hangi insan bu hızda giden bir trenden atlar?"

"Kafa üstü atlamış olabilir. Sonuçta adamın boynu kırılmıştı."

"Alay mı ediyorsunuz tanrı aşkına? Bahsettiğimiz kişi, ayağı kırık olan bir adam; akrobat değil."

"Peki ne demek istiyorsunuz? Olay gerçekten de kaza mıydı?"

"Bakın, Bay Norton. Eğer bir kişi tren kazasında ölürse karşılığında elli bin dolar alacağı bir sigorta yaptırıyor ve üç ay sonra da tren kazasında ölüyorsa bu tesadüf değildir. Olamaz. Eğer tren raydan çıksa ve hurdaya

dönse; adam da içinde sıkışıp ölse belki tesadüf diye düşünebilirdim. Bu bile benim için büyük bir tesadüf olurdu. Ancak hayır, bu durumda tesadüf diyemem. Sorduğunuz soruya cevabım ise hayır, bu ne kazaydı ne de bir intihar..."

"Öyleyse ne?"

"Ne düşündüğümü gayet iyi biliyorsunuz."

"...Cinayet mi?"

"Öyle düşünüyorum."

"Bir dakika, Keyes, bir dakika. Şu işi bir netleştirelim. Detayları nedir bu cinayetin?"

"Bilemiyorum."

"Ama cinayet tahmininde bulunuyorsan detayları hakkında da söyleyecek bir şeylerin olmalı."

"Bilemiyorum dedim. Ancak bu işi kim yaptıysa neredeyse kusursuz bir planın ürünü olduğunu söyleyebilirim. Ancak şu anda detaylar ile ilgili kafamda net bir fikir yok. Ancak cinayet olduğundan neredeyse eminim."

"Peki, sence şüpheli kim?"

"Bu sigorta parası kime yarayacaksa bence şüpheli doğrudan o."

"Yani karısı mı demek istiyorsun?"

"Karısı olabilir."

"Ama karısı trende bile değildi."

"O halde başkası yapmıştır."

"Kim olabilir."

"Hiçbir fikrim yok."

"Detaylar hakkında da bir fikrin yok?"

"Söyledim ya! Detayları şu anda kestiremiyorum. Bu olayda bana yardımcı olabilecek tek şeyin önsezilerim, içgüdülerim ve tecrübelerim olacağını düşünüyorum. Usta işi bir cinayet gibi duruyor. Ancak ne kaza ne de intihar."

"Peki ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Düşünmem gerekiyor."

Olayın üzerinde düşünmesi yarım saatini aldı. Norton ve bense yalnızca oturup sigaralarımızı içtik. Neden sonra, Keyes bir hışımla yumruğunu masaya indirdi. O anda bile kontrolünü yitirmişe benzemiyordu.

"Bak Norton."

"Evet, Keyes."

"Yapabileceğiniz tek bir şey var. Başka vakalarda olsa kesinlikle karşı çıkardım ancak bu durumda karşı çıkamayacağım. Aklımdaki şey onların güveneceği ve faydalanmayı düşüneceği bir şey. Böyle durumlarda genelde bekler ve tazminatı almak için gelmelerini bekleriz, değil mi? Ben tam aksini tavsiye ediyorum. Ben olaya bir an önce, hatta mümkünse bu gece; değilse araştırmanın yapılacağı gün dahil olmayı ve kadına karşı suç duyurusunda bulunmayı öneriyorum. Kadına karşı şüpheli cinayet bildirisi doldurarak elimizden geldiği kadar üstüne gitmeyi öneriyorum. Kadını tutuklattırmayı ve kırk sekiz saat boyunca hücre hapsi almasını sağlamamızı öneriyorum. Onu zorlamayı ve polisin bulgularıyla onu tehdit etmeyi öneriyorum. Özellikle de kadını suç ortağından ayrı tutmayı başarmak istiyor ve suç ortağı her kimse önümüzdeki süreçte birbirlerin-

den haber almamalarını ve plan yapamamalarını sağlamak istiyorum. Bunları yapabilirsek rüzgârı arkamıza alırız.

"Ya yapamazsak?"

"Neyi yapamazsak?"

"Tüm bunları Keyes, tüm bunları yapmamız imkansız. Ya suç olarak nitelendirebileceğimiz hiçbir şey bulamazsak? Ya kadının üstüne gittiğimiz halde hiçbir şey elde edemezsek? Ya her şey ters giderse? Düştüğümüz duruma bak! Yüce Tanrım, kadın mahkemede tüm bunlara karşı kalkıp bizi öldürmeye bile yeltense, hâkim kadının istediği tüm parayı son kuruşuna kadar verir. Belki bu düşüncelerimizden dolayı hakaret davası bile açabilir. Madalyonun diğer yüzü işte bu oluyor. Reklam kampanyalarına yıllık yüz bin dolar harcıyoruz. Kendimizi dul ve yetimlerin sığınağı olarak tanıtıyoruz. Çok iyi bir amaca hizmet ediyor gibi görünüyoruz. Peki, tüm bunlar ne anlama geliyor? Yapmamız gereken ödemeyi yapmak yerine üstüne bir de kadını cinayet ile suçluyoruz."

"Boş düşünceler ile suçlama yapmıyoruz."

"Evet aksi ortaya çıkana kadar boş düşünceler ile suçlama yapıyoruz."

"Pekâlâ. Haklılık payın var. Ancak şunu söylemek zorundayım. Bu olay kitaba aykırı! Sadece şunu söyleyeceğim, Bay Norton; bu işin arkasında başka bir iş var. Bu işi yapan kişi ya da kişiler ne yaptıklarını biliyorlardı. Sizin bulacağınız basit ipuçlarını çoktan hesaba katmışlardı. Planları gayet karmaşık. Oldukça profesyoneller. Onları yakalamanın tek yolu, üstlerine gitmek.

Bunun bir cinayet mi, bir kaza mı, yoksa bir kovalamaca mı olduğu şu an muallakta; ancak işe yarayacak tek silah şoka uğratmak olacaktır. Yüzde yüz işe yarayacağını söylemek oldukça güç. Ancak tek çarenin bu olduğunu söyleyebilirim. Şoka uğratmak ve onları şaşırtmaktan başka yapabileceğimiz bir şey yok."

"Fakat Keyes, işleri bu şekilde halledemeyiz."

"Neden peki?"

"Keyes, olayın üzerinden milyon kere geçtik. Hatta başka sigorta şirketleri bile olayı inceledi. Uyguladığımız yöntemler var ve sen bunları yok sayamazsın. Olaydaki bazı detaylar polisin sorumluluğunda. Polise yardım edebiliriz. Ancak elimizde somut bir şey olmadan bunu yapamayız. Eğer bir şey keşfedersek, onlara iletiriz. Bir şeyden şüphelenirsek iletişime geçebiliriz. Yasalar çerçevesinde hukuki her türlü adımı atabiliriz... ancak söylediklerin..."

Sözleri yarım kaldı. Keyes, Bay Norton'un sözlerini bitirmesini bekliyordu ancak sözler havada asılı kaldı.

"Bu söylediklerimde hukuka uymayan ne var, Bay Norton?"

"Hiçbir şey. Tamamen yasalara uygun duruyor ancak doğru değil. Bizi zor duruma sokabilir. Suçsuzken suçlu duruma sokabilir. Daha önce hiç böyle yöntemler uygulandığını duymamıştım. Söylemek istediğim şey... pratikte yanlış."

"Ancak stratejik olarak doğru."

"Zaten bir stratejimiz var. Gelenekselleşmiş köklü bir stratejimiz var ve sen bunu yok sayamazsın. Dinle, olay belki de bir cinayet vakasıdır. Doğru zaman gel-

diğinde, eğer elimizde yeterli kanıt olursa bunun bir intihar vakası olduğunu kanıtlar böylece tazminat ödemekten kurtulmuş oluruz. Kanıtlama sorumluluğu şu anda kadında. Söylemek istediğim şey aslında bu. Bana güven, kanıt sorumluluğunu üstümüze alarak elimizde pimi çekilmiş bir bombayla dolaşmak istemiyorum."

"Ona karşı hamle yapmayacak mısın?"

"Henüz değil, Keyes, henüz değil. Belki doğru zaman geldiğinde yaparım. Ancak şu an olayı gerçekleşmemiş spekülasyonlar üzerinden değerlendirerek hareket etmek istemiyorum."

"Baban olsaydı..."

"O da aynısını yapardı. Bundan kesinlikle eminim."

"Hayır, elbette aynısını yapmazdı. İhtiyar Norton kesinlikle şansını denerdi."

"Ama ben babam değilim!"

"Bu sorumluluğu üstlenmelisin."

İncelemeye ne ben ne Norton ne de Keyes gitti. Ne sorgu jürisinin ne de başka bir jüri heyetinin, ölen adamın sigortalı olduğunu bilmemeleri gerekirdi. Çünkü eğer bilirlerse, olayın boyut değiştirerek cinayet olabileceği şüpheleri uyanırdı. Kendimiz gitmek yerine şüpheleri üstlerine çekmeyecek iki soruşturmacı gönderdik. Bu adamlar günlük kıyafetler içinde dikkat çekmeyecek ve bankta gazete okuyormuş gibi davranacaklardı. Haberleri onlardan alacaktık. Phyllis, iki kondüktör, taşıyıcı, birkaç yolcu, polis ve özellikle de trende bir türlü başımdan savamadığım Jackson, cesedi teşhis ettiler ve olaydaki kendi kısımlarını anlattılar. Jüri şu yönde bir

verdi: "Herbert S. Nirdlinger 3 Haziran gecesi saat on sularında trenden düşerek boynunu kırmış ve bu da ölümüne sebep olmuştur."

Bu karar Norton'u oldukça şaşırtmıştı. Gerçekten de içten içe intihar kararı bekliyordu. Sonuç beni elbette şaşırtmamıştı. Araştırma esnasında herkes olayı kendi açısından anlatmıştı ve intihar kararı çıkmaması için tüm hazırlıkları yaptığımızdan dolayı hiç açık vermemiştik. İnsanların anlattığı hikâyeler de çabamızın meyvesiydi. Daha sonra Phyllis rahipten cenaze işlerini halletmesi için yardım istedi. Zehirlenme, cinayet, intihar gibi vakaların çoğunda jüri doğru karara varabiliyordu ancak bu kez yanılmışlardı.

Soruşturma bittikten sonra Norton, Keyes ve ben tekrar bir araya geldik. Bu kez Norton'un ofisindeydik. Saat akşamüzeri beşti. Keyes'in yüzü beş karıştı. Norton hayal kırıklığına uğramış ama gene de doğru şeyi yaptığına inanan mağrur bir yüz ifadesi takınmıştı. "Keyes, daha kötüsü de olabilirdi."

"Daha iyisi de olabilirdi."

"Neyse, aptalca bir hamle yapmaktansa doğru şeyi yaptığımızı düşünüyorum."

"Peki, şimdi ne yapacağız?"

"Şimdi mi? Ben kitabıma uyuyorum. Elbette parayı çıkarıp kadının eline saymayacağım. Kadın şu anda dışarıda bizi bekliyor. Ödeme yapmayı reddedeceğim. Her ne kadar jüri karar vermiş olsa da resmi olarak henüz kaza olduğu kesinleşmedi. Bizi mahkemeye vermesini bekleyeceğim. Mahkemeden çıkacak kararı da bekleyip göreceğiz."

"Boğazımıza kadar battık, biliyorsun değil mi Norton."

"Evet,belki de büyük zarara uğrayacağız ancak kim ne derse desin, dediğimi yapacağım."

"Tüm kozlarımızı oynayacağız yani?"

"Her ne kadar olayın kaza olduğundan emin olsam da evet, tüm kozlarımı oynayacağım. Aslına bakılırsa bu konuyu polise de açtım. Cinayetten şüphelendiğimizi söyledim. İlk başta onlar da bundan şüphelenmiş ancak daha sonra bu fikirden vazgeçmişler. Ellerinde yeteri kadar kanıt yokmuş. Onların da uyduğu bir kitap var, Keyes. İnsanların nasıl cinayet işlediğini bilebiliyorlar. Ve hiçbir şekilde yavaşça ilerleyen bir trenden birini iterek işlenmiş olan bir cinayete rastlamadıklarını söylediler. Senin söylediğin şeylerin aynısını söylediler. Böyle bir durum olduğunu varsayarsak katil bu kadar yavaş ilerleyen bir trenden düşen kişinin öldüğünden nasıl emin olabilir? Diyelim ki sadece yaralandı. Katil o zaman ne yapardı? Hayır, olayın cinayet olmadığına neredeyse eminim. Sadece tuhaf bir şekilde gerçekleşmiş olan bir kaza."

"Trendeki herkesi sorgulamışlar mı? Trende adamın karısını tanıyan biri olup olmadığını öğrenmişler mi? Bu nokta çok önemli Norton, herkes tek tek sorgulanmalı. Söylüyorum işte, trende bir kişi daha vardı!"

"Söylediğinden daha iyisini yaptılar. Seyir kompartımanındaki görevliyi sorguladılar. Adam kompartımanın önünde oturuyormuş ve olayı tam olarak görmemekle birlikte o anda orada Bay Nirdlinger'dan başka kimse olmadığına yemin etti. Adamımız tren hareket

etmeden on dakika önce Jackson'ın seyir alanına çıktığını hatırlıyor. Sonra sakat adam yani Bay Nirdlinger oraya gitmiş. Daha sonra Jackson orayı terk etmiş. Jackson ikinci kez elinde bir çanta ile geri gelmiş. Jackson, Bay Nirdlinger'ın yokluğunu hemen bildirmemiş. Çünkü Bay Nirdlinger'ın odasına çekildiğini ya da tuvalete gittiğini düşünmüş. Gözden kaçırmış olabileceğini düşünmüş. Beş dakika sonra, Santa Barbara'da bir demiryolu işçisi telsizle kondüktöre haber vererek zavallı Nirdlinger'ın cesedini bulduğunu bildirmiş.

Olayın içinde başka kimse yoktu. Hiç kimse. Adam trenden düştü ve öldü. Hepsi bu. Tam olarak boğazımıza kadar batmış durumdayız. Bu olaydan kaçışımız yok."

"Hâlâ sıyrılma şansımız olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Aslına bakılırsa, bu konuda küçük de olsa bir umudum var. Sonuçta polisler de ilk olarak işin intihar olduğunu düşünmüşler. Hâlâ kafamın bir köşesinde intihar ihtimali duruyor."

"O halde bu ihtimalin üzerine gidelim."

"Neyse, Keyes, olayın mahkemede sonuçlanmasını bekleyeceğiz. Jürinin karar vermesini bekleyeceğiz. Belki de yanılıyorumdur. Belki de polis de yanılıyordur. Olay mahkemeye intikal etmeden önce belki de elimize önemli kanıtlar geçer. Ancak böyle bir şey olmazsa hayalî durumlar üzerine hareket etmeyeceğiz. Eğer jüri ödeme yapmakla yükümlü olduğumuz yönünde bir karara varırsa da bunu seve seve yapacağız. Ancak para konularını Bayan Nirdlinger'a şimdiden açmak uygun olmaz."

"Bence de öyle."

"Bekleyip görelim."

"Evet, bekleyip görelim."

***

Oradan ayrılıp Keyes'le birlikte onun odasına geçtik. Keyes ışıkları yaktı.

"Görecek. Bugüne kadar pek çok olaya şahit oldum, Huff. O kadar vakayı görüp tecrübe ettikten sonra inan, insanın gözünde her şey canlanıyor. Nasıl bildiğimi bilmiyorum. Ama eminim, bu bir cinayet... Taşıyıcıyı sorguladılar, değil mi? Orada o esnada kimse yoktu. Peki, madem kimse yoktu, o halde yavaşça ilerleyen trene o sırada başkasının gizlice binmediğini nasıl bilebiliyorlar? Nasıl oluyor da..."

Bir an durakladı, bana baktı ve lanetler savurmaya başladı. Kontrolünü kaybetmiş gibiydi. "Ona söylemedim mi? Olayı öğrenir öğrenmez kadını yakalamamızı söylemedim mi? Kadını sorgulamalardan önce acilen tutuklattırmanın doğru olacağını söylemedim mi? Ah, söylemedim mi..."

"Keyes, neden bahsediyorsun?" Kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Adam trene hiç binmemişti!"

Sesi odada yankılanıyordu. Masaya art arda yumruklar indiriyordu. "Trene hiç binmemişti. Hiç! Birisi onun koltuk değneklerini aldı ve onun yerine trene bindi! Elbette Jackson denen herifi başından savması gerekiyordu! Cesedin bırakılmış olduğu yerin ötesinde

canlı olarak görülmemesi gerekiyordu. Şimdi tüm o yeminli ifadeler bizim aleyhimizde..."

"Öyle mi dersin?"

Aslına bakılırsa olay çok açıktı. En çok üzerinde durduğum nokta trene bindiğimde kimsenin beni iyiden iyiye inceleme fırsatı bulmadığından emin olmam gerektiğiydi. Sadece Bay Nirdlinger'ın belirli görünüş özelliklerini üzerimde taşımam yeterli olacaktı: koltuk değnekleri, aksayan bir ayak, gözlükler ve puro.

"Soruşturmada, görgü tanıkları adamı ne kadar net gördüğünü belirtmiş ki! Üç ya da dört gün önce karanlıkta birkaç saniyeliğine gördükleri bir adam! Adli tıp ise kadına ölümün şüpheli bir ölüm olup olmadığını sordu, kadın olumsuz yanıt verince; işte tamam. Şimdi düştüğümüz şu duruma bak! Eğer Norton olayın üstüne gitmiş olsaydı, verilen ifadeler ve diğer her şey şüpheli duruma düşmüş olacaktı. Polis olayı derinine araştırmaya başlayacaktı ve biz çok daha farklı bir noktada olabilirdik. Ancak şimdi..! Kadının bizi mahkemeye vermesini bekleyeceğiz! Bu saatten sonra görgü tanıklarının ifadelerini değiştirmesi mümkün değil. Eğer tanıklar ifadelerini değiştirirlerse mahkemenin gazabına uğrarlar. Olay neredeyse kapanmak üzere! Nasıl olur da böyle bir duruma düşebiliriz! İhtiyar Norton bugün yaşasaydı düşündüğüm şeyleri harfiyen yapardı! Eğer bugün yaşasaydı kadını itiraf ettirme noktasına bile getirirdi. Olayı halleder ve üstüne bir de tatile çıkardı. Şimdi şu halimize bak. Görüyorsun değil mi? Olay neredeyse sonuçlanmak üzere ve biz de tongaya bastık. Kaybettik... Sana bir şey daha söyleyeceğim. Eğer bu herif şirketi yönetmeye devam ederse, batmamız işten

bile değil. Bu tür büyük olayları kaybederek şirketi devam ettirmek mümkün değil. Allah kahretsin! Elli bin dolar ve bir hiç uğruna... Bir ahmaklığın ve budalalığın sonucunda..."

Işık huzmeleri gözlerimi rahatsız etmeye başlamıştı. Keyes tekrar Nirdlinger'ın ölüm senaryosu üzerine konuşmaya başladı. Bu herifin, her kimse, arabasını Burbank'ta bırakmış ve trenden de tam orada atlamış olması gerektiğini söyledi. Kadının adamla orada buluştuğunu ve iki ayrı arabayla cesedi bıraktıkları noktaya gittiklerini söyledi. Keyes olayı yavaş yavaş çözüyordu. Kadının Burbank'a varabilmek için yeterince vakti olduğu tahmininde bulundu ve saat 10:20'de dondurma alarak o saatlerde başka yerde olduğu izlenimi vermeye çalıştığını söyledi. Her şeyi neredeyse izlemiş gibiydi. Cinayetin nasıl yapıldığı ile ilgili yanılmış olsa da, olayı neredeyse çözme noktasına gelmişti. Bense dudaklarımı büzmüş ve renk vermemeye çalışarak onu dinliyordum.

"O halde, Keyes, ne yapmayı planlıyorsun?"

"...Norton kadını bekletecek ve bizi mahkemeye vermesini bekleyecek, ...pekâlâ bana uyar. Olayı ölü adam üzerinden yürütüp belki de bir ihtimal neden intihar etmiş olabileceğini düşünecek. Benim açımdan hiç problem yok. Bense oyunu kadın üzerinden oynayacağım. Yaptığı her şeyi, attığı her adımı takip edeceğim. Er ya da geç Huff, adamımız ortaya çıkacak. Olayın üzerine görüşmek zorundalar. Adamın kim olduğunu anladığım anda ise arkana yaslan ve beni izle. Evet, bırakalım da kadın bizi mahkemeye versin. Tanık kürsüsüne çıktığı anda, Huff, inan bana Norton yemi yutacaktır. Ka-

dının söylediği her şeye inanacaktır. Hatta polisin bile inanacağını düşünüyorum. Oh, hayır. Ben asla inanmayacağım. Beni iyi tanırlar. Kadın mahkemede kontrolünü kaybederse, olacakları izle. Eğer bizi mahkemeye vermezse bu çok daha kötü olur. Kadının parayı almaya çalışmaması öyle tuhaf görünür ki polis işin içine tekrar girebilir. Kadını şu anda çağırmaya cesaret edemiyorum çünkü şu anda yürüttüğüm tahminler birçoğuna göre deli saçmasından ibaret."

O akşam soruşturmanın sonuçlanmasını beklerken diğer iki akşam ne yapıyorsam onu yaptım. Sarhoştum ya da olmaya çalışıyordum. Yarım şişe kanyak içmiştim ama vücudum sarhoş olmayı reddediyordu. Bacaklarım titriyor, kulaklarım çınlıyor ve gözlerim karanlığa dalıyordu ve aklım başımda değildi. Ne yapacağımı bilmiyordum. Uyuyamıyor ya da yemek yiyemiyordum. Sarhoş bile olamıyordum.

Phyllis bir gece sonra aradı. Akşam yemeğinden hemen sonraydı ve Filipinli çocuk yeni çıkmıştı. Telefona cevap vermeye bile çekiniyordum ancak konuşmak zorundaydım.

"Walter?"

"Evet. Şu an neredesin? Evde mi?"

"Pastanedeyim."

"Pekâlâ, konuşabiliriz."

"Lola öyle tuhaf davranıyor ki kendi telefonumu kullanmaktan bile korkuyorum. Bulvara geldim."

"Lola'nın nesi var?"

"Ah histeri nöbeti geçiriyor olabilir. Tüm bu olanlar ona fazla geldi."

"Başka önemli bir şey?"

"Hayır, yok."

"Tamam kapatalım o zaman. Ne oldu?"

"Pek çok şey. Aramaya korktum. Cenaze törenine kadar evde kalmalıydım ve..."

"Cenaze töreni bugün değil miydi?"

"Evet. Soruşturmadan sonra."

"Devam et lütfen."

"Yarın ilk iş kasayı açacaklar. Devlet prosedürü ile ilgili bir şeymiş. Miras vergisi ile ilgili bir mesele."

"Evet doğru. Sigorta poliçesi orada değil mi?"

"Evet. Geçen hafta oraya koymuştum."

"Tamam o halde. Avukatının ofisinde olacak, öyle değil mi?"

"Evet."

"O zaman, oraya git. Vergi memurları orada olacaktır. Mirasla ilgili belgeyi incelerken poliçeyi de bulacaklar ve avukatına teslim edecekler. Poliçeyi tazmin etmek istediğini söyle."

"Poliçeyi tazmin etmek istediğimi söyleyeceğim."

"Evet doğru. Bir dakika, Phyllis. Henüz... avukata söylememen gereken bir şey var. Şirket ödeme yapmama taraftarı ancak bunu sakın avukata söyleme."

"Ne!"

"Sakin ol."

"Ödeme yapmak istemiyorlar mı?"

"Şirket olayın... intihar... olduğunu düşünüyor ve senin onlara dava açmanı bekliyorlar ve olayı jürinin çözmesini istiyorlar. Ama bunu şimdilik avukat bilmemeli. Daha sonra öğrenecek zaten. Dava açmak isteyecek ve sen de buna onay vereceksin. Avukata bu konuda belli bir ödeme yapmamız lazım ancak yapabileceğimiz bir şey yok, bu bizim tek şansımız. Şimdi Phyllis, bir diğer nokta ise şu:"

"Evet."

"Görüşmemiz kesinlikle mümkün olmayacak."

"Ama ben seni görmek istiyorum."

"Buluşmamız şu an için mümkün değil. Şirketin düşündüğü şey intihar ancak gene de cinayet ihtimali hâlâ mevcut. Eğer görüşürsek cinayet ihtimali daha da gün yüzüne çıkacak ve bu en son istediğimiz şey. Seni izliyor olacaklar bu yüzden zorunlu durumlar hariç sakın benimle irtibata geçme. Eğer aramak zorunda kalırsan sadece pastaneden ara. Ancak sakın iki kez üst üste aynı pastaneden arama. Beni anladın değil mi?"

"Evet... Walter, korkuyorum."

"Ben de korkuyorum. Hem de çok. Düşündüğünden daha fazlasını biliyorlar."

"O halde durum çok ciddi."

"Evet beklediğimizden daha ciddi. O yüzden dikkatli olmalıyız."

"O halde belki de dava açma işine girişmesem daha iyi olur."

"Hayır, mahkemeye vereceksin. Eğer mahkemeye vermezsen durumumuz daha da kötüye gider."

"Ah. Oh. Evet, anlayabiliyorum."

"Evet dava edeceksin. Ancak avukata ne söylediğine çok dikkat et."

"Pekâlâ. Beni hâlâ seviyor musun?"

"Sevdiğimi biliyorsun."

"Beni düşünüyor musun? Hiç aklından çıkarmıyorsun öyle değil mi?"

"Daima."

"Başka bir şey var mı?"

"Hayır, şimdilik yok. Senin söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Şimdilik yok."

"Şimdi telefonu kapatalım. Birileri her an gelebilir."

"Sanki beni başından savıyor gibisin."

"Hayır, sadece mantıklı hareket etmeye çalışıyorum."

"Pekâlâ. Tüm bunlar ne zaman sona erecek?"

"Bilmiyorum. Belki de düşündüğümüzden daha kısa sürede."

"Seni görmek için çıldırıyorum."

"Ben de. Ancak dikkatli olmalıyız."

"O halde... hoşça kal."

"Hoşça kal."

Telefonu kapattım. Onu, kuzunun kurdu sevdiği gibi seviyordum. O gece yıllardır yapmadığım bir şey yaptım. Dua ettim.

BÖLÜM 9

Yaklaşık olarak bir hafta sonraydı. Nettie özel ofisime girdi ve kapıyı arkasından hızla kapattı. "Lola Nirdlinger sizi görmek istiyor."

"Bir dakika beklet sonra da içeri al. Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Çıktı. Telefonu kaldırıp numaraları çevirdim. Kendimi toparlamalıydım. Evi aradım ve Filipinli yardımcıma beni arayan olup olmadığını sordum. Olmadığını söyledi. Daha sonra Nettie'ye kızı içeri almasını söyledim.

Onu son gördüğüm zamankinden çok daha farklı görünüyordu. O zamanlar küçük bir kız gibiydi. Ancak şimdi gözüme serpilmiş, genç bir kadın gibi görünüyordu. Dışarıdan yas içinde olduğu belli oluyordu. Çok zor bir dönemden geçtiği çok belliydi. İçimden bir ses kızın benden hoşlandığını söylüyordu. El sıkıştık ve oturmasını işaret ettim. Üvey annesinin nasıl olduğunu sorduğumda iyi olduğunu söyledi. Yaşanan olaydan ne kadar etkilendiğimi belirttim. "Ya Sachetti?"

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Arkadaş olduğunuzu düşünüyordum."

"Konuşmasak daha iyi."

"Peki, affedersiniz."

Ayağa kalktı pencerenin kenarına gelip bir süre dışarıyı izledikten sonra tekrar oturdu. "Bakın Bay Huff, bir keresinde benim için bir şey yapmıştınız; ya da ben benim için yaptığınızı düşünmüştüm."

"Evet, sizin içindi."

"O günden beri sizi arkadaşım olarak görüyorum. Bu yüzden şimdi buradayım. Sizinle - bir arkadaş olarak - konuşmak istedim."

"Elbette."

"Ancak sadece arkadaş olarak, Bay Huff. Sigorta sektöründen herhangi biri olarak değil. Kendimi bildim bileli güven konusunda hep problemlerim vardı. Anlıyorsunuz değil mi, Bay Huff?"

"Evet anlıyorum."

"Affedersiniz unuttum. Size Walter diye hitap edecektim."

"Ben de sana Lola diyeceğim."

"Sizin yanınızda ne kadar da rahat hissediyorum."

"Lütfen hep öyle ol."

"Durum babamla ilgili."

"Evet?"

"Babamın ölümü. Olayın ardında başka bir şey varmış gibi hissediyorum."

"Ne demek istediğini tam olarak anlayamadım, Lola. Ne demek istiyorsun?"

"Ben de ne söylediğimi bilmiyorum."

"Soruşturmada sen de var mıydın?"

"Evet."

"Görgü tanıklarından birkaçı babanın intihar etmiş olabileceğini söylüyor. Kastettiğin bu mu?"

Hayır, Walter."

"O halde nedir?"

"Söyleyemem. Bunu söylemeye dilim varmıyor. Korkunç bir düşünce. Ancak bu düşünceye ilk kez kapılmıyorum. Olayların arkasında başka bir şeyin olabileceği düşüncesine ilk kez kapılmıyorum."

"Seni hâlâ tam olarak anlayabilmiş değilim."

"Annem."

"Evet."

"Annem öldüğünde de böyle hissetmiştim."

Durakladım. O da bir şeyler söylemek ister gibi ağzını bir iki kere oynattı ve sonra susmayı tercih etti. Bir dakika sonra ise vazgeçip anlatmaya devam etti.

"Walter, annemin ciğerlerinde sorun vardı. Bu nedenle biraz istirahat etmesi için onu Arrowhead Gölü'ne götürdük. Göl kenarında güzel zaman geçirmesinin iyi geleceğini düşündük. Bir hafta kadar sonra, kara kışın ortasında, annem orada rastladığı çok yakın bir arkadaşıyla otellerin uzağında kalan otantik kulübelerden birinde kalmak istedi. Babam annemi bu kadar istekli görünce karşı çıkmadı. Ona bir miktar para bırakarak dilediği kadar kalabileceğini söyledi. Daha sonra annemi ve arkadaşını bırakarak babamla birlikte geri döndük. O hafta çarşamba günü, annem zatürreye yakalandı. İki gün içinde durumu iyiden iyiye ilerledi. Arkadaşı kara kışta, ağaçların arasından bata çıka yaklaşık on kilometre ilerleyerek doktor bulmaya çalışmış. Gecekondular ne yazık ki otele yakın değildi. Gölün di-

ğer yakasındaydı. Arkadaşı otele o kadar yorgun döndü ki bu kez onu hastaneye kaldırmak zorunda kaldılar. Doktor gerekli işlemlere başladığında annem neredeyse ölüm döşeğindeydi. Doktorun gelmesinin ardından ancak yarım saat daha dayanabildi. Sonra da hayata gözlerini yumdu."

"Evet?"

"Annemin o zamanki arkadaşı kimdi dersin?"

Biliyordum. Sırtımdan enseme kadar yükselen bu duyguyu iyi biliyordum.

"Hayır."

"Phyllis..."

"...Şey, ben... ne söyleyeceğimi bilemiyorum?"

"O iki kadın kara kışta o kulübede ne yapıyorlardı peki? Neden herkes gibi otele gitmeyip bungalovda konakladılar? "Annem neden telefon etmedi?"

"Annenin telefon etmediğini mi söylüyorsun?"

"Söylediklerimden istediğin anlamı çıkarabilirsin ancak durum sence de tuhaf durmuyor mu? Phyllis neden doktor bulmak için onca yolu yürüdü? Neden belli bir noktada bekleyip telefon etmedi? Ya da neden kızakla gitmedi ya da gölün ortasından geçmeyi denemedi? Bu ancak yarım saatini alırdı. Kızakla kaymada oldukça iyidir. Neden üç saat süren o uzun yolu çekti? Neden doktora bir an önce ulaşmadı, neden!?"

"Dur bir dakika. Annen neden doktor geldiğinde ona bunları söyleme..."

"Zavallı kadın doktor geldiğinde sayıklama halindeydi. Doktor gelir gelmez anneme oksijen vermeyi denemiş."

"Ancak Lola, Phyllis paniğe kapılmış olabilir. Korkudan ne yapacağını bilememiş..."

"Asıl olay da buradan sonra başlıyor, Walter. Phyllis ile ilgili bilmediğin bir şey var. Bunu sana söyleyebilirim. İlk olarak, o bir hemşireydi. Los Angeles şehrinin en iyilerinden biri hem de. Hemşireydi ve akciğer ile ilgili hastalıklar konusunda uzmandı. Kriz durumlarına bir doktor kadar hâkimdir. Ve zatürreye de nasıl müdahale edebileceği çok iyi biliyordu."

"Lafı nereye getirmeye çalışıyorsun?

"Phyllis'in anneme müdahale edecek becerisi olmadığını mı düşünüyorsun. O soğukta annemi neredeyse donana kadar neden bekletmiş olabilir sence? Gerçekten de o şirin ve güzel yüzünün yansıttığı kadar masum mu duruyor? Zavallı babam da öyle düşünüyordu. Phyllis'in o kadar yolu doktor bulmak için gittiğini duyunca oldukça etkilendi. Bir yıl sonra da evlendiler. Ancak ben olayın göründüğü gibi olmadığını düşünüyorum. Görüyorsun ya... onu iyi tanırım. Olayı duyar duymaz aklıma ilk gelen şey işin içinde Phyllis'in olduğuydu. Ve şimdi..."

"Peki, benim ne yapmamı istiyorsun?"

"Hiçbir şey... şimdilik. Elbette beni dinlemek dışında."

"Söylenenlere göre durum oldukça ciddi. Ya da önemli ölçüde karışık. Anlıyorum."

"Kastettiğim işte bu. Tam olarak ne söylemek istediğimi anlamış olmalısın."

"Ben bu konu üzerinde düşünsem iyi olacak."

"Lütfen düşün."

"Bugün epey şaşkınlık yaşadım."

"Ve daha anlatmadığım şeyler var."

"Tek sebebi bu mu?"

"Şimdilik sadece bunları anlatsam yeter. Kendime bile inandırmam uzun zaman aldı. Ve hâlâ... neyse önemi yok. Bağışla beni, Walter, buraya hiç gelmemeliydim. Bunları sana anlatmamalıydım. Çok huzursuz hissediyorum."

"Bundan başkalarına da söz ettin mi?"

"Hayır, kimseye bahsetmedim."

"Annenle ilgili olanları kastediyorum. Bu son olaydan ziyade geçmişteki olay."

"Hayır, kimseye tek kelime bir şey anlatmadım."

"Yerinde olsam ben de anlatmazdım. Özellikle de... üvey annene."

"Artık evde bile kalmıyorum."

"Tek başına gitmeyecek miydin?"

"Küçük bir daire tuttum. Hollywood'un aşağı tarafında. Küçük bir gelirim var. Annemden kalan küçük bir kira geliri. Çok fazla değil. Ama idare ediyorum. Artık Phyllis ile birlikte yaşayamam."

"Ah."

"Tekrar ziyaretine gelebilir miyim?"

"Gelmen gerektiği zaman seni haberdar ederim. Bana telefon numaranı ver."

Öğleden sonramın yarısını Lola'nın geldiğini Keyes'e söyleyip söyleme kararsızlığı içinde geçirdim.

Söylemem gerektiğini biliyordum; özellikle de kendimi korumak için bunu yapmalıydım. Bu oldukça kritik bir karardı. Söylemem durumunda olabilecekleri ve aksi durumunda olabilecekleri hesaplamaya çalışıyordum. Eğer Lola'nın anlattığı olayları bildiğimi öğrenirse, Keyes tüm şüphe oklarını bana çevirebilirdi. Hayır, bunu yapamazdım. Ancak Lola benden tüm anlattıklarını kimseye söylemememi istemişti. Bu elimi oldukça kuvvetlendiriyordu.

Saat dört civarında Keyes ofisime gelip kapıyı arkasından çarptı.

"Evet, Huff, adamımız kendini belli etti."

"Kim?"

"Phyllis'in suç ortağı."

"...Ne?"

"Şimdilik gerçekten ustaca hareket ediyor. Beş gece içinde yakalanmış olacak."

"...Peki kim?"

"Şimdilik kim olduğu bende kalsın. Ancak bulduğuma eminim. İzle ve gör."

"O gece ofise geri geldim. Joe Pete bizim kattaki saat sekiz devriyesini tamamladığında doğrudan Keyes'in odasına yöneldim. Çekmecesini açmaya çalıştım. Kilitliydi. Çelik dosyalığını denedim. O da kilitliydi. Tüm anahtarlarımı kilitlerde denedim. İşe yaramadılar. Neredeyse bir şeyler bulmaktan vazgeçiyordum, ta ki ses kayıt cihazını görene kadar. Keyes ses kayıt cihazı kullanırdı. Cihazın kapağını kaldırdım. Kayıt hâlâ devam eder durumdaydı. İçindeki kasetin ise henüz dörtte üçü kaydedilmişti. Joe Pete'nin aşağı katta olduğundan

emindim. Cihazın hoparlör kısmını kaldırıp dinlemeye başladım. Başlarda saçma konularla ilgili saçma kayıtlar vardı: İddia mektupları, kundakçılık vakası ile ilgili araştırmacılara verilen talimatlar ve kovduğu müdürlerden biri ile ilgili bir uyarı. Ve bir anda kenetlenip kalmama neden olan kayıt başladı

Bay Norton'a Not

Walter Huff'a ilişkin kayıt
Çok gizli... Nirdlinger dosyası -

"Dosyaya ilişkin olarak Temsilcilerimizden Walter Huff'u gözetim altına alma fikrinize kesinlikle karşı çıkıyorum. Böyle vakalarda normal olarak sigorta temsilcileri doğrudan şüpheli durumundadır ancak Bay Huff konusunda elbette gereken tedbirleri almıştım. Verdiği tüm bilgiler ve tüm ifadeler diğer kayıtlar ve elbette Bay Nirdlinger'ın kayıtları ile uyum sağlıyordu. Hatta bilgisi dışında cinayet saatinde nerede olduğunu araştırdım ve o gün tüm gün evde olduğunu öğrendim. Bana kalırsa Bay Huff ile ilgili şüpheleri kafamızdan silebiliriz. Böylesine tecrübeli bir temsilcinin güvenini kaybedersek ve şüpheli konumuna koyarsak iş tecrübesinden de yoksun kalabiliriz ki özellikle bu vaka için bu durum oldukça önem teşkil ediyor. Walter Huff ile ilgili tüm araştırmalar yapılmış ve şüpheli herhangi bir noktaya rastlanmamıştır. Tüm şüphelerin düşürülmesini öneririm.

Saygılarımla -

Kayıt cihazının iğnesini kaldırdım ve öne sardım. Dinlediğim kayıt bana farklı duygular hissettirdi. Bu duyguyu sadece rahatlama olarak tanımlamak doğru olmaz. Rahatlatmanın yanında beni neşelendirdiğini bile söyleyebilirim. Ancak aynı gereksiz kayıtların ardından Bay Nirdlinger'a ilişkin bir başka kayıt başladı:

Çok Gizli... Nirdlinger dosyası -

ÖZET - Araştırmacıların 17 Haziran tarihinde sona eren bir haftalık sözlü ifadeleri:

Lola Nirdlinger 8 Haziran günü evden ayrıldı ve Yucca Caddesi/Lycee Arms sokağında iki odalı bir daire tuttu. Soruşturmanın derinleştirilmesine gerek görülmemektedir.

Phyllis Nirdlinger 8 Haziran tarihine kadar evden ayrılmadı, daha sonra arabası ile pastaneye giderek telefon görüşmesi yaptı; bunun ardından iki gün üst üste markete ve kadın çamaşırları satan bir dükkâna gitti.

11 Haziran gecesi, bir erkek 8:35'te eve geldi, 11:48'de evden ayrıldı. Tanım: ...uzun, esmer... yirmi altı ya da yirmi yedi yaşlarında. Aramalar 12,13,14,16 Haziran günlerinde devam etti. Adamın ziyaretleri devam etti. Kimliği tespit edildi ve Lilac Court Daireleri, North La Brea Avenue adresinde oturan Beniamino Sachetti isimli şahıs olduğu belirlendi.

Artık Lola'nın ofisime gelmesi beni korkutuyordu. Ancak Lola'nın peşine birini takmamış olmaları, beni, onu dışarı çıkarma konusunda cesaretlendiriyordu.

Arayıp onu dışarıda yemek yemeye davet ettim. Teklifimi duyunca sevinçten çılgına döndü ve seve seve geleceğini söyledi. Onu Santa Monica'daki Miramar isimli restorana götürdüm. Ona, okyanus manzaralı bir yerde yemek yemenin güzel olacağını söylesem de asıl sebep, şehrin aşağı yakasında tanıdığım birine rastlamaktan çekinmemdi.

Yemek boyunca Lola'nın okul hayatından ve günlük şeylerden bahsettik. Aslına bakılırsa, ikimiz de heyecanlıydık. Onun tabiriyle; yan yanayken tuhaf bir şekilde rahat hissediyorduk. Yemeğimizi yedikten sonra ve okyanus şeridi boyunca arabayla küçük bir gezintiye çıkana kadar geçen gün konuştuğumuz mesele hakkında tek kelime etmedik. Sonra, konuyu ben açtım.

"Geçen sefer söylediklerin üzerine düşündüm."

"Bir şey söyleyebilir miyim?"

"Elbette."

"Bu konuyu ben de düşündüm. Hem de uzun uzadıya düşündüm ve yanıldığım sonucuna vardım. Birini çok sevince ve o kişi bir anda ölünce, ölüm sebebini başkalarının hatası olarak görmek oldukça kolay. Hele ki karşınızdaki kişi pek de hoşlanmadığınız biriyse, suçlama eğilimi daha da artıyor. Phyllis'i sevmiyorum. Belki de sevmememin sebebi bir parça kıskançlık olabilir. Anneme çok düşkündüm. Babama da en az annem kadar düşkündüm. Ve bir gün babam onunla evlendi ve sanki olmaması gereken bir şey olmuş gibi hissettim. Ölümlerin ardından da... bu düşünceler... Babam Phyllis ile evlenince, içten içe bu işte onun parmağı olabileceği düşüncesi sardı beynimi. Sanki babamla evlenebilmek için yapmıştı her şeyi. Ve ardından babamın

ölümü... Bu, içine düştüğüm şüpheyi daha da artırdı. Ancak elimde ne delil ne de düşüncelerimi destekleyecek bir şey vardı. Yanıldığımın farkına varmam epey zamanımı alsa da öyleydi işte. Yanılıyordum. Ben de bu düşünceden vazgeçtim ve umarım sen de söylediğim her şeyi unutabilirsin."

"Anlıyorum."

"Umarım saçma fikirlere sahip küçük bir çocuk olduğumu düşünmüyorsundur."

"Konunun üzerine ben de uzunca düşündüm. Söylediklerini dikkatle irdeledim ve doğru sonuca ulaşmaya çalıştım. Ancak söylediğin gibi elinde bu düşünceleri destekleyecek herhangi bir şey yok. Her şey bir şüpheden ibaret. Herhangi bir durum olursa böyle anlatırsın."

"Söylediğim gibi; artık bu düşünceleri kafamdan attım."

"Eğer polis sana bir şey sorarsa söyleyeceklerin zaten kayıtlarda olacaktır. Annenin ölümü, babanın ölümü... onlara fazladan herhangi bir şey söylemene gerek kalmaz. "Gerçi neden polise söyleyesin ki?"

"Kesinlikle aramızda."

"Senin yerinde olsam, hiçbir şey yapmazdım."

"Düşüncelerime katılıyorsun o zaman, öyle değil mi? Tüm bunların tamamen şüpheden ibaret olduğuna?"

"Evet katılıyorum."

Konu böyle sonlanmıştı. Ancak... şu Sachetti meselesi ile ilgili daha çok bilgi sahibi olmalıydım; ancak Lola'nın şüpheye düşmemesi gerekiyordu.

"Söylesene, Sachetti ile aranızda neler oldu?"

"Söylediğim gibi, onun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Peki, nasıl tanışmıştınız?"

"Phyllis aracılığıyla."

"Aracılığıyla mı..?"

"Sachetti'nin babası doktordu. Phyllis'in eski bir hemşire olduğunu sana daha önce söylediğimi hatırlıyorum. Sachetti'nin babası Phyllis'e, yeni kurulan bir sağlık kuruluşuna katılması için davette bulundu. Sachetti ve Phyllis oradan tanışıyorlar. Ancak Sachetti'nin bana karşı olan ilgisi ortaya çıkmaya başlayınca artık eve gelip gitmesi pek hoş karşılanmaz oldu. Phyllis onunla buluştuğumuzu öğrenince, babama onunla ilgili uydurma hikâyeler anlatmaya başladı. Onunla görüşmemem gerekiyordu ancak ben görüşmeye devam ettim. Görüşmemizi istememesinin arkasında bir şey vardı, bundan emindim. Ancak nedenini bir türlü bulamadım, ta ki..."

"Devam et. Ta ki neye kadar?"

"Devam etmek istemiyorum. Söylediğim gibi, zihnimi şüphelerden arındırmaya kararlıyım..."

"Söylesene ne zaman bulduğunu düşündün?"

"Babam öldüğünde. Babam ölünce Sachetti bana karşı ilgisini aniden kaybetti. O..."

"Evet?"

"Phyllis ile birlikteler."

"Yani..?"

"Aklımdan geçenleri tahmin edemiyor musun? Söylememe gerek var mı?... Yani... belki de birlikte planla-

mışlardır. Benimle birlikte olması, zaman geçirmelerimiz... Belki de her şey bir oyundan ibaretti. Belki de artık ne yapacaklarını görüşüyorlardır."

"Olayın olduğu akşam... Sachetti'nin seninle birlikte olduğunu sanıyordum."

"Benimle birlikte olacaktı. Üniversitede bir dans organizasyonu vardı. Ben de oraya gittim. Orada buluşacaktık. Ancak hastalanmış ve gelemeyeceği haberini gönderdi. Ben de otobüse atlayıp resim sergisine gittim. Bunu da kimseye anlatmamıştım."

"Hastalanmış derken neyi kastediyorsun?"

"Soğuk algınlığıymış bildiğim kadarıyla. Epeyce de ağır geçirmiş. Lütfen... bu konuları daha fazla konuşmayalım. Bu tür düşünceleri kafamdan atmam çok zamanımı aldı. Tüm bu düşüncelerin yanlış olduğuna kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Eğer Phyllis ile görüşmek istiyorsa, görüşsün. Üzülmez miyim; elbette üzülürüm. Üzülmem dersem yalan söylemiş olurum. Bana karşı duygularının bir anda solması, onun karanlık işler yaptığı anlamına gelmiyor. Bu şekilde düşünmem doğru değildi."

"Bu konuyu sonsuza kadar hiç açmayalım."

O an gözlerimi karanlığa dikip uzunca bir süre öylece kaldım. Bir insanın canını almıştım. Para ve bir kadın uğruna... İşin sonunda ne parayı elde edebildim ne de kadını. İstediğim kadın bir katildi, bu su götürmez bir gerçek olarak karşımda duruyordu ve beni aptal yerine koymayı da başarmıştı. Benimle kedinin fare ile oynadığı gibi oynamış ve başkasını elde etmek için beni kullanmıştı. Şimdi de ağzım açık öylece kalakalmıştım.

Eğer Sachetti de işin içindeyse durumum oldukça acınasıydı. Gece karanlığına acınası bir kahkaha gönderdim; aciz ve histerik bir kahkaha. Lola'yı düşündüm. Zavallı Lola, öylesine güzeldi ki. Ona neler yapmıştım. İkimizin yaşlarını düşündüm. O on dokuz, bense otuz dört yaşındaydım. Aramızda on beş yaş vardı. Eğer yirmisine girmek üzere ise aşağı yukarı on dört yaş fark var demekti. Bir anda tüm bunları neden hesaplamaya, bunları neden düşünmeye başladığımı fark ettim. Beynimde adeta bir ampul yandı.

Sanırım geri dönülmez bir şekilde ona âşık olmuştum.

BÖLÜM 10

Birkaç gün geçmişti ki Phyllis tazminat için talepte bulundu. Keyes, olayın bir kaza olduğunun kesinleşmemesinden dolayı şirket adına ödeme yapmayı reddetti. Bunun üzerine Phyllis şirkete dava açtı. Dava avukatı, ölmüş kocasının işlerini yürüten avukattı. Tüm bunlar olurken beni defalarca aradı. Hem de aynı pastaneden! Bense ona ne yapması gerektiğini söylüyordum. Uzun süre sonra sesini ilk duyduğumda karnıma sert bir yumruk yemiş gibi hissettim ancak kontrolü elden bırakamazdım. Ona hazır olmasını ve şirketin intihardan başka ihtimalleri de kanıtlamaya çalıştığını söyledim. Ona bildiğim her şeyi anlatmıyordum elbette. Şirketin ne düşündüğünü ve ne üzerine çalıştığını anlatmıyordum. Ancak intihar dışında bir iddia ile geldiklerinde hazır olmasını söylüyordum. Böyle davranmam onu hiç şüphelendirmedi. Sanki ortada bir cinayet olduğunu unutmuştu ve sigorta şirketinin ona hakkı olan parayı vermediğinden yakınıyor gibiydi. Hiç bozmadım. Böyle davranması insan doğasının, özellikle de kadın doğasının tuhaf yanıydı işte... Mahkemede de bu ruh halinde olması oldukça işime gelirdi. Eğer böyle düşünmeye devam ederse, olayın altını eşelemeye çalışan Keyes'in de işini zorlaştırırdı.

Bir ay geçti. Bu sürede mahkeme tarihi de belirlenmişti. Duruşma eylül ayı civarında olacaktı. Bu bir ay boyunca haftada üç ya da dört gece Lola ile görüştük. Onu, şu anda yaşadığı küçük apartman dairesinden alıyor, önce yemek yediriyor sonra da küçük gezintilere çıkarıyordum. Onun da küçük bir arabası vardı ancak genellikle benimki ile gezinti yapıyorduk. Ona tepeden tırnağa tutulmuştum. Zaman zaman hayatını mahvettiğimi düşünüyordum. Bu düşünceler beni bir anda mutsuz ediyordu. Bir yandan da eğer her şeyi öğrenirse benim ne kadar korkunç bir canavar olduğumu düşünmesinden korkuyordum. Ancak öylesine duru bir güzelliği vardı ki... Birlikte çok hoş zaman geçiriyorduk. En azından ben güzel vakit geçiriyordum. Ancak içimden bir ses onun da yanımda çok mutlu olduğunu söylüyordu. Ancak bir gece bir şeyler oldu. Arabayı okyanus kıyısındaki yola park etmiştim. Santa Monica'dan yaklaşık beş kilometre uzaklıktaydık. Yol boyunca arabanızı park edebileceğiniz ve oturup okyanusu izleyebileceğiniz banklar bulunuyordu. Biz de orada oturuyor ve denize vuran ay ışığının tadını çıkarıyorduk. Kulağa güzel geliyor öyle değil mi? Pasifik Okyanusu'na vuran duru bir ay ışığı, yanınızda güzel bir kız ve içinizin kıpır kıpır etmesi... Aynısını siz de yapabilirsiniz. Bu bölgede kıyı neredeyse tam olarak doğudan batıya uzanır ve ay sol tarafınızdan yükseldiğinde ortaya kartpostal tadında bir görüntü çıkar. Ay yükseldiğinde Lola bir anda elini benim elimin üstüne koydu ve aynı anda, pişmanlıkla olsa gerek, hemen geri çekti.

"Bunu yapmamalıyım."

"Neden peki?"

"Çok sebebi var. Mesela, seni rahatsız edebilir."

"Hayır etmemişti."

"Benden hoşlanıyorsun, öyle değil mi?"

"Senin için çıldırıyorum."

"Aynı duyguları ben de senin için hissediyorum, Walter. Şu birkaç hafta sensiz geçirdiğim günler kendimi öyle kötü hissettim ki... Sadece..."

"Sadece ne?"

"Gerçekten duymak istiyor musun? Bu seni incitebilir."

"En kötü durum belirsizlikten iyidir. Duymak istiyorum."

"Nino..."

"Evet?"

"Sanırım hâlâ ona karşı güçlü duygular besliyorum."

"Onunla görüştün mü yoksa?"

"Hayır."

"Bu durumu zamanla aşacaksın. Sana yardım etmeme izin ver. Biz birlikteyken çok iyi hissedeceğine eminim. Sadece bana biraz zaman tanı; her şeyin çok daha güzel olacağını göstereceğim."

"Bana bir tek senin iyi geleceğini biliyorum. Sadece..."

"Gene mi 'sadece'?"

"Onu... gördüm."

"Ah."

"Yalan söyleyemem. Hiç konuşmadım. Sadece gördüm. Beni görmedi. Saklanmıştım. Sadece..."

"'Sadece'lerin sonu gelmeyecek mi?"

"Walter..."

Giderek heyecanlanıyordu ve heyecanını bana belli etmemek için yoğun bir çaba sarfediyordu.

"...Seni görmedi mi?"

"Seni incitebileceğini söylemiştim, Walter. Elimde değildi. Sen de biliyorsun. Dün gece onları takip ettim. Onları daha önce de takip etmiştim. Tanrım, aklımı kaçırmış olmalıyım. Dün gece, ilk defa konuşmalarını duyabilecek kadar yaklaşmayı başardım. Arabayla onları takip ettim. Bir süre sonra arabaları park ettik ve onlara arkalarından usulca yaklaştım. Ne kadar da korkunç biriyim. Nino Phyllis'e onu ilk gördüğü andan itibaren âşık olduğunu söyledi ancak bu durumun umutsuz bir aşk olduğunu bildiğini ekledi... ta ki bu olay olana kadar. Hepsi bu da değildi. Para hakkında da konuştular. Ona verdiğin paranın tamamını harcadı ve hâlâ üniversite ile ilgili olan işini halletmedi. Bitirme projesi için ücreti ödedi ancak geri kalan parayı Phyllis için harcadı. Bir süre sonra nereden daha fazla para bulabileceğini düşünmeye başlamıştı. Bak, Walter..."

"Evet?"

"Eğer bu işi birlikte planlamışlarsa, ona borç para vermiştir, öyle değil mi?"

"Sanırım vermiştir."

"Ancak ona borç verdiği ile ilgili hiçbir şey konuşmadılar. Konuşmalar ilerledikçe kalbim daha hızlı atmaya başladı. Bir süre daha konuştular. Konuşmaları yaklaşık bir saat kadar daha sürdü. Pek çok konudan konuştular ve konuşmalardan anladığım kadarıyla şunu söyleyebi-

lirim ki Nino Sachetti bu işin içinde değildi ve olaydan haberi bile yoktu. Bunu kesinlikle söyleyebilirim! Walter, bunun ne anlama geldiğini anlayabiliyorsun değil mi? Bu işi Nino yapmadı!"

Öylesine hararetli anlatıyordu ki koluma sardığı ellerinden kan çekilmiş ve buz gibi olmuştu. Konuşmasını takip etmekte güçlük çekiyordum. Yavaş yavaş ne söylemek istediğini anlıyordum. Sachetti'nin masum olmasından daha önemli bir şey söylemeye çalışıyordu.

"Tam olarak anlamadım, Lola. Sanırım işin içinde başka birinin olduğunu düşünüyorsun."

"Bu işin peşini bırakmayacağım... Evet, bırakmaya hiç niyetim yok. Bu düşüncelerimin tek sebebi onun da bu işin içinde olduğu düşüncesinin ne kadar korkunç olduğudur. Eğer tüm bu olayların bir şekilde içindeyse, cinayet kısmında olmadığına eminim. Bunu öğrenmeliydim. Bundan emin olmalıydım. Ama hayır... Walter, henüz vazgeçmiş değilim. Phyllis'in bu işin ana aktörü olduğunu biliyorum. Biliyorum işte. Ve bunu kesinlikle kanıtlayacağım. Yaptığım son şey bu olsa da asla vazgeçmeyeceğim."

"Peki, ama nasıl?"

"Şirketinize dava açtı öyle değil mi? Bunu yapabilecek kadar da yüzsüz. Evet. Şirketine meraklanmamaları gerektiğini söyle. Geleceğim ve senin yanında olacağım, Walter. Phyllis'e neler sormaları gerektiğini söyleyeceğim. Onlara..."

"Bir dakika, Lola, bir dakika..."

"Bilmeleri gereken her şeyi söyleyeceğim. Sana anlattıklarımdan daha fazlasını biliyorum. Onun odasına

girdiğimde üzerinde kırmızı ipekten bir kıyafet olduğunu, yüzünün beyaz pudra ile kaplı olduğunu ve dudaklarında kırmızı ruj olduğunu görmüştüm. Elinde bir hançer tutuyordu ve aynanın karşısındaydı. Evet, onlara bunu sormalarını söyleyeceğim. Babamın ölümünden bir hafta önce bulvarda siyah bir elbise bakıyordu. Sanki birinin ölmesini bekler gibi... Bunu da sormalarını isteyeceğim. Onu takip ettiğimden habersizdi. O dükkândan ayrıldıktan beş dakika sonra ben gittim. Satıcı kadın Phyllis'e gösterdiği diğer siyah elbiseleri yerine koyuyordu. Bana, Phyllis'in kıyafet seçiminin çok doğru olduğunu ancak neden siyah tercih ettiğini ya da neden yas tutar bir ruh halinde olduğunu anlayamadığını söyledi. Babamın bu seyahate çıkmasını ben de istedim. Böylece o evde yokken Phyllis'in neler çevirdiğini anlayabilecektim. Onlara..."

"Ancak, Lola. Bunu yapamazsın. Neden biliyor musun... çünkü sigorta şirketinin tüm bunları sormaya ne hakkı ne de yetkisi var..."

"Eğer onlar soramazsa, ben sorarım! Duruşmada ben de olacağım ve bunları bağıra bağıra anlatacağım. Herkes de duyacak! Ne hakim, ne polis, ne de bir başkası beni durduramaz. Gerekirse sınırları zorlarım ve onu ellerimde boğarım. Tüm bunları itiraf edecek! Kimse beni durdurmaz!"

BÖLÜM 11

Phyllis'i ne zaman öldürmeye karar verdiğimi hatırlamıyorum. Ancak bana öyle geliyor ki, o geceden beri aklımın kuytu köşelerinde bir yerde onu öldürmem gerektiğine karar verdim. Nihayetinde böyle bir işe giriştikten ve hakkımda bu kadar çok şey bildikten sonra bu dünya ikimize artık dardı. Ancak henüz karar veremediğim şey onu ne zaman, nerede ve nasıl öldüreceğimdi. Lola ile okyanus kıyısında geçirdiğimiz akşamın ertesiydi. Kafam düşüncelerle doluydu. Lola'nın söylediklerini gerçekleştirmesi halinde Phyllis her şeyi itiraf edebilir ve bu benim sonum olurdu. Lola'ya karşı hislerimi belki de tam olarak anlatamamışımdır. Phyllis'e hissettiğim duygulara hiç benzemiyordu. Phyllis'i gördüğümde karnıma ağrılar giriyor ve vücudumu inanılmaz bir heyecan dalgası kaplıyordu. Ancak bu farklıydı. Lola'yla birlikteyken tatlı bir huzur duyuyordum. Konuşmadan saatlerce araba kullanabiliyorduk ve bir anlık göz göze gelmemiz huzurumuzu daha da artırıyordu. Yaptığım şeyden dolayı kendimden nefret ediyordum. Keşke tüm bunları bir şekilde öğrenmeyeceğinden emin olsaydım. O zaman hiç düşünmeden Lola'yla evlenir ve hayatımın geri kalanını huzur içinde geçirirdim. Bunun tek bir yolu vardı. O da bu işi bilen herkesin ölmesiydi. Lo-

la'nın söylediklerine bakılırsa Sachetti'nin olaydan haberi yoktu. Bu da geriye sadece Phyllis kalıyor demekti. Ondan kurtulmalıydım. Bunu da kısa bir süre içinde yapmalıydım. Çünkü Lola söylediklerini gerçekleştirmeye kalkarsa her şey için çok geç olabilirdi. Mahkeme tarihi gelmeden bu iş bitmeliydi.

Bu işi yaptığımda yalnız olmamalıydım. Phyllis'in işini bitirdikten hemen sonra Sachetti gelmemeliydi ve böylece olay tamamen onun üstüne kalabilirdi. Polisi kandırmak kolay olmayacaktı ancak öte yandan Lola, Sachetti'nin cinayet işi içinde olmadığından tamamen emin değildi. Eğer Phyllis'i öldürdüğü düşünülürse Bay Nirdlinger cinayeti de ona kalırdı.

Ertesi gün sigorta şirketi yerine kendi yürüttüğüm finans ofisine gittim. Ofiste tüm günü rutin şeyler yaparak geçirdim. Dosyaları kâtibe gönderiyor, yazılması gereken bilgi notlarını yazıyordum. Bir aralık Sachetti'nin dosyasını buldum. Dosyayı hemen masama koydum. Dosyada arabasının anahtarı vardı. Finans şirketinde üzerimize herhangi bir sorumluluk almamak için rehin aldığımız araba anahtarı benzeri şeyleri ve gerekli evrakları bir zarfa koyar, birlikte saklarız. Rehin bırakan kişinin de belgelerini saklaması gerekir. Arabasının karşılığında borç para aldığı zaman kış aylarındaydık. Zarfın içini açıp anahtarı çıkardım. Öğle yemeğine çıktığım zaman anahtarın bir yedeğini yaptırdım. Döndüğümde içine orijinal anahtarı koyduğum zarfı katibe geri gönderdim. İstediğim tam olarak buydu. Arabanın anahtarını elde etmiştim ve kimsenin de ruhu duymamıştı.

Daha sonra, Phyllis ile iletişim kurmam gerektiğini düşündüm ancak aramaya cesaret edemedim. O arayana kadar beklemeliydim. Üç gün boyunca evde bekledim ve dördüncü gün telefon çaldı.

"Phyllis, seni görmem gerekiyor."

"Benim de öyle."

"Ancak zamanımız dar. Dinle. Buluşup, mahkemeden önce olayları değerlendirmeliyiz. Sanırım artık sonra korkacağımız bir şey kalmayacak.

"Buluşabilir miyiz? Buluşamayacağımızı söylediğini..."

"Evet doğru. Seni izliyorlar. Ancak bugün bir şey fark ettim. Seni üç kişi takip ederken bu sayıyı azalttılar.

"Öyle mi?"

"Evet. Daha önce de üç kişi tarafından takip ediliyordun. Ancak senden bir şey bulamayacaklarını anlayınca bu sayıyı bire düşürmeye karar verdiler. O kişi de seni akşamüstü gözlemeye başlayıp akşam on birde takibi bırakıyor. Böylece biz de saat on birden sonra buluşabiliriz."

"Pekâlâ. O halde eve gelebilir..."

"Oh... hayır, böyle bir riske giremeyiz. Ancak buluşmak da zorundayız. Yarın akşam geceyarısında sen gizlice gelebilirsin. Arabayı al ve gizlice gel. Eğer o saatlerde misafir gelecek olursa hemen başından savmaya bak. Başından sav, ışıkları söndür ve seni takip eden adama erken uyumuş izlenimi vermeye çalış. Böylece şüpheleri çekmemiş oluruz."

Bunu yapmamın asıl nedeni, eğer Sachetti gelecek olursa onu savuşturmak ve buluşup kendi aralarında

plan yapmalarını engellemekti. Sachetti'nin arabasını almalıydım. Ancak alırken yakalanmamam çok önemliydi yalnızca. Aldıktan sonra o arabanın şüpheli bir şekilde dolanması işime gelirdi. Ondan sonrası da çocuk oyuncağı. İş sadece Sachetti ve Phyllis'i takip eden kişide bitiyordu. Phyllis'in rahat rahat buluşabileceğimizi düşünmesini istiyordum. Aslına bakılırsa onu kaç kişinin gözlemlediğini de bilmiyordum. Üç kişi, beş kişi, on kişi ne fark ederdi ki! Eğer Phyllis'i biri takip ederse bu daha da işime gelirdi. Her şey bittiğinde beni yakalamak için de çok hızlı olmak zorundaydılar. Arabaya bakarak da Sachetti'yi zorlu bir sorgudan geçirecekleri kesindi.

"Saat on birde ışıklar söner."

"Işıklar söner, evde kimse yokmuş ya da var olanlar uyuyormuş izlenimi verilir."

"Pekâlâ, seninle nerede buluşalım?"

"Griffith Park'ta buluşalım. Los Feliz'deki Riverside bölgesinden yaklaşık on kilometre uzaklıkta. Ben de arabayı oraya park etmiş olacağım. Küçük bir gezintiye çıkarız ve olayları değerlendiririz. Sakın Los Feliz'e park etme. Ormanlık alan içindeki boşluğa park et. Ancak seni görebileceğim bir yerde ol."

"İki sokağın arası olur mu?"

"İşte bu. Saat tam on iki buçukta orada ol. Ben senden birkaç dakika önce gelip bekleyeceğim."

"Saat tam on iki buçukta, Riverside'a on kilometre uzaklıkta."

"Evet doğru. Evden ayrılırken garaj kapını kapat ki kimse arabayla bir yere gittiğini düşünmesin."

"Söylediğin gibi orada olacağım, Walter."

"Ah, bu arada bir şey daha var. Arabamı değiştirdim. Oraya farklı bir arabayla geleceğim. Diğeri olmayacak. Geleceğim araba, küçük, lacivert bir Coupe araba. Görünce hemen fark edebilirsin."

"Lacivert bir Coupe araba mı?"

"Evet."

"Bu çok tuhaf."

Neden tuhaf olduğunu elbette biliyordum. Son bir aydır o lacivert Coupe arabadan inmemişti. Ancak bozuntuya vermedim. "Evet, gerçekten böylesine küçük bir arabaya binmem tuhaf ancak diğeri oldukça pahalıya mal oluyordu. Takas imkânı doğunca ben de kaçırmak istemedim."

"Son zamanlarda duyduğum en komik şey bu."

"Nedir komik olan?"

"Ah... hiçbir şey. Yarın gece saat on iki buçukta."

"Saat on iki buçukta."

"Seni görmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de öyle."

"Bu arada... seninle konuşmak istediğim bir konu var ancak yarın yüz yüze konuşsak daha iyi olur. Şimdilik iyi geceler."

"Hoşça kal."

Telefonu kapatır kapatmaz gazeteyi elime geçirip akşamki gösterilere göz atmaya başladım. Bir hafta boyunca sahnede olacak bir gösteri buldum. İstediğim

tam olarak buydu. Arabaya atlayıp doğruca şehir merkezine gösteriyi izlemeye gittim. Gösteriye geldiğimde saatime şöyle bir göz attım. Saat on buçuktu. Balkon kısmından bilet aldım böylece aşağıdaki kalabalığa yakalanıp biri tarafından görülme riskini ortadan kaldırdım. Gösteriyi dikkatle izliyordum. Hemen her sahneyi itinayla izledim. Çünkü bu gösteri yarın gece için mazeretim olacaktı. Gösterinin ilerleyen sahnelerinde tanıdığım birinin gösterinin bir parçası olduğunu gördüm. Tanıdığım bu kişi gösteride bir garson rolünü üstlenmişti ve bu kişiye geçen aylarda yaklaşık yedi bin dolar değerinde bir hayat sigortası satmıştım. İsmi Jack Christolf'tu. Bu durum çok işime yarayacak gibi duruyordu. Gösteri bitene kadar yerimden kıpırdamadım. Bittiğinde ise tam olarak 00:48'di.

Ertesi gün öğlen saatlerinde Jack Christolf'u aradım. Bana stüdyoda olduğunu ve oraya gidersem bulabileceğimi söylediler. Ben de atlayıp gittim. "Duydum ki 'Ateşle Oyun Olmaz' adlı oyunda ortalığı kasıp kavurmuşsun."

"Eh işte, elimden geleni yaptım diyelim. Bu arada oyunu izledin mi?"

"Henüz izleme fırsatım olmadı ancak çok isterim. Hangi sahnelerde oynuyorsunuz?"

Beş tiyatro sahnesi ismi söyledi. Beşinin de yerini tarif etti. "En kısa sürede izlemeye geleceğim. Ben de acaba yeni bir sigorta ister misin diye sormak için gelmiştim. Oldukça iyi para kazanıyorsun. Bunları garanti altına almak istersin diye düşündüm."

"Bilmiyorum. Bilemiyorum. Aslına bakılırsa, isteyebilirim."

"Peki, bu işi nasıl yapalım?"

"Şey... bu hafta oldukça yoğunum. Buradaki işim cumaya kadar sürecek ve zannedersem hafta sonuna da sarkabilir. Ancak önümüzdeki hafta herhangi bir gün konuşabiliriz."

"Peki,haftaya yerine akşam saatleri olsa nasıl olur?"

"Evet,olabilir."

"Peki, yarın akşam uygun musun?"

"Ben sana haber vereceğim. Yarın saat yedi gibi akşam yemeği yiyor olurum; o saatlerde ararsan tekrar konuşalım. Kesinleştirmiş oluruz. Eğer uygun olursam, oturur konuşuruz."

Bu akşam tiyatro gösterisine gitmemin bir amacı vardı. Adamla konuşmalı, oyunu izlemeliydim.

Saat dört civarı Griffith Park'a gidip asıl olayı gerçekleştireceğim yeri iyice bir inceledim. Arabamı ve Sachetti'nin arabasını nereye park edeceğime karar vermeye çalıştım. İkisi birbirinden uzakta olmayacaktı. Kafamda bir şeyler aşağı yukarı netleşmişti. Gündüzleri at sürülen yola yakın bir yere kendi arabamı park edecektim. Buraya kadar yol oldukça işlekti ancak buradan itibaren yukarı doğru araba yolu son buluyordu. Böylece araba yoğunluğundan kurtulmuş olacaktım. Hollywood'un yukarı yakasında, San Fernando Vadisi'ndeki park dedikleri bu yerde - bana kalırsa güzel manzarasıyla doğa harikasıydı - arabası olanlar için güzel bir sürüş keyfi; atla gezmek isteyenler içinse fazlasıyla uygun bir

alan sunuluyordu. Yürüyüş yapmak içinse pek tercih edilen bir yer değildi. Bense onu arabama alıp tepeye doğru güzel(!) bir gezintiye çıkaracaktım. Yukarı doğru uzanan yolun belli bir yerinde insanların arabasını park ederek manzaranın tadını çıkarabilecekleri düz alanlar vardı. Ben de orada durup arabayı park edip konuşmayı teklif edecektim. Ancak arabayı park etmeyecektim. Araba kazayla(!) uçurumdan aşağı yuvarlanacaktı ve ben de tam o sırada arabadan atlayacaktım. Atlar atlamaz, at yoluna geri dönüp kendi arabama binip eve gidecektim. Sachetti'nin arabasını ilk park edeceğim yer ile Phyllis'i uçurumdan atacağım yer arasında yaklaşık olarak üç kilometre vardı. At yolu ile uçurum arasında ise ortalama iki yüz elli metre vardı. Rüzgârı da arkama alıp yokuş aşağı hızlı bir şekilde koşacağımı göz önünde bulundurursam, kısa sürede arabama geri dönmüş olacaktım. İnsanlar arabanın düştüğünü fark edip kalabalık toplanana kadar çoktan direksiyon başına geçmiş olurdum.

Yokuş boyunca devam ederek uygun bir yer aramaya başladım. Gözüme kestirdiğim yere çok çok iki araba anca sığardı. Eğer büyükse, ancak bir araba sığabilirdi. Yavaşça oraya yöneldim. Eğilip aşağıya doğru şöyle bir baktım. Yükseklik neredeyse yüz metre vardı. Araba yere temas ettikten sonra muhtemelen yuvarlanacaktı da. Planımı kafamda tekrarladım. Arabayı kenara iyice yaklaştırdım. Vitesi boşa aldım ve kapıdan itip itemediğimi kontrol ettim. Bu arada kapımı yarı açık kapatmalıydım. Olay anında hemen açıp çıkabilmem için bu gerekliydi. Arabaya bindiğimiz anda kapıları kilitlememizi isteyebilir ve böylece planım suya düşerdi. Hızlı ve

hatasız bir atlayış yapamamam durumunda ise ikimiz birlikte kendimizi ölümün kucağında bulurduk. Her şey neredeyse tamamdı. Elbette biraz risk vardı ancak hangi planda risk yoktu ki? Akşam yemeğimi tek başıma deniz ürünleri satan bir mekânda yedim. Garson beni tanıyordu. Hafta sonunun geldiğini ve güzel bir tatil yapabileceğini söyledim ve böylece bugünün cuma olduğunu kafasında netleştirdim. Yemeğimi bitirdiğimde ofise geçtim ve Joe Pete'e çalışmam gerektiğini söyledim. Saat ona kadar ofiste kaldım. Ben çıkarken masasında oturmuş ve belli ki sürükleyici olan bir dedektif hikâyesi okumakla meşguldü.

"Geç saatlere kadar çalışıyorsunuz, Bay Huff."

"Evet, bazı işlerim mesai saatine yetişmedi."

"Neden eve götürmeyip burada çalışıyorsunuz?"

"Bu akşam bir tiyatroya gitmeyi planlıyorum. O yüzden ofiste hallederim diye düşündüm. Gösteride Jack Christolf adında biri de oynuyor. Yarın akşam onunla görüşeceğim için bugünden gösterisini izlesem iyi olur diye düşündüm. Oyununa önem veriyormuşum gibi görünmem iyi olacak." Yarın da gidebilirdim ancak bugün gitmek benim için daha uygun.

"Şu aktörler yok mu! Kendilerini ne de çok severler."

Arabamı tiyatronun yakınına park ettim. Biraz oyalandıktan sonra saat onbirde içeri girdim. Bu sefer biletimi balkondan değil de aşağı kattan almıştım. Gösterinin bilgilendirme broşürünü katlayıp biletimin arasına koydum. Biletimde tarih yazıp yazmadığını kontrol ettim. Elbette yazılıydı. Salonda koltuğumu gösteren

görevliyle küçük bir diyalog kurmalı ve bugünün cuma olduğunu ona da hatırlatmalıydım. Aynı zamanda bir şekilde beni tekrar gördüğünde tanımasını sağlayacak bir şey daha yapmalıydım. İç sıralardansa dıştaki bir sıraya oturmaya karar verdim. Yüzüme yeterli derecede ışık vuruyordu ve beni tekrar gördüğünde hatırlayabilirdi. "Oyun devam ediyor mu?"

"Hayır, efendim, yeni bitti sayılır. Saat 23:20'de tekrar başlayacak."

Şundan kesinlikle emindim. Zaten bu yüzden dışarıda oyalanıp salona geç gelmiştim. "Hay Allah, gösterinin tekrar başlamasına daha çok varmış... Christolf, oyunun her sahnesinde olacak mıydı?"

"Hayır, efendim, zannedersem yalnızca son perdede görünüyor."

"Yani onu görebilmek için neredeyse gece bire kadar beklemek zorunda mı kalacağım?"

"Gösteri yarın akşam da olacak efendim. Eğer bu gece beklemek istemezseniz, gişeden bileti iade edip paranızı geri alabilirsiniz."

"Yarın akşam mı? Hmm, bir bakalım. Yarın cumartesi, öyle değil mi?

"Evet, efendim."

"Hayır, maalesef yarın müsait değilim. Bu gece beklesem daha iyi olur."

Bu kadar konuşma yeterliydi. Şimdi beni tekrar gördüğünde hatırlaması için bir şeyler yapmalıydım. Sıcak bir akşamdı. Görevli kadının gömleğinin üst düğmesi açıktı. Bir anda uzanıp el çabukluğu ile düğmeyi iliklediim. Şaşırıp kalmıştı.

"Biraz daha dikkatli olmalısınız," dedim.

"Beni dinle, kocaoğlan, sizlere resmî davranacağız diye burnumuzdan ter damlıyor. Ancak bu kadarı da fazla! Bırak da gömleğimi istediğim gibi giyeyim!"

Düğmesini tekrar açtı. Herhalde bu olay beni ona hatırlatırdı. Önüme döndüm.

Görevlinin uzaklaştığını görür görmez hemen salonun uzak bir köşesine geçtim. Orada yaklaşık bir dakika kaldıktan sonra yan kapıdan sıvışıverdim. Daha sonra gösterinin sonuna kadar orada kaldığımı söyleyecektim. İki gösteri arasında Christolfile konuşmuştum. Joe Pete ile konuşmuştum. Görevli ile konuşmuştum. Tüm gece gösteride olduğumu kesin olarak kanıtlayamazdım ama sonuç olarak hiçbir mazeret kusursuz değildi. Ve sonuç olarak da hemen her mahkeme jürisinin ikna olabileceği bir mazeretti. Bana uzaktan bakan biri, planlarım doğrultusunda katil olabileceğimi tahmin edemezdi.

Arabaya bindim ve doğruca Griffith Park'a sürdüm. Yeterli zamanım vardı. Varır varmaz saatimi kontrol ettim. Tam olarak 23:24'tü. Arabamı park ettim, kontağı kapattım ve farları söndürdüm. Arabadan inip Los Feliz'e doğru, oradan da Hollywood Bulvarı'na doğru yürümeye başladım. Yaklaşık beş yüz metre kadardı. Vardığımda saat 23:35'i gösteriyordu. Orada bir taksi çevirdim ve ön koltuğa yerleştim. La Brea'ya vardığımızda saat 23:45'ti. Şimdiye kadar zamanlamam mükemmel işlemişti.

Taksiden indim ve Lilac Court Apartımanına doğru yürüdüm. Sachetti burada yaşıyordu. Burası, yolun

iki tarafında haftalığı üç dolardan kiralanan bungalov evlerin olduğu yerlerden birisiydi. İyice yaklaştım. Parka dışarıdan atlamak istemiyordum çünkü tam o sırada biri tarafından görülürsem şüpheleri üstüme çekebilirdim ya da hırsız zannedilebilirdim. Ön girişe yaklaştım ve Sachetti'nin evini geçtim. Evin numarasını biliyordum. On bir numaraydı. Evin ışıkları yanıyordu. Her şey neredeyse tamamdı. Daha iyisini umamazdım.

Evin arkasından dolaştım ve orada yaşayan insanların arabalarını koyduğu alana doğru ilerledim. Sachetti'nin arabasını arıyordum. Birçok arabanın yanından geçtim. Eski, yeni pek çok araba vardı. Kimileri hurda halinde olan birkaç arabanın yanından geçtikten sonra, ortalarda aradığım arabayı buldum. Hemen atladım arabaya, kontağı çevirip çalıştırdım onu. Farları açmadan geri geri gitmeye başladım. Tam çıkacağım esnada bir başka araba alana girdi. Hemen başımı çevirip gelen arabanın farlarına yakalanmamaya çalıştım. Hollywood Bulvarı'na doğru yola çıktım. Saat tam olarak gece 00:00'dı. Yakıt göstergesini kontrol ettim. Yeterli yakıtım vardı.

Çok acele etmememe rağmen Griffith Park'a vardığımda saat 00:18'i gösteriyordu. Glendale'ye doğru devam etmeye karar verdim çünkü planımı tam zamanında gerçekleştirmek istiyordum. Geride kalmamam gerektiği gibi birkaç dakika da olsa planımdan önde olmak da istemiyordum. Sachetti'yi düşündüm. Tüm bunlar gerçekleştiğinde ne tür bir mazeret üretebilirdi ki? Tek bir mazeret üretemezdi. Çünkü evde uyuyordum şeklinde sunulacak bir mazeret, kanıtlanamadığı takdirde, en inanılmayacak mazeretlerin başında ge-

lirdi. Sachetti'nin de bunu kanıtlama ihtimali yoktu. Evinde telefonu bile yoktu. Olsaydı belki biri arardı ve o saatlerde konuştuğu kişi onun evde olduğuna tanıklık edebilirdi.

Tren yoluna kadar gidip oradan geri döndüm, sonra arabama atlayıp Riverside'a sürdüm. Arabanın önünü Los Feliz'e çevirip park ettim. Kontağı ve farları kapattım. Saat tam olarak 00:27'ydi. Şöyle başımı çevirip baktığımda yaklaşık iki yüz elli metre ötede kendi arabamı gördüm. Küçük ağaçlık bölgeyi taradım gözlerimle. Başka hiçbir araç park edilmemişti. Phyllis de ortalarda görünmüyordu.

Gözüm sürekli saatteydi. 00:30 oldu. Hâlâ yoktu. Saati cebime attım. Öyle konsantre olmuş şekilde oturuyordum ki, arkadaki ağaçlıkta bir çalı sesi duyunca neredeyse koltuğumda zıpladım. Kulak kesildim. Daha sonra ne olduğunu görebilmek için arabadan inip karanlıkta çalılığa bakmaya başladım. Yaklaşık bir dakika bakmış olmalıyım. Bir başka kıpırtı sesi geldi. Bu kez daha yakından geliyordu. Ve tam o anda bir ışık çaktı ve göğsümde bir acı hissettim. Hayatımda böyle bir acıyı hiç tatmamıştım. Tabancadan çıkan kurşunun göğsümde patladığını anlamam için bir dakika geçmesi gerekti. İşte o an her şey kafamda oturmaya başladı. Gizli bir işe girişip birbirini tanıyan iki kişinin bu dünyaya fazla olduğunu düşünen tek kişi ben değildim elbette. Ben onu öldürmeye gelmiştim ancak gafil avlanmıştım.

Koşarak uzaklaşan adımları duyunca kendimi arabaya attım. Göğsümde bir kurşunla çalıntı bir arabada öylece duruyordum. Üstelik araba, Keyes'in son bir ay-

dır sürekli takip ettiği arabaydı. Güçlükle doğrulmaya çalıştım. Arabanın anahtarına uzandım ancak anahtarın orada kalması gerektiğini hatırladım. Kapıyı açtım. Alnımda biriken tuzlu ter damlalarının gözüme indiğini hissediyordum. Bir şekilde kendimi arabadan dışarı atmayı başardım. Kendi arabama doğru güçlükle ilerlemeye çalışıyordum. Yalpalayarak ancak yol alabiliyordum. Yere çöküp göğsümdeki acıyı hafifletmek istiyordum ancak bir kere durursam, tekrar ilerleyemeyeceğimi biliyordum. Cebimde kendi arabamın anahtarları olduğunu hatırladım. Anahtarları çıkarıp arabayı çalıştırdım. O geceden aklımda kalan son şey kontağı çevirdiğimdi.

BÖLÜM 12

Hiç etere maruz kaldınız mı bilmiyorum. Eterin etkisi geçince önce başınız döner, sonra gri bir ışık huzmesi beyninize nüfuz ediyormuş gibi hissedersiniz. Giderek büyüyen ancak yavaşça ilerleyen bir ışık huzmesi... Eterin etkisini atlatmak için ne kadar çabalarsanız o kadar başarısız olursunuz. Yoğun bir acının eşiğinde olduğunuzu hissedersiniz ancak öyle değildir. Öksürmeyi denersiniz belki. O etkiyi üzerinizden atmak için fiziksel olarak elinizden gelen her şeyi denersiniz. Ancak beyniniz, kafanızın derinliklerinde sürekli çalışmayı sürdürür. Nerede olduğunuzun farkındasınızdır. Düşünceler o gri ışık huzmelerinin arasından kayarken bile düşünebildiğinizi görürsünüz. Belki tam anlamıyla değil ancak bilinciniz tamamen kapanmış değildir.

Ben de tıpkı böyle bir durumdaydım. Kendime gelmeye başlamadan hemen önce bile düşünebildiğimi fark etmiştim. O anda yanımda biri olduğunu biliyordum ancak bu kişinin kim olduğunu bilmiyordum. Konuştuklarını duyuyordum ancak kulaklarım kelimeleri yakalayamıyordu. Ve sonra duymaya başladım. Bir kadın ağzımı açmamı istiyordu. Ağzıma küçük bir parça buz koyarsa iyi hissedeceğimi söylüyordu. Açtım. Buzu yavaşça ağzıma bıraktı. Kadının bir hemşire olabilece-

ğini düşündüm. Peki, konuştuğu kişi kimdi? Uzun bir süre düşündükten sonra gözlerimi yavaşça açıp hemen kapadım. Görüşüm tam net değildi. İlk anda hemen hiçbir şey görmemiştim. Hastane odasındaydım. Bu kesindi. Masanın yanına bitiştirilmiş bir masa vardı. Masanın üzerinde de bir sürü ıvır zıvır. İlk başta günün hangi saati olduğu kestirememiştim ancak gündüz vakti olduğu da kesindi. Göğsüm sıkı bir şekilde kat kat bandajlanmıştı. Gözlerimi tekrar araladım ve etrafı gözlemlemeye başladım. Hemşire sandalyeden beni izliyordu. Ancak hemşirenin arkasında bir başkası vardı. Kim olduğunu görmem için kadının çekilmesi gerekiyordu ancak görmeden de kim olduğunu tahmin ediyordum.

Keyes'ti.

Gözlerimi tekrar kapayıp bir saat boyunca uyuyor numarası yaptım. İşte orada, savunmasız bir şekilde uzanıyordum. Düşünmeye çalıştım, ancak başaramadım. Hafifçe kıpırdamaya çalıştım ancak göğsümdeki keskin acı hareket etmeme engel oldu. Kurşundan dolayıydı. Hareket etmekten vazgeçtim. Birazdan hemşire benimle konuşmaya başladı. Belli ki her şeyin farkındaydı. Birazdan kendimi cevap vermek zorunda hissettim. Keyes biraz uzaklaşmıştı.

"Şu tiyatro gösterisi paçanı kurtardı."

"Öyle mi?"

"Şu ikiye katlanmış kâğıt parçası kesin kanıt sayılmasa da paçanı kurtarmaya yetecek bir kanıt olduğunu söyleyebilirim. Mermi ciğerini parçaladığı için bir müddet daha kanaman olabilir ancak kalbine isabet et-

mediği için şanslısın. Eğer birkaç santim yukarı isabet etmiş olsa muhtemelen işin bitmişti."

"Mermiyi çıkardılar mı?"

"Evet."

"Kadını yakaladılar mı?"

"Evet."

Tek bir kelime daha etmedim. İşte şimdi işim bitmemiş miydi? "Onu da yakaladılar ve seninle konuşacak çok şeyimiz var evlat ama önce, masanın üzerinde biraz bal var; onu ye. Birazdan dışarı çıkacağım. Sana da adamakıllı bir kahvaltı getiririm. Belki bir parça iyi hissedersin."

Keyes kapıyı çekip çıktı. Başım beladaymış gibi davranmıyordu. Bana kızgın da değildi. Ne olduğunu tam olarak anlayamamıştım. Birkaç dakika sonra hastane görevlisi odaya geldi. Bunu fırsat bilip hemen hastanede gazete olup olmadığını sordum. Bulunduğunu ve bana hemen bir tane bulup getirebileceğini söyledi.

Birazdan elinde gazeteyle tekrar kapıda belirdi. Neyi merak ettiğimi biliyordu. Neyse ki manşetlerde boy göstermiyordum. Yerel haberlerin olduğu ve manşete taşınacak kıymette olmayan haberlerin yer aldığı ikinci sayfadaydım. Haberin başlığıysa şöyleydi:

GRIFFITH PARK'TA
GİZEMLİ VAKA
SİLAHLAR KONUŞTU

Sigorta Temsilcisi Walter Huff'ın Gece Yarısı Riverside'da Yaralı Bulunmasının Ardından Şüpheli İki Kişi Yakalandı

Los Feliz Hills'de yaşayan sigortacı Walter Huff'ın dün gece yarısından sonra Griffith Park'ta göğsünden vurulmuş şekilde ve bilinci kapalı bir halde bulunmasının ardından polis olay yerinde geniş çaplı arama başlattı. Şüpheli görülen iki şahıs gözaltına alındı. Şahısların ismi şöyle:

Lola Nirdlinger, 19.

Beniamino Sachetti, 26.

Bayan Nirdlinger'ın adresi Yucca Caddesindeki Lycee Arms Apartmanı olarak; Sachetti'nin adresi ise Lilac Court Apartmanları, La Brea Caddesi olarak kayıtlara geçti.

Araştırmalar sonucu Huff'a Riverside Drive'da arabasıyla seyir halindeyken Burbank yönünden ateş açıldığı sonucuna varıldı. Bayan Nirdlinger ve Sachetti, yaralı Walter Huff'ı arabadan çıkarmaya çalışırken olay yerine kısa sürede intikal eden polisler tarafından yakalandılar. Olay yerine çok yakın mesafede terkedilmiş bir tabanca ve bir mermi kovanı bulundu. Şüpheli şahıslar suçu reddederken başka bir açıklama yapmadılar.

Olayları kafamda değerlendirirken ara sıra odaya girip çıkan görevliler meyve suyu bırakıyor ve içmemi tembihliyorlardı. Gazetede okuduğum bu haberi yuttuğumu düşünüyorsanız aldanıyorsunuz. Beni ne Lola vurmuştu, ne de kıskançlık ya da başka bir sebeple Sachetti... Beni kimin vurduğunu çok iyi biliyordum. Orada kiminle randevum olduğu belliydi, orada olacağımı kimin bildiği belliydi ve yalnız olduğum sadece tek bir kişi tarafından biliniyordu. Bu konuda kesinlikle emindim ancak o ikisinin orada ne işi vardı? Bu konu üzerinde uzun uzadıya düşünsem de dişe dokunur herhangi

bir sonuca ulaşamadım. Lola her zaman olduğu gibi Sachetti'yi takip ediyor olmalıydı. Bu, Lola'nın durumunu açıklardı ancak Sachetti ne amaçla oradaydı? Aklıma gelen hiçbir fikir diğerinden daha mantıklı değildi. Bunun yanında işimin bittiği düşüncesi sırtımın soğuk soğuk terlemesine neden olurken bir yandan da Lola'nın orada olma nedenimi öğrenmesinden çekiniyordum. İşin aslı, ikincisi beni daha çok endişelendiriyordu.

Keyes geri döndüğünde neredeyse öğle vakti olmuştu. Yanımda duran gazetelere baktı. Yatağın yanına bir sandalye çekip oturdu.

"Ofisten geliyorum."

"Evet?"

"Oldukça hareketli bir sabah yaşanıyor. Dün gece de bir o kadar hareketliydi, değil mi?"

"Neler oluyor?"

"Anlatayım. Dün seni öldürmeye kalkan Sachetti var ya, işte o Sachetti, şu diğer meseleyle ilgili bir şeyler bildiğini düşündüğümüz kişi. Şu Nirdlinger meselesinde parmağı olduğunu düşünüyorum."

"Ciddi olamazsın!"

"Gayet ciddiyim. Sana söylemeye çalışıyordum, hatırlasana. Ama Norton'un şu her şeyi çalışanlardan saklama politikası... Aynı adam, Huff. Sana söylemedim mi? Norton'a defalarca söylemedim mi? Bu vakada ilginç bir durum olduğunu her fırsatta belli etmedim mi?"

"Peki, elimizde bir şey var mı?"

"Senin finans şirketinden aradılar."

"Ne diyorlar?"

"Daha Nirdlinger vakasının başında bilmemiz gereken bir şeyden bahsettiler. Eğer Norton ile ben, sana tam anlamıyla güvenseydik ve soruşturmaya tam olarak dahil etseydik, bugün öğrendiğimiz şeyi muhtemelen çoktan bize söylemiş olurdun. Öğrendiğimiz şey her şeyin kilidini açıyor."

"Kredi çektiği bilgisi mi?"

"Aynen öyle. Kredi çekti ancak her şey bununla bitmiyor. Bay Nirdlinger'a poliçeyi verdiğin gün Sachetti senin ofisindeydi."

"Kesin olarak hatırlayamamakla birlikte sanırım öyleydi."

"Ben kesin olarak biliyorum. Kontrol ettirdik. Nettie'den teyit aldık. Finans şirketindeki kayıtlarla, sigorta şirketindeki kayıtları karşılaştırdık. Oradaydı. Kız da oradaydı. Uzun süredir aradığımız şey işte tam da bu."

"Tam da bu derken neyi kastediyorsun?"

"Bak, Nirdlinger'ın bu poliçeden ailesine bahsetmediğini biliyoruz. Bunu sekreterinin kayıtlarından teyit ettik. Poliçe hakkında kimseye tek kelime etmemiş. Ancak bir şekilde ailenin bundan haberi var, öyle değil mi?"

"Bilmem, öyle mi?"

"Evet öyle. Asla belli etmediler. Ancak artık nasıl bildiklerini öğrenmiş olduk."

"Çıkacakları her mahkeme bildiklerini farz ederek hareket edecektir."

"Ben mahkeme değilim. Burada sadece kendi tatmin olma durumumdan bahsediyorum. Haklı olduğumu kendime ispat ediyorum. Çünkü Huff, yalnızca

içgüdülerime dayanarak soruşturma açılmasını talep ettim. Ancak mahkemeye başvurmadım ya da elimde kanıt yokken komplo teorisi değerindeki düşüncelerimi olur olmaz yerlerde dillendirmedim. Ancak artık biliyorum. Dahası, olay sadece Sachetti değil. Kız da artık işin içinde.

"Kim?!"

"Kız işte. Kız... O da oradaydı. Ofisinde Sachetti'yle birlikteydi. Yaşça küçük bir kızın babasına karşı böyle bir şey yapacağı aklına gelir mi? Ancak yaptı. Pek çok defalar yaptı. Bahse varım, yapmaya da devam ederdi."

"Ben... ben inanmıyorum."

"İnanacaksın. Her şey ortaya çıktığında inanacaksın. Dinle Huff, kafamda oturmayan bazı konular var. Bağlantı kurmakta hâlâ zorlanıyorum. Mahkemede onlara karşı delil olarak kullanabileceğin ya da onları içeri tıkmaya yarayacak bir bilgiye sahip olmalısın. Ama bunun ne olduğunu hâlâ bilmiyorum."

"Tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Onları içeri tıkmaya yarayacak ne biliyorsun, onu öğrenmeye çalışıyorum. O gün senin ofisinde olmaları yeterli değil. Başka bir şeyler daha olmalı. Bana anlatmak ister misin, Huff?"

"Ben... bilemiyorum, bilmiyorum. Şu an kafam yerinde değil.

"Bir şeyler olmalı ama. Belki şu an aklına gelmeyen bir şeydir. Unutmuşsundur belki. Ama onlar için gerçekten çok önemli olan bir şey olmalı. Ne, Huff, düşün!"

"Hayır, yok. Hiçbir şey yok."

"Var! Olmak zorunda."

Benden ziyade kendi kendine konuşur gibiydi. Üzerime fazla gelmişti. Rahat hissetmiyordum. "Düşün, Huff. Birkaç günümüz var. Bulmaya çalış."

Bir sigara yakıp dirseğini pencerenin pervazına koydu. Kafasının harıl harıl çalıştığından adım gibi emindim. "İşin güzel tarafı birkaç günümüzün daha olması. En azından haftaya kadar duruşmalarda bulunamayacağın aşikâr. Bu da bize gereken zamanı verir. Polislerin biraz desteği ve biraz da gözdağı ile yakın zamanda bu ikiliyi parmaklıklar arkasına gönderebiliriz. Özellikle de kızı... Her şeyin ortaya çıkması çok zaman almayacaktır. İnan bana, beklediğimiz şey gerçekleşmek üzere. İşin zor tarafı sana kalıyor ancak işin en kritik noktasına geldiğimizi söyleyebiliriz. Ah, evet; bu iş gerçekten hallolmak üzere. Biraz da şansımızın yardımıyla kısa sürede bu işi halletmiş oluruz."

Gözlerimi kapadım. Lola'dan başka hiçbir şey düşünemiyordum. Kim bilir, belki de şu anda onu hiçbir fikrinin olmadığı bir konuda sorguya çekiyorlardı. Hatta dövüyor bile olabilirlerdi. Yüzü gözlerimin önüne geldi ve tam o anda kelimeler ağzımdan istemsizce dökülmeye başladı.

"Keyes."

"Evet?"

"Sana söylemem gereken bir şey var."

"Seni dinliyorum, evlat."

"Nirdlinger'ı ben öldürdüm."

BÖLÜM 13

Gözlerini hiç kırpmadan bana bakıyordu. Bilmesi gereken her şeyi ona anlattım. Hatta Lola'ya olan duygusal yakınlığımdan bile bahsettim. Her şeyi on dakikada anlatmıştım. Ne kadar tuhaftı! Bir dakikalık karşılıklı suskunluğun ardından oturduğu yerden kalkmaya yeltendi. Benim durumumda çevik biri için hemen kolundan yakaladım onu.

"Keyes."

"Bırak, Huff, gitmem gerekiyor."

"Kimsenin Lola'ya zarar vermediğinden emin ol. Bunu benim için yapar mısın?"

"Şimdi gitmem gerekiyor. Sonra tekrar geleceğim.

Keyes, eğer ona zarar geldiğini duyarsam, seni... seni öldürürüm. İşte, istediğin her şeyi öğrendin. Her şeyi sana anlattım ve tüm bunları sana anlatmamın yalnızca tek bir sebebi var: Ona hiçbir şekilde zarar gelmemesi. Bu konuda bana söz vermek zorundasın. Bana en azından bu kadarını borçlusun, Keyes..."

Kolunu sert bir hareketle parmaklarımın arasından kurtarıp hışımla odadan çıktı.

Her şeyi, belki bir parça huzur bulurum umuduyla anlatmıştım. Günlerdir içim içimi kemiriyordu. Bunu

yapmak zorunda hissediyordum. En sonunda da olmuştu işte. Ama anlattığımda içime dolacağını düşündüğüm huzur hiçbir şekilde yakınıma bile uğramadı. Her gün bu huzurun hayalini kuruyor, bununla yatıyor, bununla kalkıyordum. Öte yandan Lola hiç aklımdan çıkmıyordu. Her şeyi en sonunda öğrenecekti. Beni, yaptıklarımla tanıyacaktı...

***

Saat üçe doğru hastane görevlisi odama gelip akşamüstü gazetemi bıraktı. Keyes'e söylediğim skandal olayların hiçbirini gazetede göremedim. Ancak belli ki gazete çalışanları, sabahki olaydan sonra geçmişi biraz araştırıp Bay Nirdlinger'ın ilk eşinin ölümü, kendisinin ölümü ve şimdi de benim vurulmam arasında bir bağlantı kurmaya çalışıyorlardı. Hatta spekülatif gazetecilerden biri eve gelip Phyllis ile konuşmuş. Phyllis'in şu an oturduğu eve ilk olarak "Ölüm Evi" ismini takan da o olmuş. Ölüm Evi ismine de kan kırmızı perdeleri yakıştırıp gotik bir hava yaratmaya çalışmış. Bu olayı ilk okuduğumda bu yakıştırmanın hiç tutmayacağını düşündüm. Tuhaftı ve hatta bana kalırsa bu yakıştırmayı yapan gazeteci kadın bile bunu komik bulmuş olmalıydı.

Saat akşam sekiz buçuğa gelirken Keyes kapıda belirdi. Odaya girer girmez odadaki hemşireye kaba bir şekilde odadan çıkmasını söyledi. Bir dakika sonra kendi de çıktı. Odada tekrar yalnızdım. Geri döndüğünde yanında Norton, Keswick adında büyük davalar ile ilgilenen bir avukat ve hukuk departmanının başkanı Shapiro vardı. Hepsi etrafımda öylece dikiliyorlardı. Sessizliği ilk bozan Norton oldu.

"Huff."

"Evet efendim."

"Bunu Keyes'ten başka bilen var mı?"

"Hayır efendim."

"Hiç kimse mi?"

"Hiç kimse efendim.

"Burada hiç polis memuru yok mu?"

"Aslında var. Onları girişteki holde gördüm. Sanırım benim hakkımda kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. Hemşire onları içeri almadı.

Üçü de göz göze geldiler. "O halde, sanırım başlayabiliriz. Keyes, açıklamayı sen yapsan daha iyi olur."

Keyes konuşmak için ağzını açtı ancak Keswick onu susturdu ve Norton'u köşeye çekti. Sonra Keyes'i de yanlarına çağırdılar. Bir dakika sonra Sapiro da onlara katıldı. Ara ara fısıldaşmalarından birkaç kelime kulağıma çalınıyordu. Sanki kendi aralarında bana bir teklif yapma konusunu tartışıyor gibiydiler. Ancak asıl endişelendikleri bu işin içinde isimlerinin geçmesiydi. Keswick teklif yapma taraftarıydı. Ancak isminin geçmesini kesinlikle reddediyordu. En sonunda teklifi Keyes'in yapmasına ve diğerlerinin orada olduğunun kesinlikle dillendirilmemesine karar kıldılar. Konuşmaları biter bitmez hoşça kal bile demeden hızla odadan çıktılar. Tuhaftı. Sanki hiçbirinin arkasından kirli oyunlar çevirmişim gibi davranmıyorlardı. Sanki bakılmayacak derecede çirkin bir hayvanmışım gibi davranıyorlar, yüzüme bakmaktan kaçınıyorlardı.

Hepsi çıkınca odada Keyes'le baş başa kalmıştık. "Yaptığın şeyin ne kadar korkunç olduğu apaçık ortada, Huff."

"Biliyorum."

"Bu korkunç olayda oynadığın rolü tartışmaya bile gerek yok."

"Evet, öyle."

"Beni affet, Huff, seni gerçekten kardeşim gibi sevmiştim."

"Ben de seni öyle, Keyes."

"Genel olarak insanlara karşı hep mesafeli olmuşumdur, ancak bir şekilde sana karşı hep yakın hissederdim. Bu olaydan sonra ise insanlığa olan inancım yerle bir oldu."

"Biliyorum. Bana güvendin, bense karşılığında seni sırtından bıçaklamış oldum."

"Neyse... şimdi konuşacağımız konu bununla ilgili değil."

"Söyleyecek söz bulamıyorum... Bu arada Lola'yı gördün mü?

"Evet. Hepsini gördüm. Sachetti, Lola, Phyllis..."

"Peki, benim hakkımda neler söyledi?"

"Hiç... Anlaştığımız gibi ona hiçbir şey anlatmadım. Sadece onu dinledim. Seni Sachetti'nin vurduğunu düşünüyor."

"Neden vurduğunu söyledi mi?"

"Kıskançlık olabileceğini söyledi."

"Ah."

"Seni merak ediyor. Ancak hayati tehliken olmadığını biliyor. O... o bu konuda..."

"Hayati tehlikem olmaması onu mutlu mu etti?"

"Öyle de diyebiliriz. Senin adına mutlu olmaya çalışıyordu ancak öte yandan Lola'ya göre, sözüm ona kıskançlık krizi, Sachetti'nin ona karşı hâlâ devam eden aşkının bir kanıtı."

"Anlıyorum."

"Ancak senin için de çok endişelendi. Varlığın onu mutlu ediyor."

"Evet... biliyorum. Varlığım..."

"Seni takip ediyormuş. Seni Sachetti zannetmiş. Her şey böyle gerçekleşmiş.

"Anlıyorum."

"Sachetti ile de konuştum."

"Öyle mi! Onun orada ne işi varmış?"

Yatağıma biraz daha yaklaştı. Başımın üzerinden sarkan aydınlatma lambası, odadaki tek ışık kaynağıydı. Keyes'in yüzünü belli belirsiz görebiliyordum.

"Huff, olaylar iyice karıştı."

"Nasıl yani?"

"Zehirli ve aç bir kobrayla sarmaş dolaş vaziyettesin. Phyllis... şu kadın kanımın bütün sıcaklığını çekip alıyor. Bana kalırsa tam bir patolojik vaka."

"Anlamadım, neler diyorsun Keyes?"

"Tıpta bunun gibiler için bir isim bile var. Modern psikolojiyi, Huff, biraz araştırsan sen de göreceksin. Bunları Norton'a anlatmıyorum çünkü gene ukalalık yaptığımı düşünecek. Ancak gerçekten araştırdım. İnsan davranışlarını açıklayan alanda çokça çalışmalar yaptım. Sonuç korkunç ancak her şeyi açıklığa kavuşturuyor."

"Hâlâ tam olarak anlamış değilim."

"Merak etme, anlayacaksın... Sachetti Lola'ya aşık değildi."

"Değil miydi?"

"Lola'yı yaklaşık beş altı yıldır tanıyordu. Sachetti'nin babası doktordu. Buradan çeyrek kilometre ötede bulunan Verdugo Tepelerinde bir sanatoryumu vardı. Phyllis de orada başhemşireydi."

"Ah, evet. Hatırlıyorum."

"Sachetti ile Phyllis orada tanıştılar. Ve bir gün talihsiz baba trajik bir biçimde evlatlarını toprağa verdi."

Daha önce hissettiğim korku dalgası sırtımdan saç diplerime kadar tekrar tırmanmıştı. "Ölüm sebepleri ise..." diye devam etti Keyes, "...Zatürre."

"Bunu bilmiyordun değil mi?"

"Hayır, lütfen devam et."

"Geçmişte yaşanan Arrowhead şirketi ile ilgili sahtecilik işini duymuşsundur."

"Evet, duydum."

"Olay Sachetti'nin babasının üzerine kaldı. Adam da suçu üstlenmek zorunda kaldı. İşin içinden sıyrılamadılar. Bu durum zavallı adamı ruhen çökertti. Daha sonra sanatoryumu satmak zorunda kaldı. Sattıktan birkaç yıl sonra da öldü."

"Zatürreden mi öldü?"

"Hayır. Adam zaten fazlasıyla yaşlıydı. Ancak Sachetti, ölümü gene de şüpheli buldu. Phyllis ile ilgili şüpheleri kafasından bir türlü atamıyordu. Phyllis sürekli oradaydı ve çocuklarla *fazla* ilgileniyordu. Babasının ve

kardeşlerinin ölümünden sonra Sachetti'nin orada kalmak için bir nedeni kalmamıştı ancak hâlâ içinde tuhaf bir his vardı. Anlıyorsun değil mi?"

"Evet, evet, devam et, lütfen."

"Bay Nirdlinger'ın ilk eşi ölünceye dek hiçbir hamlede bulunmadı. Bu arada, ölen kardeşlerden biri Bayan Nirdlinger ile uzaktan akrabaydı. Bu da ölen kardeşlerin büyük miktarda mirasının yasal yollarla Bayan Nirdlinger'a kaldığı anlamına geliyordu. Anlasana Huff! Mirasa sahip olan çocuk mal mülk uğruna öldürülmüş oldu.

"Peki diğer ikisi?"

"Onlar da mirasçı çocuk ölünce, ölümün şüpheli görünmemesi uğruna öldürülmüş oldular. Düşünsene Huff, bu kadın mal mülk uğruna bir çocuğu öldürüyor, diğer ikisini ise şüpheli ölüm olmaması adına öldürüyor. Tamamen patolojik bir vaka, tamamen!"

"Peki sonra?"

"Bayan Nirdlinger'ın da ölümü üzerine Sachetti gizliden gizliye bu olayı çözmek için yemin etti. Babasını aklamak istemesinin yanı sıra Phyllis ile ilgili gerçekleri ortaya çıkarmak istiyordu. Tüm bu süreçte Phyllis'i saplantı haline getirdi. Sakın bundan âşık olduğu anlamını çıkarma. Yalnızca saplantı haline getirdi."

"Yavaş yavaş anlamaya başlıyorum."

"Üniversitedeki işini mümkün olduğunca uzun tuttu ve bir şekilde Phyllis'e yaklaşıp konuşma fırsatı buldu. Phyllis'i zaten tanıyordu. Bir sebeple yeni kurulmakta olan "fizyoterapistler ve hemşireler" kuruluşuna katılma başvurusu yaptı. Tüm bu Phyllis'i takip etme meselelerinin arasında bir anda Lola'yı gördü. Tam olarak ilk

görüşte aşktı. Lola'nın da Phyllis'in ailesinin içinde olduğunu öğrendiğinde ise tüm gerçeği ortaya çıkarmaya çalışma düşüncesi alabora oldu. Lola'yı asla mutsuz etmek istemiyordu. Bu yüzden hiçbir hamle yapmama kararı aldı. Ev halkını ve özellikle de Phyllis'i şüphelendirmemek için Lola'yla dışarıda buluşmaya başladı. Bir süre sonra yavaş yavaş bir şeylerden şüphelenmeye başlayan Phyllis, Lola'ya Sachetti ile ilgili yalan hikâyeler anlatmaya başladı. Bay Nirdlinger'ı ise Lola'nın Sachetti ile buluşmasını engellemesi için ikna etmeye çalışıyordu. Sachetti adı belli ki Phyllis'i rahatsız etmişti. Bu ismin, çevresinde telaffuz edilmesini bile istemiyordu. Anlattıklarımı takip edebiliyorsun, değil mi?"

"Evet, edebiliyorum."

"Bunun ardından Bay Nirdlinger Lola'nın Sachetti ile görüşmesini yasakladı ve bir anda Sachetti asıl amacını hatırladı. Bir neden bile sunmadan Lola ile görüşmeyi kesti. Daha sonra Phyllis'in ardına takıldı. Onunla aşk yaşıyormuş gibi görünmeye ve onunla sevişmeye başladı. Aileyi ziyaret etme amacı Phyllis'i görmek olunca Phyllis, Sachetti'yi uzaklaştırma politikasından vazgeçti. Tüm bunların yanında Phyllis, Lola'nın resmi vasisi durumundaydı. Ancak Lola evlenirse vasilik görevi doğal olarak Lola'nın eşine geçiyordu. Bu da miraslarla ilgili durumu iyiden iyiye karışık hale getiriyordu."

"Bir sonraki hedef Lola olacaktı."

"Aynen öyle. Seni devre dışı bırakınca bir sonraki hedefi Lola olacaktı. Sachetti ise seninle ilgili hiçbir şeyden haberdar değildi. Ancak Lola'nın eninde sonunda hedef haline geleceğini biliyordu."

"Peki sonra?"

"Şimdi gelelim geçen geceye. Lola, Sachetti'yi takip etti. Daha doğrusu Sachetti'nin arabasını takip ettiğini zannederken seni takip etmiş oldu. Sen kenara çektiğinde o da park alanına girdi."

"Arabayı gördüğümü hatırlıyorum."

"Sachetti o akşam eve erken gitmişti. Phyllis de onu takip etti. Sachetti odasına gidip uyumaya çalıştı ancak o akşam bir şey olacağı sanki içine doğmuş gibiydi.

Sachetti'nin Phyllis tarafından takip edilmesi sana tuhaf gelebilir. Ancak birkaç gün önce Phyllis, Sachetti'ye Griffith Park ile ilgili birkaç şey sormuş ve Sachetti de Phyllis'in bir şeyler karıştırdığını anlamış. Bu yüzden geceleri bu konuyu düşünüp durmaktansa ara ara Phyllis'i gözlemlemeye gidiyormuş. Geçen gece de kalkıp gitmeye karar verdi ancak arabasına binmeye kalktığında tabii ki arabasını yerinde bulamadı. Lola'da yedek anahtar olduğunu hatırlayınca korkudan çılgına dönmüş. Bu arada unutmamalısın ki Sachetti, Lola'nın hedef durumunda olduğunu biliyordu."

"Evet, devam et lütfen."

"Daha sonra bir taksiye atlayıp doğruca Griffith Park'a gitti. İlk başta nereyi araması gerektiğini ve ne yapması gerektiğini bilmeden öylece dolandı. Ancak silah sesini duyunca doğruca sese doğru geldi ve tam o sırada gene silah sesine gelen Lola ile karşılaştılar. Lola ilk anda seni Sachetti'nin vurduğunu zannetti ancak polislere hiçbir şey söylemedi."

"Şimdi anlıyorum."

"Görüyorsun ya kadın tam bir çılgın. Sachetti, üç çocuğun ölümünden önce Phyllis'in gözetimi altında ölen beş çocuk daha olduğunu söyledi."

"Hepsi de zatürreden mi ölmüşler?"

"Üçü zatürreden ölmüş; diğer ikisi ise ameliyat masasında kalmış."

"Peki, Phyllis tüm bunları nasıl gerçekleştirmiş?"

"Sachetti de bilmiyor. Sadece hastaların serumlarına bir şeyler karıştırdığını düşünüyor."

"Peki sonuç olarak durum nedir?"

"Maalesef senin için karanlık günler başlıyor, Huff."

"Biliyorum."

"Bu akşamüzeri şirkette yoğun bir şekilde görüş alışverişinde bulunduk. Olayların çözülmesinden dolayı bu konu hakkında benim görüşüm çok önemliydi. Hatırlıyorsan eğer, Norton Bay Nirdlinger'ın intihar ihtimalini düşünürken ben bunun arkasında başka bir şeylerin döndüğünü söylüyordum."

"Peki, yaptığınız görüşmeden ne gibi bir sonuç çıktı?"

"Ben olayın mahkemeye intikal etmemesi için herkesi ikna etmeyi başardım."

"Ancak bu iş kesinlikle örtbas edilecek türden bir durum değil."

"Hayır, kesinlikle değil. Örtbas da etmeyeceğiz. Ancak şirketimizden bir sigorta temsilcisinin cinayete karıştığının duyulması şirketin sonu olur. Bunun yanında iki hafta sürecek olan mahkeme süreci boyunca ülkenin dört bir yanında ismimiz kötü anılacak."

"Anlıyorum."

"Bana noter onaylı yazılı bir ifade vereceksin. Bu ifadede yaptığın her şeyi tüm detaylarıyla belirteceksin. Haftaya perşembe benim adresime postalayacaksın."

"Haftaya perşembe."

"Evet. Bu arada, mahkemede ifade verecek durumda olmadığın için, geçen geceki silahla yaralanma olayına ilişkin herhangi bir açıklama yapmayacağız. Şu biletin. Sana vereceğim isim adına San Pedro'dan Balboa'ya giden oradan da güneye yönelecek olan buharlı gemi için rezervasyon yapıldı. Gemi perşembe akşamı hareket edecek. Cuma günü senin göndermiş olduğun yazılı ifade elime geçmiş olur. Ben o ifadeyi doğruca polise götüreceğim. Böylece sen çoktan uzaklaşmış olurken mahkeme süreci olmayacağı için şirketin ismi karalanmamış olacak. Bu anlaşmayı yaptığımızı kimse bilmiyor. Norton ve arkadaşları da o yüzden odadan çıktılar. Bu anlaşma sadece seninle benim aramda. Hiçbir tanık yok. Eğer bu anlaşmadan tek bir kişiye bile bahsedecek olursan inkâr ederim ve böyle bir anlaşma olmadığını kanıtlarım."

"Kimseye bahsetmem."

"Bana gönderdiğin yazılı ifadeyi polise verdikten sonra derhal başına para ödülü koyacağız. İnan bana Huff, eğer yakalanacak olursan o para ödülü ödenecek. Mahkemede yargılanacaksın ve çok yüksek ihtimalle yargılama sonucunda asılacaksın. Biz bu işin mahkemeye intikal etmesini istemiyoruz ancak olur da yakalanır ve mahkemeye çıkarsan seni astırmak için elimizden geleni yaparız. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum... Ya o?"

"Kim?"

"Phyllis."

"Ben onun icabına bakıyorum."

"Keyes, bir şey daha var."

"Nedir?"

"Hâlâ Lola'dan haberim yok. Şimdilik hiçbir şey söylemeyeceğini söyledin. Duruşmaya kadar onları bekleteceğin anlamına geliyor. Hiç gerçekleşmeyecek olan duruşmaya kadar... Lola'nın iyi olduğunu bilmem gerekiyor. Bu konuda bana söz vermeni istiyorum. Eğer söz vermezsen, sana ne onaylı ifademi veririm ne de anlaşmaya razı olurum. Batmak üzere olan biri olarak herkesi kendimle birlikte dibe çekerim. Beni anladın mı Keyes?

"Şimdilik Sachetti'yi tutuyoruz. Buna kendi razı oldu."

"Beni duyuyor musun Keyes! Ya kız?"

"Şu anda serbest."

"Kefaretle serbest bırakıldı. İçinde bulunduğu durum kefaretle serbest bırakılmasını sağlayan türden bir şey."

"Benim durumumu biliyor mu?"

"Söyledim ya, kıza tek kelime etmedim."

Daha sonra toparlandı, saatini kontrol etti ve dışarı çıktı. Gözlerimi kapadım. Neden sonra yanımda birinin varlığını hissettim. Lola'ydı.

"Walter."

"Lola! Nasılsın?"

"Çok üzgünüm, Walter."

"İyiyim, çok iyiyim merak etme beni."

"Nino'nun bizim aramızdakileri bildiğinden haberim yoktu. Ama belli ki bir şekilde öğrenmiş. Yapma-

ması gereken bir şey yaptı ama biliyorsun kendisi çabuk... sinirlenen biri"

"Onu seviyor musun?"

"...Evet."

"Sadece bilmek istiyorum."

"Böyle hissetmen beni üzüyor, Walter."

"Önemli değil."

"Senden bir şey isteyebilir miyim? İstememem gereken bir şey..."

"Elbette."

"Mahkemeye başvurma. Sachetti'yi suçlama. Bunu benim için yapar mısın?"

"Bazen *neredeyse* seni sevdiğimi düşünüyorum, Walter."

Bir süre öylece yanımda oturdu. Beni izliyordu ve neden sonra aniden beni öpmek için hamle yaptı. Hemen kafamı çevirdim. Biraz incinmiş gibi göründü ve yüzü bir parça düşmüş olarak bir süre daha oturdu. Uzun süredir aradığım huzurun yavaş yavaş bedenime nüfuz ettiğini hissediyordum. Hayatım boyunca onunla bir gelecek kuramayacağımı biliyordum. Babasını öldürdüğüm kızı öpemezdim.

Kapıdan çıkarken ona son bir defa veda ettim. Ona güzel dileklerde bulundum ve gidişini izledim. Birazdan Keyes tekrar odaya geldi.

"Şu ifade meselesi ile ilgili konuşalım, Keyes."

"Evet, iyi olur."

"Her şeyi kabul ediyorum. En kısa sürede yazıp, söylediğin tarihte sana göndermiş olurum. Her şey için teşekkür ederim.

"Bana teşekkür etme.

"Ama etmek istiyorum."

"Bana teşekkür etmek için hiçbir nedenin yok." Gözlerinde hafif muzip bir bakış yakaladım. "Seni bulmak için yoğun çaba sarf edileceğini düşünmüyorum, Huff. Bana kalırsa... bunu bir iyilik olarak kabul edebilirsin. Belki de teşekkürünü kabul edebilirim."

BÖLÜM 14

Okuduğunuz şey -eğer okuduysanız- Keyes için yazmış olduğum ifadedir. Her şeyi ayrıntısıyla yazmak yaklaşık beş günümü aldı. Dün tamamlamış oldum. Hastane görevlisi ile metni kapalı zarfta gönderip noterden onaylattım. Akşamüzeri saat beş sularında Keyes geldi. Lola meselesini tekrar konuştuk. Belki de günün birinde Lola bu anlaşmayı öğrenecekti ancak her şeyi tüm çıplaklığıyla öğrenirse belki de benim hakkımda o kadar da kötü düşünmezdi. En azından bunu umuyordum. Saat yedide kıyafetlerimi giydim. Gücüm tam olarak yerinde değildi ancak gene de yürüyebilirdim. Güçlükle bir iki lokma bir şeyler atıştırdıktan sonra bir taksi çevirip doğruca liman yoluna geldim. Limana adımımı atar atmaz iskeleye geçip bana verilen sahte isim ve biletle gemime bindim. Birazdan gözüme kamaramın hemen dışındaki sandalye ilişti. Sandalyeyi alıp geminin ön tarafına geçip bu akşamüstüne kadar orada kaldım. Artık ne yapacağımı tam olarak kestiremiyordum. Meksika kıyılarını izliyordum. Bir yanım kendini yollara vurmak istiyorken, diğer yanım hiçbir yere kıpırdamayacağımı biliyordu. Keyes'i düşündüm. Son konuştuğumuzda gözlerinde yakaladığım o muzip bakışı hatırladım. Söylediklerini tekrar düşündüm. Birazdan

birinin bana seslendiğini duydum. Daha kim olduğuna bakmadan kimin seslendiğini tahmin ettim. Az ötedeki sandalyede oturuyordu işte. Phyllis'ti.

"Hey sen."

"Merhaba, Phyllis."

"Şu senin Keyes, tam bir çöpçatan."

"Ah, evet. Çok romantiktir."

Onu tepeden tırnağa süzdüm. Son gördüğüm Phyllis değildi bu. Yüzüne bir gölge yerleşmişti. Göz kenarlarında yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlayan kırışıklıklar artık iyiden iyiye belirginleşmişti. Bana bir şey uzattı.

"Bunu gördün mü?"

"Nedir bu?"

"Günlük gazete."

"Şu anda yapmak istediğim son şey gazete okumak."

"İçinde ilgini çekebilecek bir şey var."

"Nedir o?"

"Düğün haberi. Küçük bir yer kaplıyor ancak gene de okuyabilirsin. Lola ve Nino'nun düğünü."

"Ah, evlendiler mi?"

"Evet. Çok güzel bir düğün oldu. Keyes bu işe çok önayak oldu. Daha sonra yeni çiftimiz balayına San Francisco'ya gitti. Eski şirketin de Nino'ya maddi olarak destek oldu."

"O halde bu olay artık tamamen kapanmış diyebiliriz."

"Evet. Her şey bitti. İsimlerimiz bile farklı. İnsanların gazetede bu olayları okuyup, olayların failleriyle aynı ortamda bulunmaları ne kadar da tuhaf, değil mi?"

"Neden bu kadar rahatsın?"

"Başka bir şey düşünüyorum."

Cümlesinin ardından gülümsedi. Hayatımda gördüğüm en tatlı ve bir o kadar da zoraki gülümsemeydi. Yüzündeki acı ifade apaçık ortadaydı. Ölen beş kişiyi düşündüm. Para uğruna ölen bir çocuk, şüphe çekmemesi için ölen kardeşleri, zavallı Bayan Nirdlinger, Bay Nirdlinger ve ben... Phyllis gibi tatlı birinin ihtirasları uğruna böylesi korkunç şeyleri yapabileceğini kim tahmin ederdi ki?

"Ne düşünüyorsun?"

"Evlenebilirdik, Walter."

"Evet, evlenebilirdik; peki ya sonra?"

Orada öylece ne kadar oturduğumuzu bilmiyorum. Neden sonra tekrar konuşmaya başladı. "Artık önümüzde bir engel yok, değil mi Walter?"

"Hayır, yok."

"Nereye gittiğimizi bile bilmiyoruz."

"Hayır, bilmiyoruz."

"...Walter, beklediğimiz zaman geldi."

"Ne demek istediğini anlayamadım, Phyllis."

"Benim için doğru kişi olduğunu her zaman biliyordum, Walter. Hayatım boyunca âşık olduğum tek kişi... Bir gece geminin arkasından atlayacağım ve sevdiğim adam da benimle birlikte atlayıp buz tutmuş parmaklarıyla kalbimi titretecek, değil mi?"

"Hem de nasıl..."

"Öyleyse?"

"Evet, bunu yapacağız."

Keyes haklıydı. Devleti beni yakalama zahmetinden kurtarmıştı.

Birlikte gemide dolaşmaya başladık. Denizcilerden biri geminin bordasından aşağı sarkmış ve oldukça endişeli görünüyordu. Ona baktığımı fark edince "Gemiyi takip eden bir köpekbalığı var" dedi heyecanla.

İlk anda bakmamaya çalıştım ancak daha sonra kendime hâkim olamadım. Aşağıda bizi takip eden büyük beyaz köpekbalığını gördüm. Birazdan az önce oturduğumuz sandalyelerimize geri döndük.

"Walter, beklemeliyiz. Gece bastırıp, ay yükselene kadar..."

"Evet, beklemeliyiz."

"O heybetli yüzgeci görmek istiyorum. Suyu yararak ilerleyen, siyah büyük yüzgeci..."

Kaptan bizim kim olduğumuzu biliyordu. Kendisi, kaptan köşkünden çıkıp yanımıza geldiğinde yüzünde oluşan ifadeden anladım bunu. Gemi Mazatlan'a varmadan önce başımıza güvenlik görevlisi koymayı planlıyordu.

İç kanamam tekrar başladı. Ciğerimi parçalayıp geçen merminin vücudumda bıraktığı küçük bir hediyeydi bu. Çok değildi ancak hissediyordum. Hâlâ köpekbalığını düşünüyordum.

Bunları, gemideki kendi odamdan yazıyorum. Saat neredeyse akşam dokuz buçuk. Phyllis de kendi odasında hazırlanıyor. Yüzü tebeşir beyazı. Gözlerinin altında siyaha çalan hareler var ve dudakları... Dudakları kan kırmızı. Bu görünüşüyle kimine tanrıçavari, kimineyse korkutucu gelebilir. Üzerine gene kan kırmızı ipekten

kolsuz bir elbise giymiş. Bu haliyle Samuel Coleridge'ın şiirinde gemiye gelip denizcilerin ruhları adına zar atan ruhani varlık gibi görünüyor.

Odasının kapısının açılıp kapandığını duymamıştım ama yanımdaydı işte. Bunları yazarken yanıbaşımdaydı. Hissedebiliyordum.

Ay yükseliyordu.

Tam karşımda dikilip beni izleyen kadını o anda fark ettim. Onu daha önce gördüğümü hatırlamıyorum. Otuzlu yaşlarının başında görünüyordu. Mavi gözleri ve koyu sarı saçlarının süslediği güzel bir yüzü vardı.

1944 yılında çok başarılı bir sinema uyarlaması da yapılan *Çifte Tazminat*, paranın cazibesine, kadınların çekiciliğine karşı koyamayan sıradan bir sigortacının içine sürüklendiği gerilim dolu bir hikâye anlatıyor. Romanı yazarlara, filmi yönetmenlere esin vermiş, insanın içindeki koyu karanlığa, entrika tutkusuna, daha fazlasına sahip olma arzusuna hem mizahın hem gerilimin penceresinden bakabilmiş nadide bir başyapıt. *Postacı Kapıyı İki Kere Çalar*'ın yazarı James M. Cain'den.

14 ₺
KDV DAHİL

ISBN 978-605-9315-12-8

alakarga
https://www.facebook.com/alakargayayinevi
https://twitter.com/alakargakitapalakarga.com.tr
alakarga.com.tr